

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII БРОЈ 1721

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ЗА ПРЕДСЕДНИКА СРБИЈЕ

– ТИ СИ НАША
ПОСЛЕДЊА НАДА
И ЈЕДИНА УЗДАНИЦА

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

У четири броја часописа, на 3400 густо сложених страна, Српска слободарска мисао оставља будућим генерацијама сведочанство о монструозном процесу Слободану Милошевићу, процесу у којем се суди целокупном српском народу за измишљену кривицу. Достојанство овог човека који се потпуно сам супроставља безбројним, моћним и на све спремним непријатељима је обележило почетак 21. века. Зато су ови бројеви Српске слободарске мисли огледало тешке борбе и искушења једног малог, али поносног народа који тоталитарном америчком новом светском поретку смета зато што је слободољубив, усправан и непокоран

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе бр. 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке по цени од 300 динара за примерак

Све информације на тел: 316 46 21

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЕМУН
ТРГ ПОВЕДЕ 3

Оснивач и издавач
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

**Заменик главног
и одговорног уредника**
Марина Рагуш

**Помоћници главног
и одговорног уредника**
Елена Божић-Талијан,
Огњен Михајловић

Издање припремили
Јасна Олујић Радовановић
и Огњен Михајловић

**Техничко уређење
и компјутерски прелом**
Саша Радовановић

Лектор
Зорица Илић

Секретар редакције
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета
др Борђе Николић

**Заменик председника
Издавачког савета**
др Бранко Надовеза

Издавачки савет
др Војислав Шешељ,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић, Гордана
Поп-Лазич, др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета”, 20. октобра 2,
11307 Болеч, 011/ 806-30-28

За штампарију
Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија”

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су
у Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације
под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године

ШЕШЕЉ

наш председник

НА ИЗБОРИМА ЗА ПРЕДСЕДНИКА СРБИЈЕ 29. СЕПТЕМБРА 2002. ЗАОКРУЖИТЕ БРОЈ

ЦЕНЕ ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
- унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
- унутрашња новинска страна 60.000 динара;
- 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
- 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;

На наведене износе додати порез на промет.

БЕЗ МРЉЕ

• Проф. др Војислав Шешељ рођен је 11. октобра 1954. године у Сарајеву. У истом граду завршио је Правни факултет и то за само две и по године. Тако је постао најмлађи доктор наука, пошто је докторирао 26. новембра 1979. године, а његова докторска дисертација носила је наслов „Политичка суштина милитаризма и фашизма“.

• Политичку каријеру започео је раних осамдесетих година супротстављајући се тоталитарном комунистичком режиму у тадашњој СР БиХ, нарочито водећим људима овог режима, Бранку Микулићу и Хамдији Поздерцу.

• На прву затворску казну у трајању од 8 година осуђен је 9. јула 1984. године, због деловања са „анархолибералистичких и националистичких позиција“ чиме је починио, како у изреци пресуде стоји, „кривично дело контрареволуционарног угрожавања друштвеног уређења“. Као доказни материјал у судском процесу коришћени су искази сведока о приватним разговорима и необјављени текст одговора на анкету-интервју под насловом „Шта да се ради?“

Док се налазио у сарајевском затвору казна му је смањена на 4 године. У озлоглашеном затвору у Зеници провео је 22 месеца, бд чега више од 6 месеци у самици. На раније пуштање из затвора утицали су бројни протести и петиције интелектуалаца из свих крајева тадашње Југославије, а није било занемарљиво ни писање стране штампе о његовом случају.

• По изласку из затвора, без могућности да у свом окружењу нађе посао, пресељава се у Београд где се издржава писањем и самосталним издавањем књига. Тако је постао члан Удружења књижевника Србије, преко којег у то време и регулише радни однос.

• Током 1989. године одржао је укупно 97 предавања Србима у дијаспори, од којих је већина одржана у Америци и Канади, а мањи део у земљама Западне Европе и Аустралији. Те исте године, за Видовдан, војвода Момчило Ђујић га је због нарочитих заслуга у борби за српски национални интерес, произвео у чин српског четничког војводе.

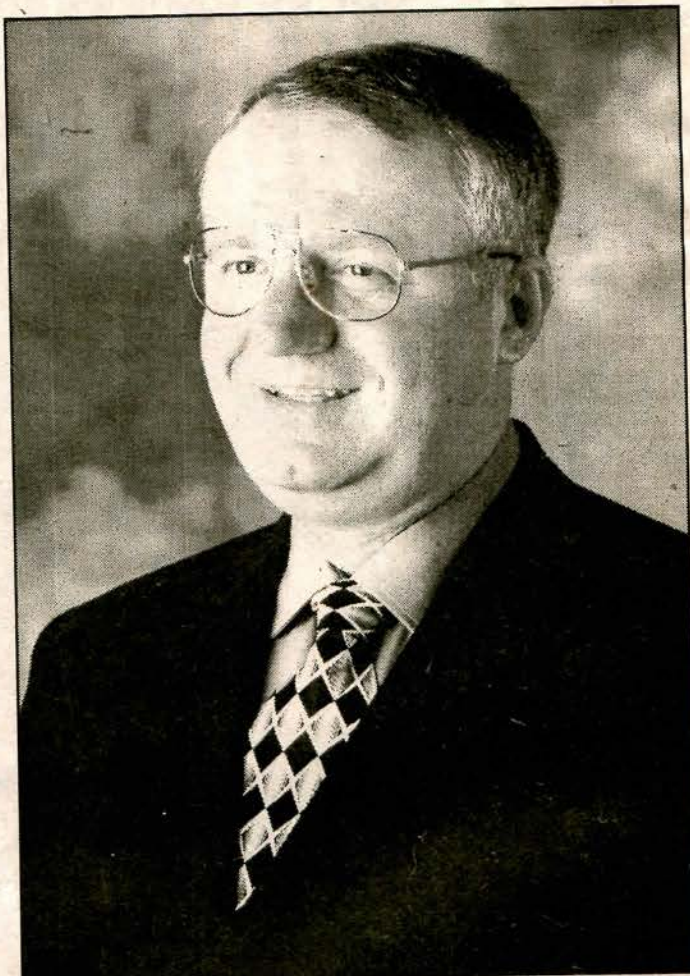
• По повратку из Сједињених Америчких Држава, 23. јануара 1990. године, оснива Српски слободарски покрет, који се 14. марта исте године уједињује са Српском народном обновом, те тако настаје политичка странка са новим именом. Српски покрет обнове. Пошто је део руководства отпустио од првобитно зацртаних принципа прокламоване политичке борбе, проф. др Војислав Шешељ оснива Српски четнички покрет, чију регистрацију одбија актуелни режим са образложењем да „својим именом вређа јавни морал“.

• На казну затвора по други пут је осуђен 2. октобра 1990. године, због покушаја рушења тзв. Куће цвећа и прикупљања добровољаца за одлазак у Републику Српску Крајину.

По издржаној казни поново је ухапшен 23. октобра исте године и осуђен на 45 дана затвора. Пуштен је нешто раније, 15. новембра, а том приликом одбио је да потпише решење о условном пуштању.

• Практично из затвора, 14. новембра 1990. године, први пут се кандидује за председника Србије. Иако жртва медијске блокаде, био му је довољан само један телевизијски наступ, онај од 6. децембра који је постао историјски, да освоји велики број гласова, чак 96.277, што је у датим условима незабележен успех.

• Председник Српске радикалне странке проф. др Војислав Шешељ постаје у Крагујевцу, 23. фебруара 1991. године, када је странка и основана, уједињењем Српског четничког покрета и већине месних одбора Народне радикалне странке.

• У затвору по трећи пут борави од 29. септембра 1994. године до 29. септембра 1995. године. Исте године, такође због супротстављања политици актуелног режима, борави још 60 дана у затвору.

• На изборима за председника Србије одржаним 21. септембра 1997. године, проф. др Војислав Шешељ освојио је 1.126.940 гласова и ушао у други изборни круг. Са 51,37 одсто гласова победио је противкандидата Зорана Лилића, али су тадашњи властодршци фалсификовали број изашлих бирача па су избори поновљени.

И на овим, поновљеним, изборима дошло је до бруталне узурпације победе проф. др Војислава Шешеља, после чега је поклоњен мандат Милану Милутиновићу.

• Писац је великог броја књига, стручних и политичких текстова, укључујући и уџбеник из предмета Политички систем који предаје на Правном факултету у Београду.

• Ожењен је супругом Јадранком, има четири сина: Николу, Александра, Михаила и Владимира.

• Живи у Батајници, у породичној кући, што је и једина некретнина у његовом власништву.

• Кандидат Српске радикалне странке и свих српских патриота за председника Србије на изборима заказаним за 29. септембар 2002. године, проф. др Војислав Шешељ, данас је једини истински опозиционар досманлијском режиму и једини истински тумач воље свих грађана и српског националног интереса.

БОРБА ЈЕ ОСНОВНИ ПРИНЦИП ЖИВОТА

Неколико насумично изабраних извода из интервјуа које је проф. др Војислав Шешељ дао у последњих пет година доказује да се од почетка његове каријере политичара није променило ништа битно у његовим ставовима. Принципи којима се руководио још у гимназијским данима воде га и данас, само што су околности и противници промењени. У све своје битке улазио је вођен осећањем правде, никада се не штедећи, као што није штедео ни своје противнике. И увек до сада је излазио као победник. Као што ће и сада, 29. септембра 2002. године, победити на изборима за председника Републике Србије

Животни принципи

„Из породице сам понео и сачувао два битна принципа. Први је да човек само својом муком, сопственим трудом, долази до резултата. У мене је усађено да је борба основни принцип живота. Из тога сам извео и своје истрајно опредељење да се не сме ни од чега бежати и да у животу не смем да оклевам. Зато предају не признајем. А други принцип који сам понео је не лагати и не красти”.

„Најдраже ми је поштење. Нећу да се моја деца сутра стиде. Не смем ниједан потез да направим да осраотим своје име, па макар никада не дошао на власт”.

„Ја сам човек који жели сваком у лице да каже истину, желим да кажем све оно што мислим, али сам спреман да саслушам и туђе схватање истине”.

Младост

„Био сам један од ретких који није бежао из школе. Волео сам историјску и социјалну литературу. Често сам са наставницима на часовима водио дијалоге на неке политичке теме. И увек онако радикално, критички настројен према свему око себе. Сећам се да сам једном добио кеца из владања и укор наставничког већа јер сам напао директорку школе на седници савета, чији сам члан био као представник ученика”.

„Да, био сам бунтовник. Али бунтовник са разлогом. Увек је то била борба за правду, за истину. Кад би професори покушали да организују неку кампању против неког свог колеге зато што су га лично мрзели, па му подметали и смишљали, увек сам био на страни прогученог. Исти случај је био и када су малтретирали неког ученика”.

Студен Правног факултета у Сарајеву

„Као студент продекан сам се супротставио избору Фуада Мухића, тада члана председништва ЦК Савеза комуниста за новог декана Правног факултета. У тој афери на Правном факултету у којој су ме студенти директно подржали, на крају је морао интервенисати и Централни комитет и Мухић је насилно изабран за декана. Касније је Мухић, да би се осветио, спречио да будем асистент на предмету Уставно право”. (Објашњење: Мухић је уочи грађанског рата постао први човек Хрватске странке права, у умрлици су се његови истомишљеници опростили од њега речима „Нека му је лака хрватска земља”, иако је сачрањен у Сарајеву).

Посао, магистериј, докторат

„Конкурисао сам на предмету Политичке партије и организације. Међутим, на том предмету је прошао Атиф Пуриватра, познати идеолог муслиманског национали-

зма, са којим сам имао сукобе још као гимназијалац 1971. године.

На крају сам изабран на предмету Теорија о рату-полемологија. Ту сам био асистент приправник. Врло брзо сам магистрирао и докторирао на Правном факултету у Београду. Тема доктората је била „Политичка суштина милитаризма и фашизма“. У двадесет петој години већ сам одбранио докторат и отишао у војску“.

Војни рок

„Војску сам служио у Београду, на Топчидеру. Обавезе према војсци обављао сам рутински. Али ни на одслужењу војног рока нисам мировао. И даље сам развијао свој критички дух. Због тога сам, неколико пута, имао невоље. Сећам се једне анегдоте. Сваког дана смо држали састанке јер је управо у то време Тито био болестан. Ја почнем један састанак речима: „Другови, стање друга Тита се, нажалост, побољшало.“ Био је то лапсус, али је дефинитивно, оно што сам мислио избило на површину“.

Затворски дани

„Није то била непријатна епизода у мом животу, срачунато сам отишао у тај затвор. Више пута су ме хапсили, први пут у јануару 1984. у возу Сарајево - Београд. Тада су ми одузели гомилу рукописа, саслушавали, малтретирали, па су ме пустили. После тога су ми вратили пасош. Мислили су да ћу да побегнем у иностранство чим га добијем. Хтели су да ме се отарасе.“

Након тога, успео сам да одем у Београд где су ме ухапсили и три дана сам провео у затвору. Тада сам био један од 28 ухапшених на предавању Милована Ђиласа. Од јануара до маја су ми пружали шансу да побегнем, што ја нисам хтео. Ако ништа друго, хтели су да бар останем у Београду. На крају су ме ухапсили у Сарајеву и осудили на 8 година затвора.

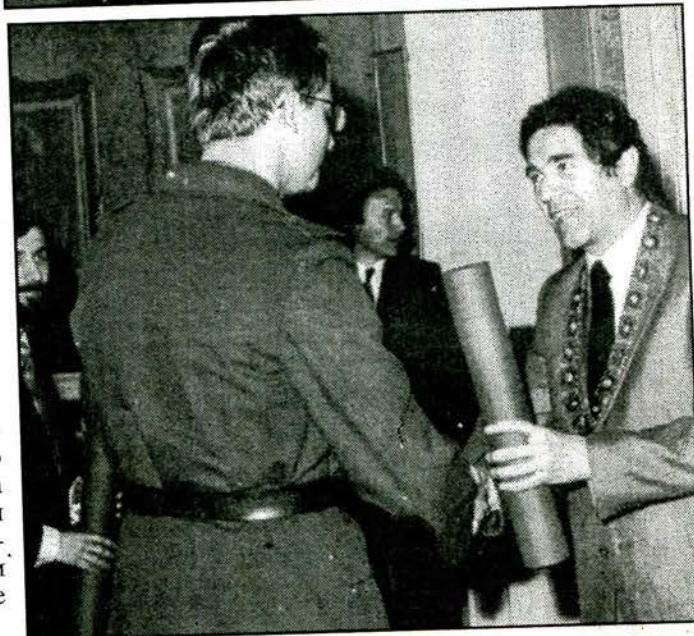
Суђење је био спектакл своје врсте. Када су ме затворили, штрајковао сам главу 48 дана, после тога штрајковао сам у Зеници још 16 дана. Тада сам и оболео од туберкулозе бубрега. У Зеници су ме једном и тукли када, као политички затвореник, нисам хтео ништа да радим. Када су видели да то не помаже, дигли су руке од мене. Био сам у затворској самици шест и по месеци, у затворском карантину 4 месеца, а свега три и по месеца у затворском кругу, при самом крају робије. Од јутра до вечери, када се ишло у спаваоницу, проводио сам време у библиотеци“.

Дисидентски дани у Београду

„Сарајево је било „тамни вилајет“, док је у Београду била слободнија атмосфера. Дошао сам у Београд и почео да штампам књиге. Књиге су забрањиване, укупно њих седам. То им је дало на популарности. Тада сам живео од продаје забрањених књига. Не може човек одолети, а да не купи забрањену књигу. Неколико књига и нису биле забрањене, али су се и оне продавале. Продаја забрањених књига повлачила је продају незабрањених. Живео сам скромно, али довољно да од тога издржавам сина Николу и мајку“.

Оснивање Српске радикалне странке

„Година 1991. је година нашег успона. Тада смо се ујединили са Народном радикалном странком, формирали Српску радикалну странку. Спречена нам је регистрација на савезном нивоу, следеће године на републичком. На допунским изборима у Раковици добио сам више гласова од свих осталих кандидата заједно. Имао сам три пута више гласова од књижевника Борислава Пекића. Постао сам посланик. Након тога постајемо све јачи, како у организационом погледу, тако и на изборном плану“.

Политички принципи Српске радикалне странке

„Празна обећања не желимо да дајемо, нити обећавамо оно што не можемо да испунимо”.

„Наши посланици у Скупштини заступају идеологију и политику умерене деснице, националистичког усмерења и патриотског опредељења”.

„Нудимо вам концепт либералне економије. Нудимо вам нормалан живот, у коме вам нико неће отимати нити вас поткрадати. Уживаћете подршку правног система, у коме се судски поступци неће водити годинама. Обећавамо вам државу у којој вас нико неће питати које сте националности, уколико сте лојалан грађанин ове земље”.

„Српска радикална странка је једина политичка партија у Савезној Републици Југославији која не прихвата никакав спољашњи диктат и која сматра да српски народ мора сам да буде господар своје судбине. Зато желимо да створимо што боље пријатељске односе са сличним партијама у свету”.

„Имамо беспрекорну аргументацију, засновану на конкретном програму и принципијелном понашању у политици. Наша политика се не мења од данас до сутра па да нас људи могу ухватити у раскораку и лажи, да нам могу показати недоследност. Од када смо кренули у политику до данас ми истрајавамо на истим политичким принципима, на истом програму. По томе смо већ одавно познати у народу”.

„Најдраже ми је поштење. Нећу да се моја деца сутра стиде. Не смем ниједан потез да направим да осрамотим своје име, па макар никада не дошао на власт”.

„Пре свега, ми желимо да служимо Србији и српском народу, а онда, кроз то служење, ако задобијемо народно поверење, да задобијемо власт”.

„Ми вам никад нисмо обећавали мед и млеко. Ми вам обећавамо реке зноја, много напорног рада, али вам нудимо поштење, правду, законитост! Нудимо вам власт која је сервис грађана и која ће сузбити корупцију, власт која ће уништити криминал, која ће успоставити правду”.

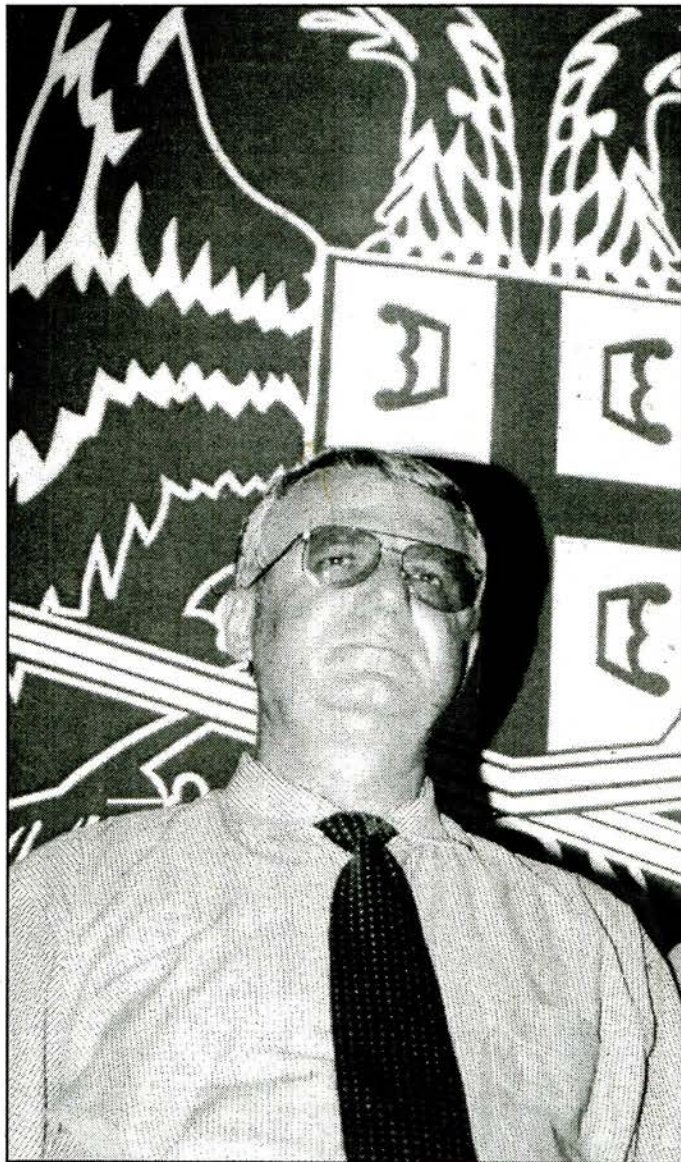
Знаете да вас никада нисмо слагали ни изневерили. Знаете да ћемо ми, српски радикали, у лице рећи истину и све оно што мислимо. Истина је наше најјаче оружје. Са њом ћемо победити. Ни од једног свог циља нећемо одустати. Ми смо једина политичка партија која у свом програму никада ништа није мењала. За нас је наш програм наша светиња. Програм ћемо остварити уз вашу помоћ. Србија ће живети достојним животом. Србија ће процветати. Србијом ће царовати правда, правни поредак, демократија и слобода ...

„Српска радикална странка се залаже за унитарну државу. Срби и Црногорци су припадници једног, српског народа, па би самим тим требало да живе у једној унитарној држави”.

Искушења власти

„Власт је отелотворење воље за моћ, значи њен највиши израз. Владавина над другим људима скопчана је са многим ризицима. А онај ко влада, мора да буде лишен жеље и воље да напакости. Мора да буде руковођен неком артикулисаном утопијском идејом. Са друге стране, власт је велико искушење. И само изузетни људи одолевају искушењу злоупотребе власти. Власт најбоље остварују они којима материјално богатство у животу не представља много. По мом мишљењу, власт најбоље остварују они који су спремни да се жртвују за друге и који служе тој великој идеји.

Власт не сме да буде надхват руке онима који нису у стању да се докажу у разним сегментима живота. Такође, власт не би смела да буде доступна необразованим људима, неморалним, људима са израженим физичким недо-

РАД УМЕСТО ХОБИЈА

Тешко да могу да кажем да имам неки посебан хоби. Од малена сам имао само један, филателију. Имао сам и филателистичку страст, у правом смислу речи. Успео сам да скупим сва издања поштанских марака српских земаља. Све марке Србије, све марке Црне Горе, све марке Краљевине Југославије, све марке послератне Југославије. То је био хоби који ме је пратио из детињства.

Наравно, под старе дане сам успео да комплетирам ту своју колекцију. С времена на време сам волео да одиграм партију шаха или да одиграм реми у друштву најближих пријатеља, али све ређе, јер много читам и доста пишем. Управо сада завршавам монографију о највећем српском емигрантском писцу Лази Костићу и то ће бити својеврсна књига о идеологији српског национализма. Мислим да ће то бити и назив књиге. Књига ће бити веома обимна. Написао сам већ негде око 700 страница Б-5 формата. Можда ће се десити да буде и преко хиљаду страница када је завршим. На тој књизи радим већ неколико година”.

стацима који се виде на први поглед, јер таквим људима власт је служила само као надомешћивање њихових људских недостатака, а сваки покушај надомештања онога што им је природа ускратила водио је крвопролићу, диктатури и несрећи многих око њих”.

Профил политичара

„Постоје разне врсте политичара. Сматрам да је прави политичар само онај ко има креативних способности, ко зна крајњи циљ, ко је учествовао у његовом креирању, ко је спреман да ризикује да тај крајњи циљ оствари. Политичар је човек који жели власт. Успешан политичар је супериоран у односу на друге својом интелигенцијом, вештином, лукавством. Али то не значи да треба да буде неморалан, суров, груб. Политичар не би смео да буде нечестан и непоштен. Успешан политичар у савременом друштву мора својим етичким одликама да буде изнад осталих. Мора да буде критичан, да буде мислилац, да познаје политичку и правну теорију, и економију. Политичар који не познаје економију не треба да се бави политиком”.

Посланичка плата

„Захваљујући ДОС-у моја плата је данас шест пута већа него у периоду када сам био потпредседник владе. Сада као савезни посланик примаам 35.000 динара, а док сам био у влади примао сам 5.500 динара. Нема ту ништа добро. Земља је у катастрофалној економској ситуацији, социјална криза је све већа, све ово не води на добро. ДОС у предизборној кампањи није обећао радницима да ће увести робовласнички систем у Србију као што сада чини”.

Лабусова приватизација

„Није проблем приватизација, него начин на који доманлије то чине. Српска радикална странка је још пре девет година тражила да се приватизује „Политика”. Тада је она процењена на 800 милиона марака. Требало је омогућити да 49 одсто добију или купе радници и грађани,

укључујући и куповину старом девизном штедњом, а остало да као власништво преузме држава. Јер, „Политика” је предузеће од националне важности. Не, они су тај модел одбили и продали су „Политику” у бесцење.

Тако Лабус планира да целу електропривреду прода за 3 милијарде марака, а она вреди 60 милијарди марака. Он ће ту добити неколико милиона бакшиша, провизије, и он оде. Он има кућу у Америци, није га брига за судбину Србије, нити има ишта српско у њему”.

Ђинђић и Коштуница

„Не постоји битна разлика између Коштунице и Ђинђића. Ђинђић је способнији и покваренији од Коштунице. Коштуница је млак, неспособан, млитав. Што се последица по будућност српског народа тиче, и један и други су погубни”.

„Коштуница је сигурно знао за испоручивање Слободана Милошевића. За све је Коштуница знао. Редовно му Контраобавештајна службе Војске Југославије све податке доставља на сто. Он је најбоље обавештен човек у земљи. Али је мислио да је боље да Ђинђић обавља тај прљави и срамни посао, а он да остане чистих руку”.

Једини борац против мафије

„Код нас је држава и раније била прилично криминализована, а сада је та криминализација достигла врхунац. У време док су социјалисти владали мафија није била јединствена и разни мафијашки кругови међусобно су се сукобљавали. Неки су били ближи круговима из власти, неки даљи, чак и људи из власти који су били умешани у мафијашке послове некад су међусобно били у сукобу.

А сад је сва мафија уједињена! Централизована! Монополисана! Сад у земљи постоји једна једина мафијашка организација и на њеном челу је Зоран Ђинђић. Десна и лева рука у влади су му Владан Батић и Душан Михајловић. Главни помагачи и оперативци Чедомир Јовановић, Владимир Поповић Беба и Горан Весић. То сви у земљи знају!

О томе је, мало, отворено проговорила и Демократска странка Србије, па се ућутала. Коштуница очигледно нема снаге да уђе у озбиљан сукоб са Ђинђићем. Коштуница ће изгубити све, он ће нестати. Ову борбу је требало истерати до краја по сваку цену. Очигледно је Коштуница одлучио да капитулира у тој борби. Нема обарања владе, нема истраге до краја, нема ништа”.

Хашке намештаљке

„Никаких јединица није било под мојом командом. Четнички добровољци су учествовали на скоро свим фронтovima: у Источној Славонији, у Западној Славонији, Далмацији, Лици, код Сарајева. Али, они су увек били у саставу ЈНА, Територијалне одбране или Војске Републике Српске или Републике Српске Крајине, у ређим случајевима у саставу полиција тих земаља. Никада нису постојале самосталне јединице, никада нису биле паравојне снаге. Ми паравојне снаге никада нисмо имали”.

„Мени је циљ да се борим против непријатеља српског народа, а данас су највећи непријатељ српског народа НАТО, Америка и њихов експонент Хашки трибунал. Оно за шта они мене оптужују нису никакви ратни злочини. Ратни злочини су: убијање цивила, убијање ратних заробљеника, физичко малтретирање или уништавање имовине. Не може моја националистичка идеологија бити ратни злочин, јер од кад знам за себе, од кад сам почео да да мислим својом главом, ја сам српски националиста.

Јесам учествовао у пропагандном рату, али зашто да не учествујем. Мој народ је био у рату”.

Права улога медија

„Медији треба немилосрдно да бичују, да шибају све неправилности уз друштву, и да конкретно прозивају. Када бисмо имали слободне независне медије, не бисмо се бојали корупције, криминала у врховима државне власти”.

Држављанство избеглицама

„Статус избеглица мора се решити уписом у књигу држављана Савезне Републике Југославије. То би требало убрзано да се уради. Свим избеглицама треба омогућити упис у наше држављанство и тако регулисати њихов статус. Злочин је према једном делу нашег народа што се то питање отеже”.

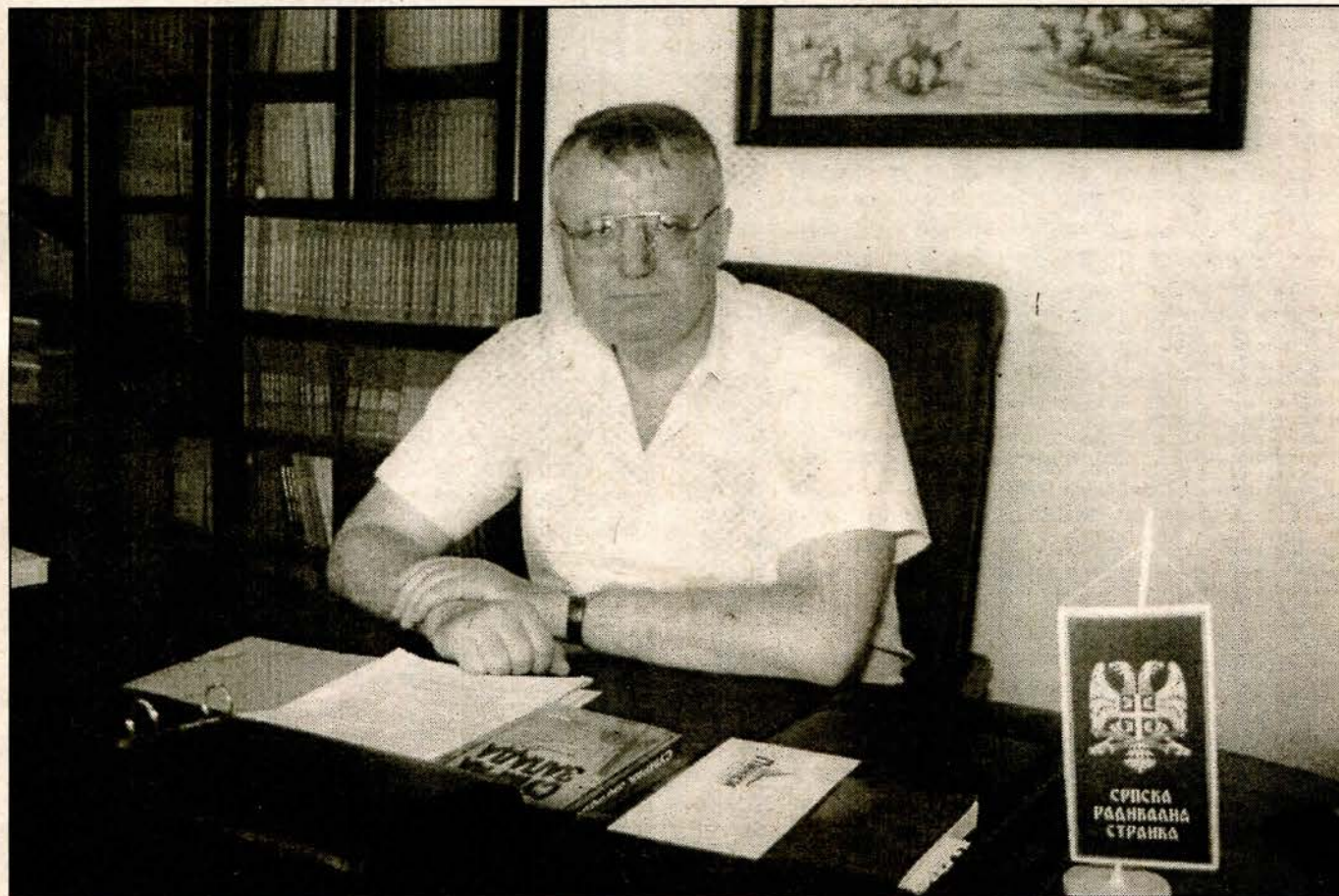
Без националних разлика

„Нико, било које националности да је, нема разлога да брине, под условом да је поштен и лојалан. Исти аршин биће примењен и према Србину и према свим осталима, уколико се огреше о законе и прописе”.

Обавезне особине председника Републике Србије

„Председник Републике је први грађанин државе. У извесном смислу, он симболизује нацију. Он мора да ужива поверење народа. У периоду његовог мандата, нација се идентификује с председником. Без обзира на страначка опредељења, председник Републике мора да буде председник свих грађана и да штити њихове интересе. Значи, он мора да представља изразит политички ауторитет. Трбало би да одговара, више или мање, идеалном типу политичара и државника. Трбало би да поседује хладнокрвност, сталоженост, проницљивост, интелигенцију, а понекад и лукаво реаговање у односу на политичке изазове. Сваким својим јавним наступом треба да показује своју одважност, храброст, али, у исто време, и своју широкогрудост, висок степен образовања и озбиљности.

Сматрам да они који се налазе на челу народа као вође, немају права на грешке”.

СРБИЈУ У СИГУРНЕ РУКЕ

Само на први поглед чини се да проф. др Војислав Шешељ има десет супарника у изборној утакмици за председника Србије. У ствари, кандидат свих српских патриота против себе има само једног правог противника, главног пучисту и досманлијског властодршца Зорана Ђинђића.

И, са друге стране, из Ђинђићевог угла, поглед је исти. Само је проф. др Војислав Шешељ способан да га отера са власти која му већ одавно не припада

Кандидат Српске радикалне странке за председника Републике Србије проф. др Војислав Шешељ је једини кандидат који у овој предизборној кампањи не даје празна обећања. Ово није пропагандна фраза у оквиру председничке кампање какву би скептици очекивали у једним страначким новинама, него очигледна чињеница коју би морали да признају и директни противници кандидата свих српских патриота. И док су се његови супарници размилели по Србији (и још више по телевизијским екранима) обећавајући благостање пензионерима, пољопривредницима или отпуштеним радницима, др Шешељ износи кратак и јасан програм који се искључиво заснива на уставним овлашћењима председника Републике. Ова овлашћења су веома уска, недовољна да се било шта озбиљније покрене у држави и друштву. Председничка функција обичном народу вероватно је изгледала свемогућа у време Слободана Милошевића, али та моћ заснивала се на његовом ауторитету, на апсолутној већини коју је имала његова партија у обе скупштине, и Србије и Југославије. Зато су неумерена предизборна обећања чиста манипулација са унесрећеним народом која лукаво користе заблуду насталу у времену пре државног удара. Управо у тој тачки најбоље се види ко је поштен, ко народу жели добро, а ко српске гласаче посматра као несвесну гомилу, изузетно погодну за све врсте манипулација.

Председнички кандидат проф. др Војислав Шешељ труди се да на време укаже на ове смишљено пласиране заблуде, како не би дошао у ситуацију да по избору за председника Србије разочара гласаче који су му указали поверење. У овоме се очитује његова велика морална снага, зато је изабрао тежи пут у својој кампањи, јер неупоредиво је лакше обећавати куле и градове, него разбијати илузију о бољем животу који наступити исте вечери по објављивању резултата избора.

Наравно, на основу овлашћења прописаних Уставом, проф. др Војислав Шешељ ће ипак моћи да се супротстави диктатури Зорана Ђинђића. Објаснио је и како, враћајући Републичкој скупштини законе на поновну расправу и усвајање, јавно (пред камерама) преиспитујући поједине ministre о њиховом раду и, што је најважније, инсистирати (са ауторитетом функције) на превременим парламентарним изборима јер данашњи састав скупштине коју је филтрирао Ђинђић никако није у складу са израженом вољом народу. Ни оном у време октобарског пуча, а данас још мање. После председничких избора народна воља ће бити и званично верификована милионским бројем гласова за новог председника који може бити само противник досманлија, па ће то уз председнички ауторитет сигурно натерати Ђинђића да распише нове изборе.

Зато је проф. др Војислав Шешељ једини кандидат којег се плаше досманлије, само он може да их натера да напусте Скупштину, док би са свима осталима лако изашли на крај, баш као што сада не примећују Милана Милутиновића. Да којим случајем победи Коштуница, ништа се не би променило, била би то само промена фризура у председничком кабинету. Сви смо сведоци да га Ђинђић ни до сада није много зарезивао као председника Југославије, па што да га уважава као председника Србије, где има још мање овлашћења. Показао је Коштуница већ довољно неодлучности и малодушности да Ђинђић заиста нема разлога да га се плаши.

Са проф. др Војиславом Шешељем на месту председника Србије, све се из темеља мења. Контрола министра и враћање закона, надлежности које би председник Шешељ немилице користио, убрзо би довеле до блокаде иначе нелегитимног парламента, тако да би пред Ђинђићем остале само две могућности, или да распише изборе или да загази у отворену диктатуру негирањем легално изабраног председника Републике, што би уједно значило и негирање Устава Србије. Овакав развој догађаја, фактичко укидање уставног поретка земље, само би додало аргументацију за увођење ванредног стања, што је једна од битнијих надлежности председника Републике. Ову могућност је у неколико наврата наговестио проф. др Војислав Шешељ, и то само као крајњу меру, уколико се Ђинђић не уразуми и не поступи по овереној народној вољи. Како је рекао, ово ванредно стање не би трајало дуже од десетак минута колико је довољно да се распишу парламентарни избори.

Тек тада, после ванредних избора и са новим односом снага у Народној Скупштини Србије, са посланичком већином, могуће су озбиљније промене у Србији.

Осим тога, може ли било ко у овој земљи да замисли Коштуницу како употребљава овако радикалну меру, без обзира што му је Уставом дозвољена. Не, господин млаки би то можда споменуо али јако би се плашио да то и искористи јер се то коси са његовим поимањем демократије. А и колега из жуте демократије је много опасан, ко зна како би то могло да се заврши. Све би се свело на уобичајена препуцавања у којима би, као и обично, Коштуница завршио као добра сировина за Ђинђићеве вицеове.

Ово је само неколико смерница које упућују да је на овим изборима само глас за проф. др Војислава Шешеља једини излаз из ситуације у коју нас је довело досманлијско једноумље.

Кандидат Српске радикалне странке и свих српских патриота проф. др Војислав Шешељ је једини политичар који је заиста спреман и способан да се стави у службу народа и државе. Његово двогодишње учешће у власти допринело је озбиљним помацима, али не онолико колико је хтео и могао јер су српски радикали били мањински партнер у Влади народног јединства. Као потпредседник владе и још пре, као председник општине Земун, показао је да има свеже идеје које су лако спроводиве. Иза њега нема криминалних афера, за његово име никада нису везиване проневере или корупција у било ком облику. Државнички посао обавља савесно, поштено, увек у интересу сопственог народа.

Зато је проф. др Војислав Шешељ једини прави избор за Србију.

Зато наслов овог текста није демагошка, јефтина предизборна парола.

ЗАШТО СЕ ЛАБУС СТИДИ СИНА МАРКА

Син Мирољуба Лабуса, Марко Лабус, дезертирао уочи НАТО агресије са израелским пасошем у Холандију, где је са парама покраденим из „Дунав - осигурања” отворио брокерску фирму под именом „ТБИ”.

Вук Обрадовић је избачен из ДОС-а када је ушао у сукоб са Ђинђићем око управљања „Дунав - осигурањем”, јер је по првобитном договору председник Управног одбора овог предузећа требало да буде његов браћу Пеко, а не Мирољуб Лабус који ову функцију обавља и данас

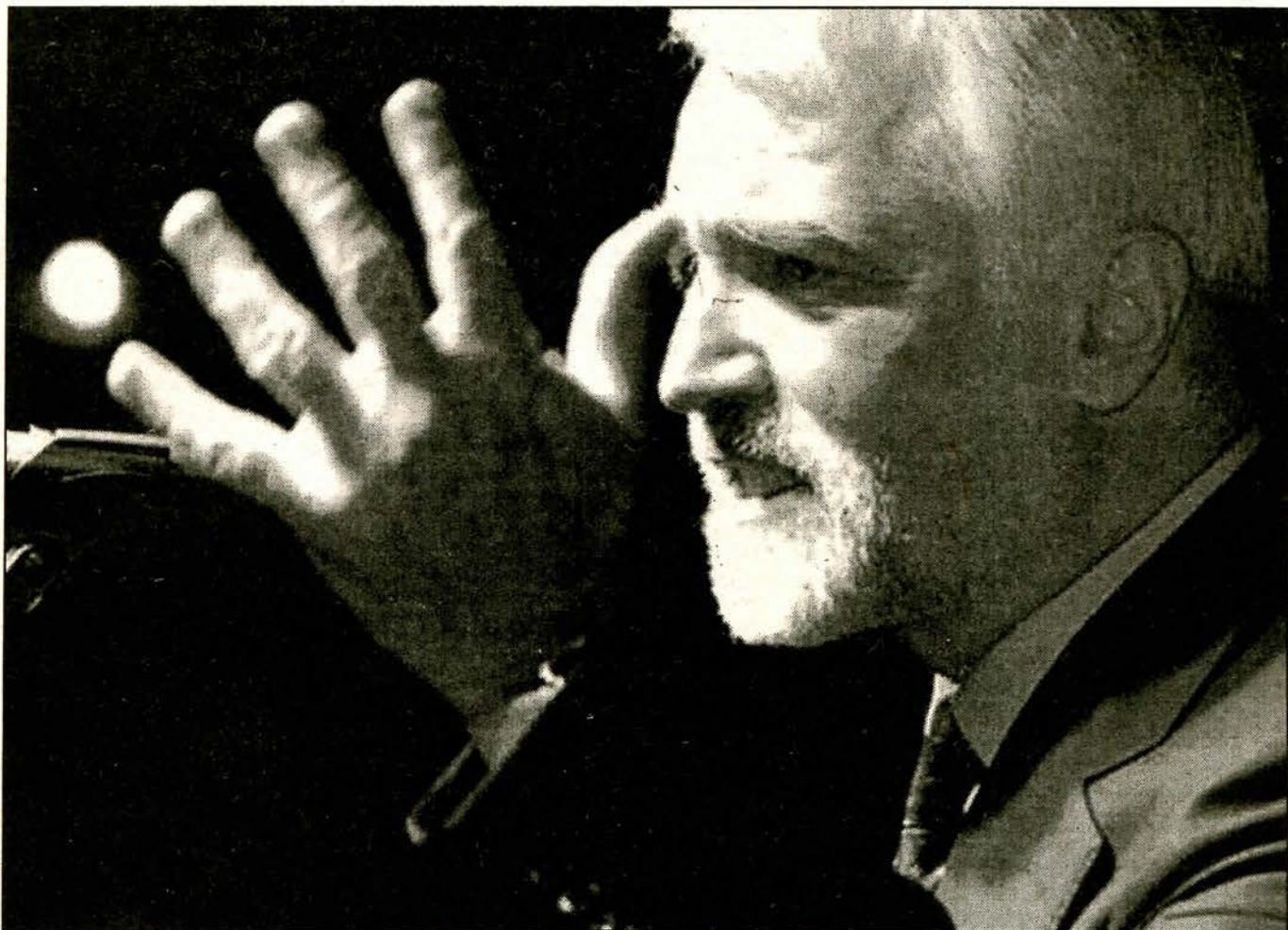
МИРОЉУБ ЛАБУС СА КЋЕРКАМА И СУПРУГОМ. ЂЕЛИЋ ПОПУЊАВА МАРКОВО МЕСТО

Неприкосновени владар медијског простора у Србији, наравно уз одобрење газде Ђинђића, председнички кандидат Мирољуб Лабус, рекао нам је све о светлој будућности која нас очекује чим заседне на Милутиновићево место. Уколико је овај уопште тамо.

Рекао нам је све осим неколико, тачније две веома битне ствари. Као прво, говорећи о себи као оцу породице, упорно спомиње само две своје кћерке, као да се стиди сопственог сина Марка. Чудно је то, поготово што му је наследник веома успешан бизнисмен, и то у Холандији, земљи где

на тржишту владају ајкуле са којима се могу упоредити само оне са њујоршке берзе.

Марко Лабус, син Мирољубов, живи и ради већ скоро четири године у Амстердаму где управља брокерском фирмом „ТБИ”, која је ових дана отворила и свој огранак у Србији под називом „ТБИ - Х”. Зато је помало чудно што се председнички кандидат Лабус дистанцира од сина Марка, чак толико да га нигде ни не спомиње. Уместо да се понаша потпуно супротно, да са поносом истиче свог сина као успешног младог човека.

Син дезертер са израелским пасошем

У ствари, нема ту много мудровања, ако спомене сина неко ће га упитати где је, а одговор би покренуо бујицу додатних незгодних питања која би до краја раскринкала не само Мирољуба Лабуса, него природу целокупне пучистичке власти која одбројава своје последње дане у Србији.

Наиме, одмах по извршеном државном удару 5. октобра 2000. године, револуционари су приступили подели плена. По тој првобитној расподели акционарско друштво „Дунав - осигурање“ поклоњено је Вуку Обрадовићу, тачније његовом брату Пеки. Обрадовићи су имали праву информацију о капиталу „Дунава“ јер је Пеко у то време био директор филијале у Прокупљу. Међутим, срећа породице Обрадовић није дуго трајала јер је Лабус сениор указао Зорану Бинђићу на велики пропуст који је починио олако уступајући ову фирму породици из Прокупља. Лабус и његових 17 геј-момака одлично су знали где су лоциране велике новчане суме по Србији, за разлику од већине (укључујући и Бинђића) којој ни на крај памети није било да се у „Дунав - осигурању“ налазе огромне паре. Логично, Бинђић је одмах исправио грешку, отерао Обрадовиће и устоличио Мирољуба Лабуса на место председника а. д. „Дунав - осигурања“. Са Лабусом је лако постигао договор: „Дунав“ ће финансирати све активности Демократске странке, а са осталим парама нека ради шта хоће. Лабус, наравно, ни у ком случају „Дунав - осигурање“.

Дакле, то је суштина првог сукоба који је потресао ДОС и протеривања прве странке (странчице) из овог шареноликог друштва. Сва остала објашњења једноставно не пију воде, а ни Вук Обрадовић се није усудио да каже истину јер ни њему не иду у корист чињенице из целе афере.

Збогом Србијо, Марко бега

Доласком Мирољуба Лабуса на чело „Дунав - осигурања“ за запослене се није много тога променило. Није било великих чистки кадрова, смењени су само дотадашњи председник Управног одбора Небојша Маљковић и директор Томислав Симовић. Дobar део запослених чак је дочекао и унапређења, али зато је изведена потпуна чистка свих рачуна овог богатог осигуравајућег друштва.

На овом месту се укључује Мирољубов син Марко. Лабус јуниор, који је у тренутку када му је отац 5. октобра 2000. године отео парче власти и за себе, боравио већ више од годину дана у Холандији. Тата у ову земљу пребацује паре „Дунав - осигурања“ на име фирме „ТБИ“ коју му претходно региструје у Амстердаму.

У посао преношења новца Мирољуб Лабус је укључио израелску брокерску кућу „Кардан“, захваљујући којој је овај посао обављен брзо, ефикасно и донедавно дискретно.

У овој тачки занимљиво је и објашњење откуд Марко Лабус у Холандији и како то да се његов долазак у Амстердам некако поклапа са почетком агресије на нашу земљу. У одговору на ово питање понајвише и лежи објашњење зашто Мирољуб Лабус не спомиње свога сина Марка.

Зато што је дезертер. У тренутку када су НАТО авиони навалили на Србију, Марку Лабусу је као војном обвезнику евидентираним у војном одсеку општине Палилула, уручен позив за мобилизацију. Међутим, избегавајући војну обавезу, Марко Лабус напушта земљу и то захваљујући израелском пасошу који му је ова држава потпуно легално издала, пошто је и њен држављанин. Израелски пасош поседује и његов отац који је тренутно један од кандидата за председника Србије. Зато на његовим промоцијама и нећемо чути да има сина Марка. Зато што би морао да обја-

шњава како је могуће да председнички кандидат има сина дезертера, одакле му израелски пасош и одакле уопште идеја да се један држављанин Израела кандидује за председника Србије. У односу на дезертирање и страно држављанство, покрадене паре „Дунав - осигурање“ су права ситница. Мада овде није крај приче о криминалним активностима породице Лабус, стратешки распоређене на потезу Београд - Амстердам. Од рудника до берзе, прецизније речено.

Шалом Србију, стиже Марко

Лабуси су проширили свој „бизнис“ пре неколико месеци када је у Београду отворена филијала Маркове фирме под истим именом, уз додатак само једног слова, тако да се овај огранак зове „ТБИ-Х“. На челу овог предузећа налази се извесни Шалом Шпиллијан (иначе, Шалом на хебрејском, језику израелских Јевреја значи поздрав - „Здраво“) а формирано је као приватни фонд за здравствено, пензијско и инвалидско осигурање. То је прво предузеће оваког типа у нашој земљи и битно је напоменути да ова област још увек није уређена досовским законима, да „ТБИ-Х“ нема ни некакво посебно одобрење Владе, што значи да делује потпуно нелегално.

За овакво хајдучко пословање Шалом Шпиллијан има покриће не само у Мирољубу Лабусу, него и у његовој жени Оливери која је такође распоређена на стратешки важну функцију. Оливера Лабус је запослена у савезном Министарству финансија, на месту директора одсека за осигурање, па тако долазимо до јединственог закључка да је породица Лабус специјализована за посао са осигурањем. Дакле, ради се о једној прилично осигураној породици. Бар док се власт не промени.

Мада, није им осигурање једини посао којим се баве.

Предузеће „ТБИ“, оно из Амстердама, у овом тренутку врло успешно, по веома повољним ценама, откупљује дугове наше земље. Колико ће нас ова брокерска трансакција фирме Лабус коштати, тешко је проценити. Плаћаће је наши унучи и праунучи као што ће отплаћивати и све дугове које нам је натоварио тата Лабус. Сада је могуће проценити само појединачну штету, оне конкретне губитке које имају грађани Србије пошто „Дунав - осигурање“ није у стању да исплаћује своје обавезе.

Динкић спасава „Дунав - осигурање“

У домаћој јавности најучљивији је случај Радивоја Атанасковића из села Бресничџи, на 11 километру од Прокупља, о којем су писале скоро све новине у Србији. Његови проблеми са „Дунав - осигурањем“ почели су још 20. октобра давне 1992. године када је изгорела фабрика чији је био власник. Пожар је пругутао све оно што је припадало предузећу „РИС“, све објекте, машине, сировине и укупно 195000 готових одевних предмета, већ упакованих за немачко тржиште.

Ватра је горела пуних пет дана, после чега је Атанасковићу остала само нада да ће „Дунав - осигурање“ испунити своје обавезе према њему, пошто је био уредно осигуран. Нада се претворила у судски спор који је окончан у корист Атанасковића, али захваљујући спрези Лабуса и Динкића, без великих шанси да се спроведе судска одлука.

Судски вештачи су на згариште излазили безброј пута, тако да се процењена штета креће у распону од 1694000 до 23 милиона немачких марака. Износи су судским путем често мењани, преиначавани на мање суме, прво на 12 милиона марака, па на само 8 милиона марака. Али и та најмања сума од 8 милиона, данас износи око 16 милиона марака, рачунато са каматама.

„Дунав - осигурање“ је почело са исплатама после судске надлежног Привредног суда у Нишу од 24. октобра 2001. и то тек у децембру те исте године. На име осигура-

ДУНАВ ГРУПА
ДУНАВ ОСИГУРАЊЕ А.Д.

КАБИНЕТ ГЕНЕРАЛНОГ
ДИРЕКТОРА

11001 Београд, Македoнскa 4
Суд привредног/Привредни суд у Београду
3000 релативног ул.кa
Матични број: 07048898
Жиро рачун: 40811-8648-3-315
Телефон: 011/2228-045
Телефакс: 011/227-314
Пoштaнски фaк: 624

ПРОТОКОЛ О ПОСТИГНУТОМ СПОРАЗУМУ У ВЕЗИ СПОРА ИП "РИС" ПРОКУПЉЕ

I На састанку одржаном код ВД генералног директора Милана Николића дана 24.11.2000. године у коме су учествовали директор ПП "Рис" Прокупље Радивоје Атанасковић са сарадницима, ВД генералног директора Милан Николић и извршни директор за правну заштиту и заступање Бранко Рајчић, постигнут је следећи споразум:

1. Компанија "Дунав осигурање" а.д. обавезује се да најкасније до уторка, 28. новембра 2000. године утврди неспоран износ инфлаторне штете настале због дошње у измирењу обавезе која је предмет спора.
2. Неспоран износ инфлаторне штете израчунаће на бази документације из предмета спора, а пре свега изазва асистака директор ГФО Ниш Миодраг Кретић и бивши директор ГФО Прокупље Крстомир Ђерић са сарадницима који су учествовали у одлучивању о висини накнаде у мирном поступку, пуномоћник Компаније адвокат Драган Николић, директор Сектора за заступање Љубиша Јашић који је био консултант у предмету спора и извршни директор за правну заштиту и заступање Бранко Рајчић.
3. Поред наведених, консултовати овлашћене и стручне раднике из функције осигурања на нивоу Компаније.
3. На основу утврђеног неспорног износа обавезе ВД генералног директора Милан Николић се обавезује да наложи исплату неспорног износа у готовом или одговарајућој роби тужнош ПП "Рис" Прокупље најкасније до 4.12.2000. године до краја ралног времена.
4. Реализација налога извршиће се преко ГФО Ниш као искључиво надлежног према Закону и Статуту за извршење уговорних обавеза.
4. По извршеној уплати неспорног износа пуномоћник Компаније који заступа Компанију као тужаца у овом спору, поднеском ће обавестити суд о извршеној исплати неспорног износа ради регулација позиције туженог у спору.

у Београду, 24.11.2000. год.

ИП-РИС ПРОКУПЉЕ
ДИРЕКТОР

[Својеручни потпис Радивоја Атанасковића]
Атанасковић Радивоје

ИЗВРШНИ ДИРЕКТОР
ВД ГЕНЕРАЛНИ ДИРЕКТОР

[Својеручни потпис Бранка Рајчића]
Бранко Рајчић

[Својеручни потпис Милана Николића]
Милан Николић

ОСИГУРАЊЕ - РЕОСИГУРАЊЕ - БАНКАРСТВО - ИНВЕСТИЦИЈЕ - ТРГОВИНА - ПРЕВЕНТИВНИ ИСКВЕЊЕРИНГ - ТУРИСТ

ОДЛУКА ЈЕ ПРАВОСНАЖНА

ОДЛУКА ЈЕ ИЗВРШНА

суд у Нишу
16.11.2001. год
у ИМЕ НАРОДА

Пожељни суд у XII.P.3502/95
Дана 2.11.2001. год
XII.P.3062/96

ПРИВРЕДНИ СУД У НИШУ и то судија Члановић Биљана као судија појединачно,
и у случају спора тузилоца ПП "Рис" Прокупље, и истог пуномоћник Кретић Драган адвокат
против тузиоца Компанија "ДУНАВ ОСИГУРАЊЕ" АД - "Осигурање
Прокупље, и истог пуномоћник Николић Драган адвокат у Нишу, остварила вредност
спора по тужи 16.194.023,24 динара, а по противтући 1.000,00 динара, на
рочишту за главну расправу одржаном дана 17.04.2001. године, донео је следећи

ПРЕСУДА

ОБВЕЗУЈЕ СЕ тузеник да тузиоцу на име накнаде штете плати 271.739.773,55 динара са каматом по Закону о висини стопе затезне камате, почев од 5.03.2001. године до исплате, као и износ од 308.300,00 динара на име трошкова напредних поступка све у року од 3 дана.

ОДБИЈА СЕ као неоснован противтузбени захтев противтузиоца-тузеника који гласи:

"Обавезује се противтузеник-тузилоц да противтузиоцу-тузенику плати ревалоризован износ од 32.095.506,00 динара тадашњих динара са каматом по закону почев од 22.02.1993. године до исплате у року од 15 дана".

Образложење

Медју пресудом овога суда XII.P.3502/95 и XII.P.br.3062/96 од 10.11.1996. године утврђено је да је основан тузбени захтев тузиоца, који је тражио да се обавезе тузеник да му накнади штету због заступања осигураног случаја - пожара у сарајима у селу Бресничџи - Прокупље.

Истом међупресудом је остављено да се одлука о висини штете, одлука по противтући и о трошковима поступка, донесе у доодјој пресуди.

Тузилац је тузбом од 20.03.1995. године висиоу тузбеног захтева опредилио на износ од 16.194.023,24 динара.

Поднеском од 25.09.1996. године тузилац је преиначио тузбени захтев на износ од 22.160.056,00 динара.

У складу са налазом и изјашњењем вештака, а поднеском од 31.01.2001. године тузилац поново преиначује тузбени захтев на износ од 226.378.773,55 динара са каматом по Закону о висини стопе затезне камате почев од 1.12.2000. год. до исплате.

Након изјашњења вештака од 5.03.2001. године, а у вези уплате износа од 7.715.728,40 динара од стране тузеника, тузилац преиначује тузбени захтев на износ од 271.739.773,55 динара са каматом по Закону почев од 5.03.2001. године до исплате. Поднеском од 14.03.2001. године је уредно уручен пуномоћнику тузеника даном 20.03.2001. године. Доказе је пружио. Трошкове је тражио.

Бр. 9

ПРИВРЕДНИ СУД - БЕОГРАД

Доставница

Послов. бр.	Врста пошиљке и број прилога	Коме се пошиљка доставља и адреса	Дан, месец и год. пријема, потпис и печат примаоца
111-2640/01 реш. о избор. 26.11.01		ЗОН 408.11	

18. 2001

(потпис достављача)

НБЈ ЗОП филијала Стари грао

Молимо да по доносиоцу овог писмена вратите Суду решење Н.бр. 2640/01

Београд, 30.11.2001. године

Шеф отпремне канцеларије

Драгомир Јовановић

ња. Радивоју Атанасковићу је исплаћено до данас само 38 милиона динара, што је ситница у односу на главницу његових потраживања.

У случају Атанасковић очитује се потпуна злоупотреба власти јер рачун „Дунав - осигурања” ни у једном тренутку није блокиран да би се са њега скинуо новац који мора бити исплаћен Атанасковићу. То је привилегија на коју не може да рачуна ниједна домаћа фирма, све се блокира док потраживања не буду подмирена. Дакле, закон је потпуно заобиђен, уместо блокаде, са рачуна „Дунав - осигурања” се ушлаћују смешно мале суме на рачун Радивоја Атанасковића. Ове потпуно противзаконите активности, са своје стране, Атанасковић који је у свом крају познатији под надимком Гемац, објашњава на веома сликовит начин:

„Динкић има пуно разумевање за Лабуса, па му тако излази у сусрет. То није све, врхунац се десио 8. јануара ове године када се даље извршење пуноважне пресуде, макар и на ове смешне рате, потпуно обуставља. И то без икаквог објашњења. Објашњење сам потражио од Горана Кљајевића, који је први пут када сам ишао код њега био у функцији вршиоца дужности председника Трговинског суда. Ишао сам укупно три пута код њега и никако није могао да ми помогне иако сам стекао утисак да има жељу. Последњи пут када сам га видео, дословце ми је рекао: „Немој да ме питаш, питај Ђинђића, Лабуса и Динкића. Ја ни у очи не могу да те гледам, знам да си у праву али схвати да не могу да ти помогнем. Не смем.” Како каже Атанасковић, сличан одговор добио је и у „Дунав - осигурању” где му је директор Лале Стаменовић рекао да нема никаквог утицаја на токове новца, да га је ДОС ојаддио зато што мора да ушлаћује за све што му се нареди, за затворе, за скупштину и још много тога.

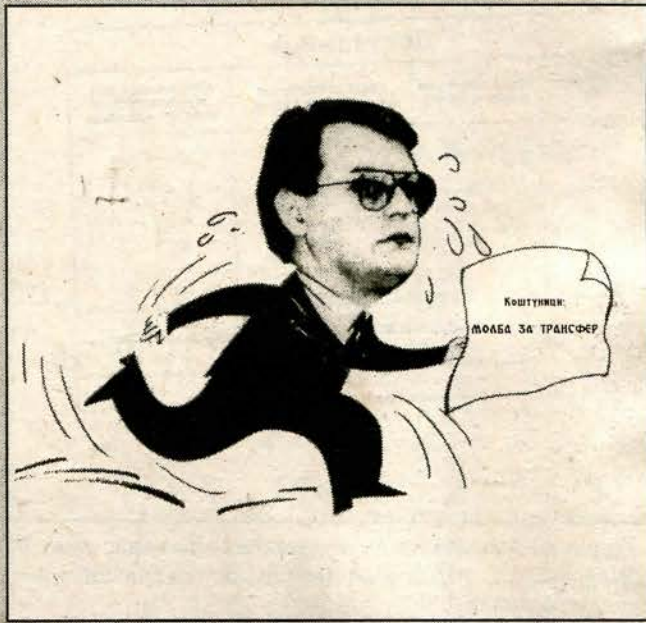
У својој борби за права која му припадају Радивоје Атанасковић Гемац доживљавао је и многе трагикомичне ситуације какве су незамисливе у земљама у којима се закон макар мало поштују. Тако је судски извршитељ однео судско решење којим се блокира рачун „Дунав - осигурања” у СДК где га је назвао шеф отпремне писарнице Трговинског суда Драгомир Јовановић и наредио му да хитно врати решење које носи. После јурњаве, у којој је Атанасковић покушао извршитеља да убеди да преда решење, рачун ипак није блокиран. Како је касније сазнао Атанасковић, све се одиграло по личном налогу Млађена Динкића.

Зато је Радивоје Атанасковић покренуо кривичне пријаве против свих у ланцу, против криминалаца у правосудном систему, против Народне банке Југославије и нарочито, како каже, против поменутог шефа писарнице.

Како ствари стоје, тешко да ће му тужбе помоћи да исптера правду. За такве као што су Лабус, Динкић, Ђинђић и слични, једини прави лек су избори. Избори на којима ће победити прави човек. У пуном смислу те речи.

ТУЦЕ РАЗЛОГА ЗА СМЕНУ ЧОВИЋА

Човићев бег са Ђинђићевог Титаника неће бити успешан као претходна бежанија са Милошевићевог брода. Вероватно ће то бити само скок у хладну воду. Како да му помогне Коштуница ако изгуби на изборима од кандидата свих српских патриота проф. др Војислава Шешеља

ДОС је сигурно пропао, пукао, нестао, напакон отишао у историју. Није ово непроверена вест, пушта нада или новинарска патка. Тачно је, постоји и доказ да се пучисти растурају. Небојша Човић је претрчао код Коштунице. Од овог бољи доказ није потребан. Кад он збрише, брод ће да потоне брже од Титаника. Прошли пут је успешно преживео Милошевићев бродолом, а овај Ђинђићев, осим Човића има шанси да преживи једино још Батић, и то захваљујући само изузетним физичким особинама, погађате којим.

Операцију „Бежанија 2” вожд са Железника извео је успешно, захваљујући дипломатским услугама коалиционог партнера Мићуновића. Све је правовремено договорено, Мићуновић и Човић чекали су само сигнал из Коштуничиног изборног штаба, па да се огласе са својом подршком његовој кандидатури. Наравно, то се десило на дати знак, када су Коштуничини пропагандисти оценили да је најбољи тренутак.

Али власнику „ФМП-а”, кошаркашко-металуршког гиганта не да мира Српска радикална странка. Прате га српски радикали као лоша срећа. И сада би мирно спавао, мисли да се политички обезбедио, али посланици Српске радикалне странке поднели скупштини Србије, средином септембра, предлог за изгласавање неповерења овом великом демократи који има великих шанси да му Шиптари подигну споменик захвалности, толики је он демократа.

Чувене афере црвеног градоначелника

Посланици Српске радикалне странке су у свом предлогу навели укупно 12 афера због којих би Човић морао бити смењен са функције потпредседника, и то пре него што пређе у Коштуничин табор. Наравно, ту су и његове бројне политичке грешке почињене у његовој „мисији” на Косову и Метохији које нису ушле у ових 12 црних тачака. Тако се испоставило да му нису заборављени греси из прошлости, када је као истакнути СПС кадар суверено владао Бе-

оградом и од када датирају наведене афере. У опсежном елаборату на 343 густо куцане странице посланици Српске радикалне странке изнели су чињенице и подсетили јавност шта је све Човић радио док је био истакнути члан СПС-а, председник Скупштине града Београда, директор „ФМП-а“ и председник Демократске алтернативе.

Први пут, са већим делом ових неспорних чињеница, Српска радикална странка је упознала ширу јавност још 1996. године, када је у „Великој Србији“ број 66, од 20. јануара, објављен чланак под насловом „Криминалне афере Небојше Човића“, и то на првих седам страница овог издања. Наведена дела бившег градоначелника Београда наведена су у 13 тачака, што ће рећи да је ових дана прошао јефтиније за једну тачку. Ево како су те афере сортиране пре 6 година:

1. Конзерве

У лето 1994. године тадашња ЈНА је унутар круга гарнизона у Никшићу закопала преко 20000 конзерви са готовим оброцима. Произвођач је био „Јухор“ али ово предузеће није сносило одговорност што се храна покварила. Кон-

зервирана храна се покварила због неисправног дна лименке. Погодили сте, произвођач лименки био је „ФМП“, али је цела афера заташкана иако је „Јухор“ претрпео штету од 1,5 милиона марака. Наравно, „Јухор“ није могао да потржује ништа од „ФМП-а“ јер је и тада и данас овом фирмом управљао Човић. И успут Београдом. И успут о много тога питао се у СПС-у. Да би на крају претрчао преко пута.

2. Крезол

Уз одобрење градоначелника Човића је, 1995. године, у Добановцима ускладиштено 1600 тона крезола, врло опасног средства за дезинфекцију које је у то време било забрањено за употребу у читавој Европи. Након упорне борбе српских радикала, Човић је био принуђен да објави да је отров измештен са територије Београда, тачније враћен преко границе. Међутим, папири којима је испраћен преко границе никада нису показани на увид јавности, а убрзо је пронађена и извесна количина крезола у складиштима Луке Београд.

3. Нафтна афера

Почетком 1995. године новине су објавиле вест да је похапшен читав ланац шверцера нафте, те да се неколико умешаних директора из региона Ужица налази иза браве. И ова афера је убрзо заташкана пошто се испоставило да је 1,5 милион марака намењених за куповину нафте из касе Скупштине града Београда.

4. Рекеташка афера

Јездимир Васиљевић је изјавио да је Небојши Човићу из своје банке дао више од 200.000 немачких марака, све за трошкове изборне кампање СПС-а. У то време Човић је био први човек београдских социјалиста, тако да је Београд био излепљен пароланама више него икад у својој историји. Гласиле су „Тако треба“ и „Са нама нема неизвесности“. Извесно је да је после ових избора Небојша Човић напредовао у каријери, постао је градоначелник.

5. Фабрика крунских затварача

Негде после завршетка вуковарске операције и ослобађања овог дела Републике Српске Крајине, под командом Небојше Човића ослобођена је на овој територији и фабрика крунских затварача. Тачније, пресељенља у Београд. Још тачније, ено је у Железнику. Када су га српски радикали про-

звали због крађе целе фабрике, он се бранио да је узео само машине и то да не пропадну на сунцу и киши. То што је убрзо следио закон о потпуној забрани увоза крунских затварача, плод је чисте случајности.

6. Дедињски бесправни чардаци

После извештаја надлежних градских служби да се на Дедињу налази преко 200 бесправно изграђених стамбених објеката, српски радикали су захтевали да градоначелник Човић предузме одговарајуће кораке, пошто се нико од надлежних не усуђује на такав корак без његовог одобрења. Ништа се није десило, пошто је већина бесправних градитеља имала партијске књижице исте боје као Човић.

7. Паркинг плус

У својству градоначелника Београда, Човић је потписао уговор са фирмом „Дудаи Електроникс“ вредан 50 милиона долара по којем би Београд добио увек дефицитарне јавне гараже и паркиралишта. Цела акција промовисана је под именом „Паркинг плус“, а од свега је остао минус у градској каси.

8. Панон и рекламе

Без лицитације, посао на уређењу аутобуских стајалишта, додељен је грчком предузећу „Алма Кватро“. Наравно, у време док је Човић био градоначелник и у том својству преговарао око овог посла (или провизије), пошто није постојао ниједан правни основ по којем је „Алма Кватро“

добила овај огроман посао. И за ову прилику лансиран је слоган „Нова димензија рекламирања“, што су Београђани убрзо прекрстили у „Нову димензију рекетирања“.

9. Хала спортова

Изградњи спортске хале у Железнику претходила је кампања коју је покренуо лично Небојша Човић. Наводно, деца из три основне школе у Железнику нису имала где да се баве гимнастиком, па је неопходно да се у што краћем року приступи решавању овог проблема.

Тако су кошаркаши „ФМП-а“ очас добили дворану у којој и данас играју, а деца су у међувремену порасла.

Изградњом спортске хале градоначелник Човић је још тада оствари своје две велике жеље: да се изигра кошарке колико му срце иште и да себи подигне споменик за живота.

10. Градски и приградски саобраћај

Остаће запамћено да је у време његовог управљања Београд имао најгори градски саобраћај, аутобуси су били у тако лошем стању да су путници у њих улазили „на сопствени“ ризик. Сваког дана, у просеку, из саобраћаја је испало 20 возила „ГСП-а“, а цела ситуација је била налик доживљајима путника из филма „Ко то тамо пева“.

11. Панчевачки мост

Испоставило се да је Панчевачки мост, после радова на санацији под руководством Небојше Човића, потонуо за читавих 20 центиметара. Његово објашњење је било урнебесно смешно, за све је окривио неповољне временске прилике. Право објашњење је било много логичније-панчевачки мост је само офарбан.

12. Еурополис

Као градоначелник, промовисао је пројекат „Еурополис“ којим је Београд требало да „сиђе“ на речне обале. Од помпезно најављеног пројекта остало је само мртво слово на папиру, али то није било сметња да се све предвиђене паре потроше

13. И остало

Под тачку „остало“ српски радикали су те 1966. године сврстали силна обећања и рекламиране акције којима је Човић редовно засипао Београђане. Једна од тих акција најављена је под паролем „Не рушите ми Београд“, после чега је у кратком року срушена кафана „Орач“, једна од најстаријих у Београду. Небројена су његова обећања о редовном снабдевању струјом, о сређивању депоније код Батајнице, сређивању градског саобраћаја, али од свега успео је само да се посвађа са Џејом Рамадановским.

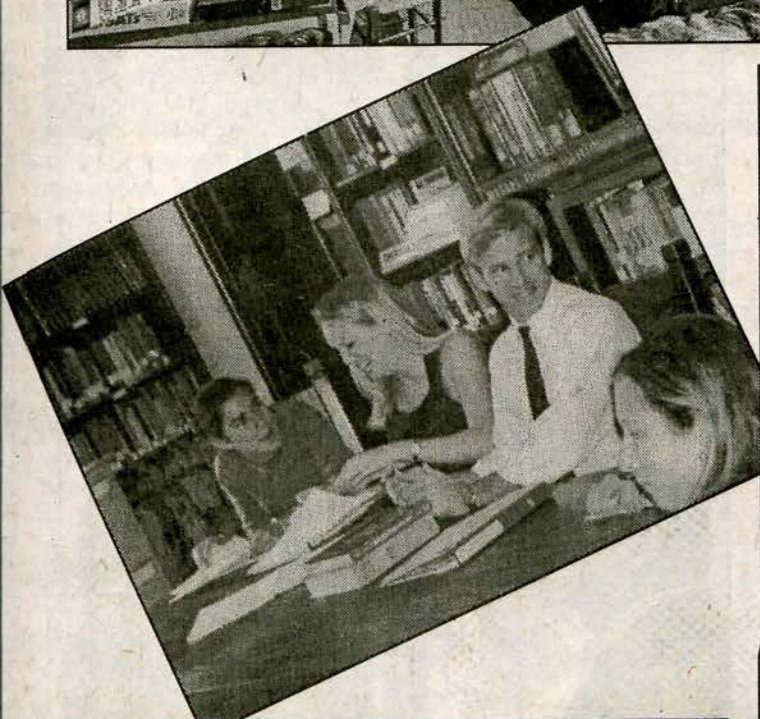
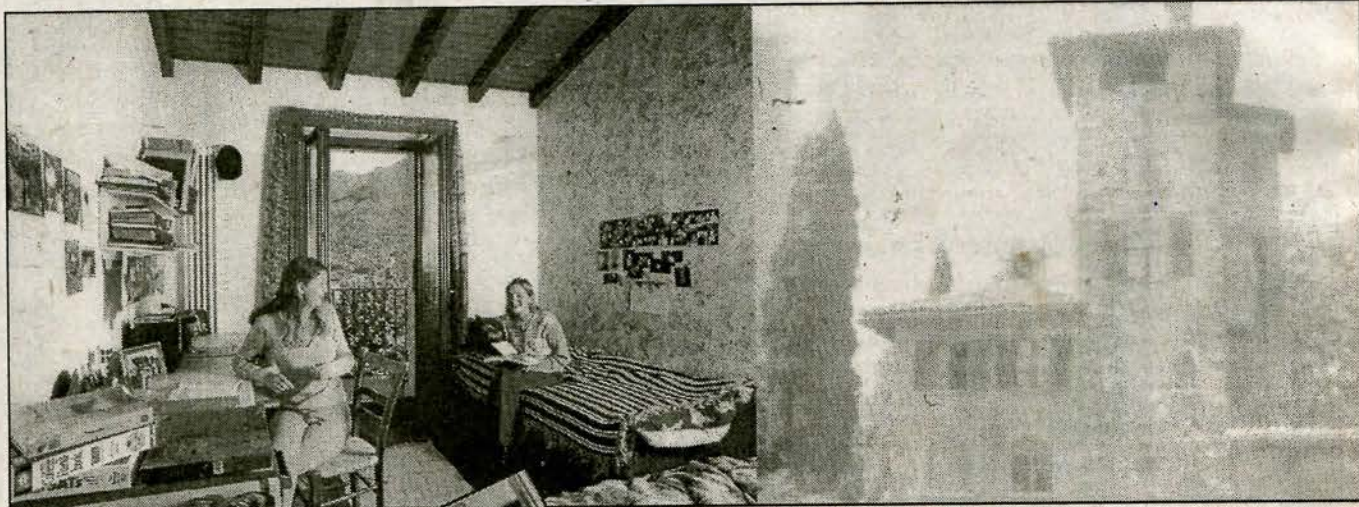
Нешто касније, обећавао је много и Србима са Косова и Метохије, да не спомињемо Прешево, Бујановац и Медвеђу. Прошли су горе од Београђана који су имали ту срећу да је Небојша збрисао са функције.

Погођен профил

Јасно је да су од почетка политичке каријере Небојше Човића српски радикали увидели о каквом се политичару ради. Други наставак приче о Човићу датиран је 25. јануара 2001. године када су посланици српске радикалне странке оспорили његово именовање на место потпредседника владе. Тада су само подсетили јавност на то шта је радио као истакнути функционер СПС-а. У садашњем предлогу за његову смену, додате су још неке карактеристике које је заслужио својом сарадњом са Шиптарима и окупаторима Косова и Метохије. Данас је Човић функционер са провереним референцама, који ефикасно и театарлно завршава најпрљавије послове. Своју функцију потпредседника Владе и председника Координационалног тела обавља незаконито, неодговорно, несавесна и на начин којим се угрожавају национални и државни интереси.

НЕБОЈША ЧОВИЋ ШКОЛУЈЕ КЋЕРКУ ТИЈАНУ У ШВАЈЦАРСКОЈ

ШКОЛАРИНА ПРАВА СИТНИЦА

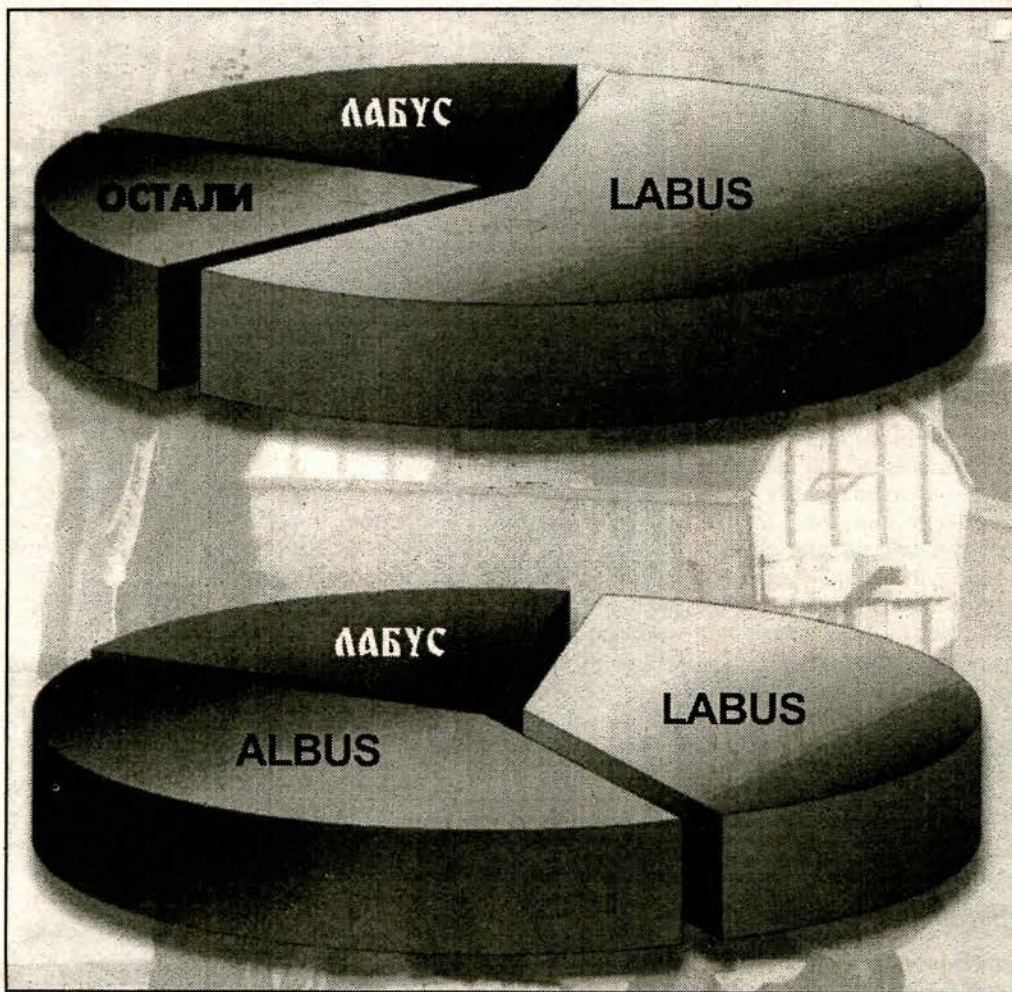
Старија кћерка Небојше Човића завршава четворогодишње школовање у Швајцарској, у приватној школи угледне америчке породице Флеминг. Школа интернатског карактера је од великог угледа у светском цетсету, а стационирана је у врло комфорном, потпуно реновираном дворцу из 15. века.

Годишња школарина од 30.000 долара, по стандардима европских и, нарочито, прекоокеанских богаташа и није тако велика у поређењу са школама сличног калибра.

У оквиру редовне наставе ученици једанпут месечно посећују неки од важнијих европских градова, а после школе омогућено им је бављење свим видовима спортских активности. Смештени су под истим кровом, где слушају наставу у групама од највише пет штићеника. Смештени су у собама по двоје, а једини проблем им је што власници школе имају специфичну политику по питању депарца. Родитељи су обавезни да одређену суму депонују код татора, од које се ученицима издваја по заслуги.

ШАРЕНЕ ЛАЖЕ У ШАРЕНИМ ТОРТАМА

Мирољуб Лабус води заиста перфектну предизборну кампању у којој се поткрала само једна небитна грешка: промашио је земљу и народ којем би хтео да буде председник. Иначе, кампања му је модернија од западњачких, чијим се искуствима обилато служи. У његовој промоцији укомпоноване су проверене стаљинистичке методе (од медијског монопола до фалсификата најгоре врсте) са најновијим и провереним искуствима Запада, што је историјски допринос теорији маркетинга

У предизборној кампањи за председника Србије изгледа да учествује само један човек. Лабус, ко други. Такав утисак се пласира преко свих медија под досманлијском контролом, па се просечан гледалац (читалац) са правом упита зашто је Лабусу уопште потребно да се умара по Србији, зашто ће се гласати и трошити наред за листиће и остали материјал, када је председник Србије већ познат. Лабус, ко други. Осим тога, тако говоре и анкете, а барем је ту у питању статистика, егзактна наука која искључује сваки вид субјективности. И тако, гледајући ту узалудну и непотребну кампању која је појела много времена и простора по свим новинама и телевизијама (зато мора да се гледа) будући гласачи понешто и чују о лику који нам потура Ђинђић са свих 17 геј - момака. Углавном нас обавештавају како је био популаран у народу још док нико није знао ни да постоји.

ка која пали по мањим местима где камере и нису тако често виђене због чега и привлаче пажњу, али по већим, као што је то недавно виђено у Новом Саду, не помаже ни индустријалност магова пропаганде. У таквим случајевима, видео се, у помоћ мора да прискочи тата Ђинђић. Да приведе пред говорницу преостале чланове своје странке. Привођења пред говорницу (позорницу) није поштеђено ни целокупно чланство (пре)осталих странака ДОС-а. Тако су у Новом Саду примећена оба члана Грађанског савеза (и председник и благајник), као и многобројно чланство (сва тројица) Кораћ - Орлић странке (ко зна како се зове?) које је било у пуном саставу (два председника и један благајник), што је, у укупном збиру са масом из осталих ДОС-странака чинило неколико стотина хиљада обожавалаца, пре свега Лабусових ораторских способности.

Дотични непобедиви лик презимена Лабус има врло оригиналан сценски наступ, али иако је много радио на сценографији и кореографији, изгледа да баш и није погодио укус локалне публике, те скупа и напорна позоринска представа не окупља велики број посматрача. Тачније, нигде никога, а на Лабусову жалост то не могу да маскирају ни телевизијске камере, техника још увек није напредовала до тачке у којој је могуће од десетак лица направити неколико хиљада. И то различитих. Додуше, и тих десетак је понекад проблем, па планери ове ултразападњачке, високоинтелигентне и професионалне промоције вијају случајне пролазнике по пијацама, кафанама и парковима. Тек толико да напуне објективе. Најновија иновација Лабусових генијалаца, студиозно осмишљена у изборном штабу, су заседе испред робних кућа. Купце, још увек омамљене астрономским ценама, дочекују Лабус и камера, а пролазници застају баш као што су то испланирали надобудни стручњаци. Због камере, наравно. Додуше, то је тактика

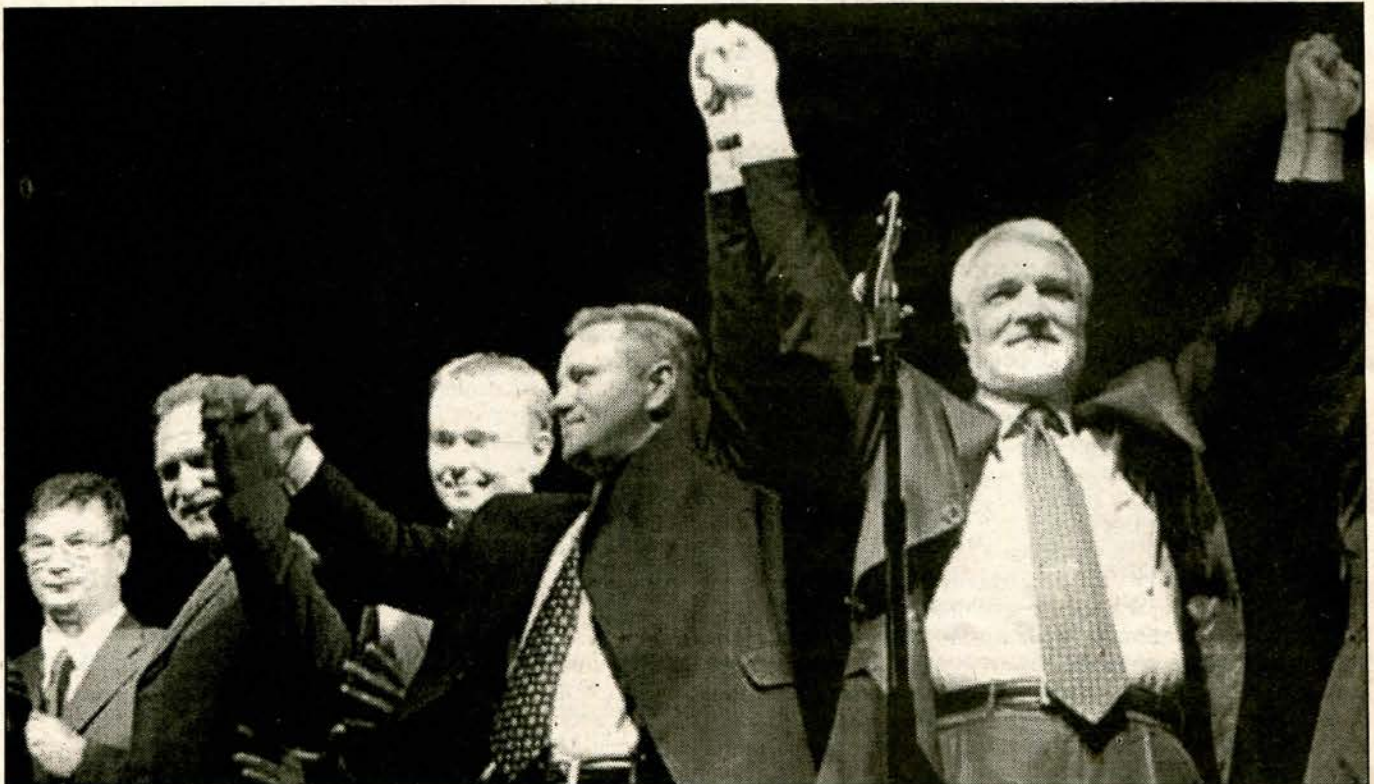
Мада, пошто је митинг одржан по мрклом мраку, тешко да се може проценити о којој количини садо-мазохиста се уопште ради. Или је тај мрак опет, у оном генијалном штабу, процењен као преко потребан. Опет због објектива који су ноћу проверено ћорави.

Као посебан хит из пропагандне кухиње Лабусови математичари су лансирали позив Коштуници на ТВ дуел. Нормално, процењујући да то не би био дуел, него најобичнија пуцњава у празне флаше, у којој би он био чиста и једноставна мета (флаша), храбри Коштуница се није огласио. Сада то Лабус бележи као прелазак извесног броја гласача на своју страну, иако добро зна да би га изазов упућен другом Војиславу заиста скупо коштао. Ни ту не би било дуела, са Војиславом Шешељем он, Лабус, у студију би седео у својству празне флаше. Зато је најбоља тактика коју су му осмислили дежурни генијалци садржана у потпуном игнорисању кандидата српских патриота. Као да др Шешељ не постоји, тако да прогнозирајући резултате избора његови мозгатори дозвољавају др Шешељу тек нешто више од 11 освојених процената целокупног бирачког тела, што је енорман напредак, с обзиром да се донедавно његово име није ни појављивало у оним шареним тортама са процентима.

Једно је сигурно. Лабус се околу витла и ломата потпуно беспотребно. Шалу на страну, не зато што је већ изабран за председника, него зато што баш он има најмање шанси да последњи стисне руку Милутиновићу пред његов пут у Хаг. Овакав закључак се не намеће само на основу здраве памети, ослушкивања народа или простог пребројавања. Својевремено, смејали смо се једном сличном кандидату, који је не само потекао из сличног миљеа као Лабус, него је сличним квази-модерним методама водио своју кампању. Био је то Милан Панић, човек који је пао са бицикла. И он је освануо у Србији са причом о неком уласку у Европу, авионима, камионима, свемирским бродовима. Панић нас је такође убеђивао да га волимо, да нам је он једини спас, а да истовремено није имао благог појма о народу и земљи у којој се кандидује за председника. Од свих података о Србији прецизно је знао само колико пара овде постоји. Учећи на његовом примеру и користећи његове (западњачке) методе, Лабус је у кампању

кренуо истоветно али много оштрије, ваљда у нади да ће тако освојити већи број гласова. За Панића нам је јасно откуд толика самоувереност и потцењивање памети српских гласача, човек има олакшавајуће околности, ипак је он звизнуо са бицикла. А Лабус? Тај је вероватно пао с Марса. Али где баш у Србију? Ето такве смо ми среће. А баш смо веровали у ПВО.

Србија са или без председника – показаће избори 29. септембра

ШАРМЕРИ, ГУЛАНФЕРИ И ПОЛИТИЧАРИ

Извесно је да су председнички избори у Србији изазвали општу пометњу, углавном код политичара и то оних који су виђени ликови ДОС-а. Паника је шта ће се догодити са србијанском владом ако победи на пример др Војислав Шешељ, који народу Србије обећава смену Ђинђићеве владе и распивање парламентарних избора?!

Касачи, ударачи и остали

Руку на срце, међу актуелним председничким кандидатима има и оних који су остали да каскају у неком прошлом времену, али највише је пресвучених политичара, који су у апсолутној служби ДОС-а, појавили су се као некакви евентуални кандидати за председника Србије само са једним циљем – одвлачење бирачких гласова на погрешне стране, како једини озбиљни кандидат за председника Србије, др Војислав Шешељ не би убедљиво победио. Ипак, народ је тај који оцењује и гласа! Српски народ бира судбину своје државе и своју, а да ли ће погрешити – видећемо!

Колико је „Србија на добром путу”, најбоље зна српски народ, који је од досманлијског пуча 2000. године све ближи дну дна: празни буђелари – празни контејнери, а овамо нам вајни светски признати стручњаци, нашег порекла, који су се захваљујући демократским променама вратили у Србију, објашњавају како се наш стандард из дана у дан побољшава, агресивно, објашњавајући како су нам плате у односу на Милошевићев период власти скочиле више стотина пута. Јесте, тако је, народ то и не оспорава, али нико из Ђинђићеве власти и његових наводних експерата не спомиње да су и цене, односно животнине за неколико хиљада пута, односно да нам је животни стандард с 0 одлетео у-0 па тако данас живимо јадније него што је ико нормалан могао, и у најцрњим слутњама да претпостави! Ипак за садашњу властодржачку досманлијску елиту власт је најважнија ствар на свету, а народ може да сачека, под условом да преживи!

У конгломерату шарених лажа које су досманлијски председнички кандидати понудили ових дана народу Србије, занемео би и најбрљивији човек, јер за досманлије, односно Лабуса и булументу експертских гребатора која га ових дана прати по Србији не постоји ни част ни поште-

Сви политичари још увек тврде како су овлашћења председника Србије мала, сузена, готово никаква, али и сви лидери и лидерчићи озбиљних и неозбиљних политичких странака, организација, или чак независни кандидати грађана активно су се укључили у предизборну трку. Већ виђено, рекло би се, а још незаборављено – сви обећавају шарене лаже, а појединци иду чак тако далеко да Србију поново воде у Европу, као да ми нисмо већ у Европи, пре свега по географском положају, а онда и онако нас је досманлијска власт, ваљда, увела у Европу, још 2000. године, макар нам тако говоре. Па зар нам онда уопште треба Лабус председнички кандидат Геј 17 плус, који је још и члан Демократске странке (од њеног оснивања), који се на изборима појавио као независни кандидат грађана, и обећава Србији брзи пут уласка у Европу?!

ње, већ само „света лаж“ помоћу које ће продужити досманлијску владавину и отимачину. Досманлијске дахије када је у питању одржање на власти не презају ни од чега!

Игра „паукове мреже“

Дакле, политички и страначки противници започели су своју игру удварања и освајања српског народа. У тој освајачкој игри препуној лажи и превара свашта се може чути и видети: Лабус, досманлијски харачлија који народу обећава Европу и кредите, јурећи на својим пропутовањима кроз Србију да се поздрави с неким од драђана, не заборавља, чак ни потпис на битним документима да промени, али ни да посети манастире и цркве, понашајући се, у таквим ситуацијама збуњено и стиснуто што код посматрача изазива смех. За то време у Србији јача народно незадовољство, али кога је из ДОС-а брига за то?! Демократска омладина свесрдно се труди да уништи „лик и дело“ Војислава Коштунице, који се током својих предизборних шетњи по Србији, све мање понаша као необавештени председник, а све чешће као несигурни опозиционар. Да ли се српском народу допада такав председник СРЈ, који јурца по шумадијским селима, у име добробити српског народа да постане и председник Србије, и који на сваком свом скупу говори како је као председник заједничке државе Србије и Црне Горе успео да сачува јединство и целовитост земље, а погађања и ценкања око Уставне повеље, још увек трају, процениће народ!

Цеца би имала више гласова, а и лепша је

Са неке друге стране слично нешто ради и „др за удацац у главу“, Пелевић. Шета по Јагодини и оклини, слика се и обећава пољопривредницима, јер се његова предизборна кампања, углавном ослања на сеоско становништво, како ће побољшати и унапредити живот сељака!? Можда, али читава његова прича је доста шупљикава и има мањкавости и рупа, које указују колико се неозбиљно упустио у ову предизборну трку. Са друге стране, ваљда је после Цециног концерта на Маракани, примио силне критике што Цецу-национале није кандидовао за председника Србије, па је онда своју куму замолио да му припомогне у снимању једног предизборног рекламног спота, у коме Цеца обавештава српски народ како је њен кум отац петоро деце, частан и поштен човек, добар домаћин. Лепо, а шта би друго кума, пред богом и народ и могла да каже о свом куму, чак и да тако не мисли!? Ипак, не треба сумњати да ће Пелевић задржати један пристојан број наивних гласача на својој страни, само та бројка није довољна за победу!

Сиром Батић, он заиста више не зна где удара и шта ради, кога од председничких кандидата подржава, и шта ће после председничких избора бити са њим и његовом, заиста видно умноженом политичком партијом, јер сав страначки отпад из осталих странака је оберучке прихваћен у Демохришћанској странци Србије! Иде земљом Србијом и прича којештарије, слика се, а ако сматра да је паметно и потребно, онда још и прети, а народ се пита, коме требају овакви неозбиљни гуланфери на одговорним државничким функцијама, горко се кајући и стидећи својих изборних листића од 2000. године, али шта је ту је. Пред нашим очима је прошетала плејада мангупа и гулан-

фера, неколико шармера и само један озбиљан и одговоран политичар др Војислав Шешел.

Шармери, глумци и оратори

Наш највећи политички шармер и свакако најбољи оратор јесте Вук Драшковић, што је током своје политичке каријере много пута и доказао. Поново је пробудио интересовање Србије, друга ствар је да ли и колико „он зна пут” и куда би нас његов пут одвео, али је свакако извесно да ће Драшковић своје гласаче вратити, односно ускратиће Албуса, пардон Лабуса за неколико стотина хиљада гласова. У сваком случају, лешше је и гледати и слушати Драшковића, како својим препознатљиво архаичним језиком доброг књижевника говори на својим митинзима, него Албуса, унс, Лабуса који крешти и дречи са контролисаних медија како ће Србија са њим брже стићи у Европу, штета што Динкић на Лабусовим промоцијама не свира, можда би ту био већи експерт него у овоме што данас покушава – да паметно и разборито говори! Дакле, боље и шармери да нас воде напред – назад, него досманлијски експерти за убијање државе и народа да нас обмањују како је Србија у некој недођији и да је европејски пут са њима неизбежан, убрзан и сигуран, јер смо до сада сви, колективно имали прилику да видимо како њихов пут ка свету и Европи изгледа: затварање државних предузећа и њихова распродаја за неколико еврића, отпуштање радника, подизање цена, испорука Срба Хашком трибуналу, која је њихов најисплативији посао, стабилан динар који је девалвирао марку, а шта ће све бити ако убрзано уђемо у Европу са Албусом, нека нам је господ Бог на помоћи, јер ми себи нећемо моћи да помогнемо!

Ко је од председничких кандидата у служби ДОС-а

Шта рећи за поцепане и раскомадане социјалисте, које Ђинђићев кабинет строго контролише и то у сваком смислу речи, са једне стране је досманлијски послушник Ивковић, који више ни сам не зна шта говори и кога вара, не

Тимислав
Лалошевић

Драган
Раденковић

би ли себе спасао евентуалног затвора којим му досманлије прете ако постане непослушан, и у коју категорију њега ставити; у шармере или гуланфере – показаће избори за председника Србије, али по свој прилици, за сада се котира у народу као гуланфер. Велимир Бата Живојиновић, кога нико од народа не памти као социјалисту, који је макар једном изашао за скупштинску говорницу, да нешто похвали и прекори, ових дана има нову улогу – председнички кандидат је социјалистичког крила које предводи Баки Анђелковић и Мирко Марјановић. Да ли је ово животна улога по којој ће Бата-Валтер остати запамћен, питање је на које ће Бата сам морати да потражи одговор али тек по завршетку избора, јер за сада само ишчекује евентуалну подршку, још увек легалног и легитимног председника СПС-а Слободана Милошевића, који из хашке притворске јединице апелује на све национално свесне Србе, а посебно некадашње гласаче СПС-а да своје гласове дају једином озбиљном и одговорном политичару данашње опозиције др Војиславу Шешељу! И тако, док Бата-Валтер игра још једну своју животну, рекло би се, хамлетовску улогу на заласку каријере, како глумачке тако и политичке, Србијом се шире гласине да Бата више није ни шармер какав је био, а шта је процените сами!

Време је за домаћинску политику у Србији

Разноразни озбиљни и неозбиљни политички лидери и лидерчићи као и независни кандидати грађана основали су своје предизборне штабове и кренули широм Србије да заглупљују народ својим шеретским и празним причама типа „да живимо боље и као сав нормалан свет“, само што се неки више шепуре са ТВ екрана, а неки мање... У сваком случају, правог и јединог озбиљног опозиционог политичког кандидата за председника Србије, др Војислава Шешеља, на ТВ екранима, готово, да и нема! Ништа зато,

Шешел је то као мудар политичар и предвидео, па путује Србијом, држи митинге и обећава реалне промене, за случај да он постане председник Србије, тврдећи да је најважније расписивање ванредних парламентарних избора, јер једино поновним одмеравањем снага међу политичким партијама, могуће је добити праву слику Народне скупштине, јер ова коју нам је досмалијска неман наметнула је лажна и неистинита, као и све што досманлије раде! Дакле, Шешел народу не обећава некакве куле и градове, скидање звезда са неба, већ само оно што ће као председник Србије реално моћи да омогући народу: ванредне парламентарне изборе и нове представнике народа у Скупштини, што подразумева и промену Ђинђићеве владе – а српском народу се ова обећања, ако је веровати паролма и узвицима који прате митинге Српске радикалне странке, највише допадају. Изгледа да српски народ неће више немачког ђака на премијерској функцији у Србији! Разумљиво, јер оно што је до сада (анти)српски премијер показао не води србијанском бољитку, већ укидању и државе и народа!

Шешел, ипак, побеђује

Озбиљност ситуације, у којој досмалијске харачлије нису очекивале оволику популарност лидера српских радикала, зазвонила је у виду аларма, па је Ђинђић одмах покушао да пронађе „реформаторско“ решење... Реформатор слабог вокабулара, али изузетно лукавог потенцијала, баш као лисица, досетио се да би могао на овим изборима да примени већ опробани рецепт крађе гласова, али само мало измењен, као спас му дошло Косово и Метохија. Тако да му је његов дугогодишњи пријатељ из Немачке Михаел Штајнер, изашао у сусрет, па је дозволио Шиптарима, којих је између милион и по и два милиона да и они могу да изађу на председничке изборе у Србији. Решење би било добро да није провидно, јер неизлазак Шиптара на председничке изборе подразумева мањак милион, милион и по гласова, и тако и после другог избор-

ног круга Србија може да остане без председника и то до даљњег, а Србијом ће и даље владати Ђинђићева влада и то уредбама. Лепо, али опасно решење, а Ђинђић је свестан да играње са ватром и уљем некада може да запали дедињски дворцац у који се преселио, па је потражио и помоћ „великог брата“ Америке. Америчка администрација није губила време, послала је абер упозорења Хашком трибуналу, а ови схвативши озбиљност ситуације, „демократски“ су упозорили српску јавност како је могуће да ће се лидер српских радикала ускоро наћи у Шевенингену, у једној од притвореничких јединица. Како ова информација не би евентуално негде „залутала“, побринуо се изборни штаб ДСС, и сада је све на нивоу ишчекивања: шта даље и како спречити српски народ да на изборима за председника не гласа за др Војислава Шешела? Неизвесност је чудо и њу „демократски“ свет Запада не подноси, па ни досманлије у Србији, па су одлучили да своју прљаву хајку против јединог одговорног политичара и добронамерног српског домаћина, др Војислава Шешела, потпомогну лажираним анкетама на којима предњачи Лабус, иза њега је Коштуница, па тек онда Војислав Шешел. Можда би овај већ опробани трик са анкетама грађана и прошао да је у питању трка коња, у којој су досманлије верзирани за намштаљке, али ово је озбиљна политичка трка – опстанка државе и народа на којој самом одговорни политичар има шансу да постане председник Србије – зато све смутљиве игре и играрије досманлија и Запада, по природи ствари, падају у воду, јер српски народ хоће на челу Србије, коначно да има правог поштеног српског домаћина коме је основни интерес очување државе и народа, а што се тиче брзог утрчавања у Европу – ми смо у њој, одавно, само је питање колико се то нама заиста допада, а ту већ немамо избора, јер се природа побринула за то да је Србија саставни део Европе! Дакле, народе мој, поред шармера и гуланфера који се појављују као кандидати за председника Србије, најсигурнији и најпаметнији избор за нас је др Војислав Шешел, и зато памет у главу 29. септембра 2002. године!

Да ли је Србија близу стадијума националне конфузије

КОЛАПС И КАКО ГА ИЗБЕЋИ

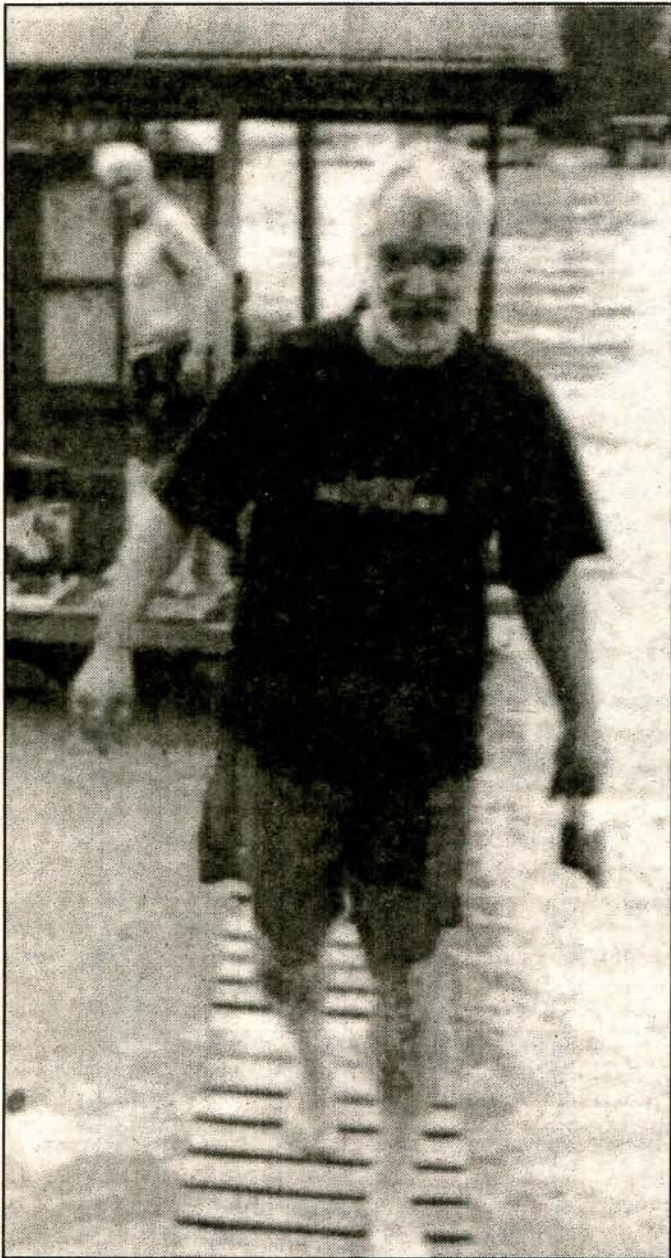
У Србији је ових дана све, али баш све у знаку предизборне кампање за председника Србије. Многи озбиљни и паметни аналитичари се слажу да је ово један од најпресуднијих момената за српски народ и државу, нашу националну историју, јер од ових председничких избора зависи да ли ће Србија наставити путем којим је повео ДОС: да буде прилепак и слепи послушник Запада с тенденцијом укидања српске државе и народа, или ће Србија коначно постати самостална држава која ће се бавити стварним решавањем нагомиланих економских и привредних проблема, који нас овог тренутка као друштво сврставају на маргину преживљавања, а која ће захваљујући озбиљним и одговорним политичарима-државницима бити равноправни партнер у свим будућим разговорима са Европом односно светом!

Разноразни и нагомилани реформатори и препоритељи Србије ових дана говоре све и свашта не би ли се домогли фотеље председника Србије. Не размишљају ти реформатори да у суштини, брукајући себе брукају и нас, целу Србију, јер њихова политичка надобудност и амбиција је само слика наше српске колективне незрелости, коју смо показали на изборима 2000. године, када смо на власт довели разноразне гуланфере, шминкере, глумце, манекене, полтроне и незналице, па смо залутали у булевару сопственог друштвено-политичког сумрака, тако да данас више не знамо ни ко смо, ни шта смо, а ни зашто смо овде где јесмо, па уместо да кривицу тражимо у себи и сопственом незнању и личним заблудама, ми је тражимо у другима.

Досманлијска наклапања и погађања

Зашто ниједан од реформатора досманлијске властеле током својих предизборних циркуса широм Србије, још ни један једини пут није позвао своје бивше, или будуће гласаче да засучу рукаве и више раде, да буду одговорни и поуздани сегмент овог друштва које из дана у дан захва-

љујући досманлијској неспособној јури у суноврат и пропаст. Уместо тога говоре нам о уласку у Европу, стабилном динару и о томе како смо ми значајна карика у светском ланцу у борбу против тероризма. То су глупости и наклапања, о којима би свака неписмена баба са ових простора, а таквих у Србији још увек има, могла да говори и паметније и сувислије, ако ништа друго, из наших неписмених баба говорило би богато животно искуство које подразумева разноразне смене власти, ратове (којих на овим просторима било да се не могу у тренутку ни набројати) и борбу за опстанак, а срж решења наших стварних проблема је у окретању ка себи самима и раду, који не подразумева швинглерај, мангулук, фотељаштво, криминал, и мафијашку државу! Изгледа да о том проблему, за сада, на једини прави и разумни начин говори лидер српске радикалне странке др Војислав Шешељ, који се не плаши изговарања истине, ма колико она била поразна и тешка, јер време колективне депресије и заблуде требало би да оставимо на прагу препадетне Европе, како не бисмо доспели у хорсокак националне конфузије, којој се опасно приближавамо, а која као таква води у извесно укидање државе и народа – одумирање!

Поједене политичке и народне вредности

Основни проблем нашег народа и политичара је, по свој прилици, у томе што народ тежи да прочита нечије субјективно мишљење на основу кога би разумео друштвено-политичке процесе, очекујући на тај начин проналазак објашњења за стање у коме се налази друштво. Дакле народно вредновање субјективних ставова, који су јавно изречени или написани, може да буде суштински јако опасно за политичаре јер се на основу таквих јавних изјава политичари сврставају у одређене категорије, а сви они политичари који су процењени од стране народа као део безличне масе имају добру шансу да потону и да се никада више не појаве на нашој политичкој сцени. Поједини политичари су то схватили, па свако своје јавно појављивање претварају у народни утисак користећи различита манипулативна средства не би ли народно мишљење примакли својим ставовима, па макар их они и немали, макар привидно, односно такви политичари који се боре против политичке безличности (не)свесно инсистирају на вредновању изговорене речи, па чак и када говоре неповезане глупости и идиотлуке, служећи се искључиво метафорама, а не чињеницама, као што је случај са премијером Зо-

раном Ђинђићем од кога до данашњег дана српски народ ни на једно јасно питање није добио јасан и сажет одговор, већ на пример причу о „одговорности према себи“, када је премијер своје тело схватио као предузеће...

Вербална насртљивост и још понешто

Дакле, за појединце из досманлијске већине битна је вербална насртљивост која је у суштини празна и као таква нејасна и за онога ко је говори, а камоли за народ. Некомпетентност и насртљивост као невоспитање и беспризорност досманлијске већине је нешто на шта се српски народ током последње две године, донекле, привикао али у негативном смислу, па су зато сви рабљени досманлијски ликови крајње несимпатични и код српског народа изазивају само негативну емоцију и критизерски став! Основна досманлијска поштапалица у свим јавним наступима јесте да су они „бољи“ од оних претходних, међутим када треба аргументовано да објасне ту врсту градације, настаје проблем, јер досманлије немају чиме да се похвале пред народом. Не могу се хвалити заустављањем криминализације државе – данас је криминал већи него раније јер нашом државом влада мафија. Не могу се похвалити ниском ценом струје, јер је цена струје највиша у Европи, пристојним ценама потрошачке корпе, јер смо се по ценама приближили најскупљем европском граду Лондону, па смо га чак негде у појединим артиклима прешишали. Под условом да је претходна власт много грешила и да их ови данашњи властодршци и прозивају за одређене грешке, остаје досманлијска празнина, јер ни они такве проблеме нису почистили, односно решили, па се народ пита шта је са толико прозиваним проблемима у здравству просвети или судству – оно раније није ваљало – ово данашње је још горе – где су паметна и аргументована досманлијска решења, која не подразумевају даље драње истањеног народног цепа?!

Трајно трпно стање српског народа

Оно чега смо сви болно свесни, јер је тренутно трпно стање, захваљујући досманлијама постало наше трајно трпно стање, јесте и чињеница да у ДОС-у има само можда неколико озбиљних људи (могу се пребројати на прсте једне руке), а да је остатак онога што се зове досманлијска власт залутала из разноразних предграђа и забити, да је већином чине манекени, шминкери и политички маргиналци, који се свакодневно пред очима народа размеђу сумњивим везама и везицама са криминалцима и подземљашима, који су данас постали наша неизбежна стварност! Са друге стране међу досманлијама се издвајају и такви ликови који инсистирају на одличним везама са битним „владином референтима“, односно, директорима појединих владиних агенција, односно дирекција, нарочито инсистирајући на изграђивању нових стабилних личних веза са директорима разноразних дирекција европских комисија, светских банака и ММФ. На тим и таквим везама посебно инсистирају људи окупљени око досманлијског кандидата за председника Мирољуба Лабуса. Можда то и не би било тако страшно да се све то не одражава по грбачи народа, и то у смислу: „Нород ће све то позлатити“.

Ванредни парламентарни избори – неопходни

Народ је трпео и ћутао. Гледао и подносио, а онда је народно стењање почело да се претвара у ропак, досманлије то нису схватале, све до тренутка док најјачи опозициони лидер, који је сваком даном све популарнији код српског народа, др Војислав Шешељ није обећао да ће у слушају, а што је сасвим извесно, када постане председник Србије, расписати ванредне парламентарне изборе!

Дакле, досманлијској властели је пукло пред очима тек када је схватила неминовност ванредних републичких избора, односно њихову извесност, а досманлијску неизвесност, јер посланички мандати се не добијају захваљујући добрим везама и везицама са европејским буцама склопљеним на разним пријемима и коктелима светског ранга, већ гласовима запостављеног и већ изнуреног и премореног, а бога ми и гладног народа! Зато сада присуствујемо лакрдији и трагикомедији у којој многобројни досовци журе на манастирске литургије, разноразна бденија и јутрења шетање по корзоима провинције и досманлијско нападно поздрављање са људима на улици, који беже од них, јер је народу свега доста.

Досманлијска успешност у подаништву према Америци

Шта рећи о неозбиљним, исхитреним и идиотским досманлијским изјавама типа да ће цела Србија ускоро, захваљујући помоћи Европе и света и нашег отварања према свим оним страним орлушинама које хоће да уложе неки евро у нашу привреду, имати посао, а сва пропала предузећа и отпуштени радници бити довека запослени у озбиљним светским фирмама!? Подркша Запада досманлијској власти у Србији, нашем народу је досадила, јер се свела на подаништво и послушност српске власти према жељама и интересима, пре свега Америке, а онда и Европе. Од толико хваљене досманлијске успешности остала је огољена слика српског подаништва, а Србима се поданички однос никада није претерано допадао, па зато и сада, када се народ на изборима за председника Србије буде одлучивао, никога из ДОС-а не би требало да зачуди што ће победити др Војислав Шешељ који српском народу не нуди поданички и послушнички однос према САД-у и Европи, већ равноправни дијалог и договор! Извесно је да је прави тренутак за падање досманлијског режима и победу националног, јер напосто српски народ је близу националне конфузије, а то је најопасније што би могло да нам се догоди, јер подразумева одумирање и државе и народа, хоће ли Срби да одумру је питање које ће врло брзо добити прави одговор!

ПРОПАГАНДА ОТЕРАЛА ТУРИСТЕ

Ово лето је показало да туризам у Црној Гори не постоји без Србије. Ђукановић и Ђинђић су, сваки на свој начин, запели да домаћем госту огаде домаће плаже

Септембар је месец када се своде биланси туристичке сезоне. Барем тамо где има мора. Овде у Србији, ко је имао ту срећу да најтоплије дане проведе у хладовини медитерана, може само да сабира колико је потрошио, тачније колико му је остало до прве плате.

Ипак, могуће је испоставити донекле тачну рачуницу о броју грађана Србије који су летовали на мору. Ове године, ако је веровати агенцијским вестима, највећи број наших грађана летовао је у Турској, земљи која је ове године успела да привуче огроман број туриста из свих делова Европе. По неким подацима, број држављана Југославије који је изабрао ову нову туристичку дестинацију креће се од 120.000 до чак 140.000. Није тешко поверовати у ове бројке, јер је број туриста из Србије на црногорском приморју ове сезоне био минималан, толико мала посета није забележена никада пре.

Поређењем ових чињеница једноставно се намеће закључак да су се српски туристи из Црне Горе преселили у Турску, што сигурно није далеко од истине. Значи, они који су имали паре за летовање из неког разлога су заменили Будву за Кушадаси. Најлакше објашњење било би у ценама, али ипак није тако јер само пут до Турске не само да покупује летовање, него је и много дужи и напорнији. Истини за вољу, Турци су се показали као прилежни туристички радници, што ни данас није служјај у Црној Гори, али то опет није толики проблем због којег би неко одустао од летовања у Црној Гори.

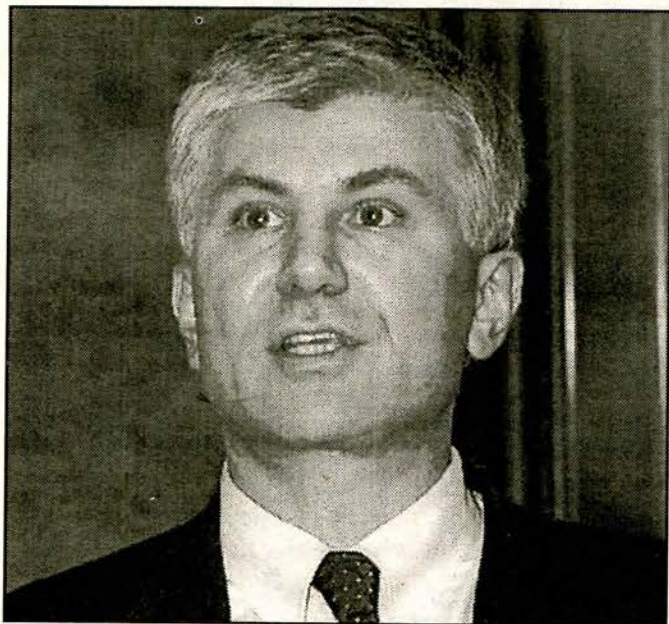
Кривицу за бекство домаћих гостију у Турску у сваком случају сносе оба властодршца, онај у Београду и онај у Подгорици. Сви смо сведоци да је државна телевизија даноноћно бомбардовала гледаоце обиљем дезинформацијама о ценама хране, смештаја и осталих туристичких услуга. Тек појединци који у ове астрономске умотворине нису поверова-

ли и отиснули се у правцу приморја, видели су да су сви извештаји плод чисте пропаганде. Ђинђићеве, пре свега, усмерене на даљње заштравање односа са Милом Ђукановићем. Ова антитуристичка кампања имала је за циљ да додатно искомпликује односе на релацији Србија - Црна Гора, без обзира што је то мазохистичко цепање живог меса једног и јединственог народа. Истеривати политичке циљеве по цену заваде унутар сопственог народа, то заиста личи на премијера опредељеног за „земаљску“ Србију.

Наравно, у тој кухињи није заостајао ни његов истомишљеник Ђукановић који већ годинама устрајно доказује како из Србије долази само оно најгоре. Ове године није му дошло ама баш ништа, ни добро ни лоше, нарочито туристи. Овог лета, на опустелим плажама, јасно се видело да су његове приче о туристима са Запада само бајке за залуђивање домаћих гласача. Протеклих година могла је његова пропаганда да таласа о хиљадама Немаца, Италијана и осталих богатих, када се то није могло пребројати у маси туриста из Србије и Републике Српске. Није му помогло ни то што је Хрвате пуштао преко границе само уз личну, тачније „особну“ карту, ни тако их није намамио. А што и да дођу кад имају километре морске обале под својом контролом? Немци? По којој логици им је ближе црногорско приморје од Далмације?

Дакле, у Црној Гори је овог лета пукло пред очима и последњем скептику, нема туризма у еколошкој држави без туристе из Србије.

Треба веровати да ће идућег лета ствари бити опет по старом, да ће се домаћи туристи вратити на домаће плаже. Јер, Србин из Србије или Републике Српске у Црној Гори не може бити гост, то једноставно није природно. Сигурно ће бити боље, зато што Ђинђић и Ђукановић неће дочекаати идуће лето у својим фотељама.

ГДЕ ДОСМАНЛИЈЕ ТРОШЕ ПАРЕ

ЋИНЋИЋ НА КРИТУ, ДИНКИЋ И МИХАЈЛОВИЋ У ТУРСКОЈ

Има се, може се. Зарадило се рано устајући. Значи, богата нам Србија кад се ле-тује по најексклузивнијим местима на Медитерану

Истакнути револуционари октобарског пуча ове године су решили да се, уочи вруће предизборне јесени, добро одморе и напуне батерије за нове окршаје са проф. др Војиславом Шешељем. Само их он брине, са осталим политичарима (типа на-тапираног млакоње) који се, као, буне, навикли су да излазе на крај уз минимум труда, уз две - три шале и пошалице.

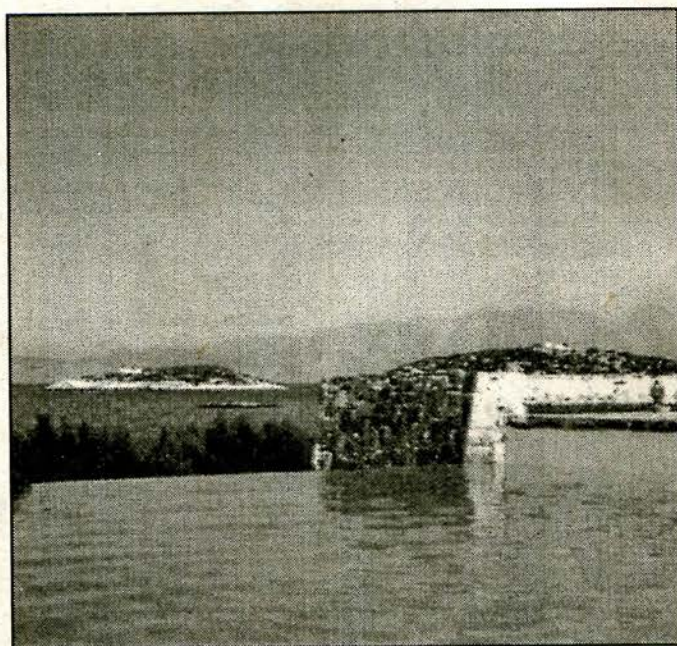
Тако је земљски премијер Србије Зоран Ћинђић летовао на грчком острву Крит, у делукс хотелу Свети Никола, који се налази у истоименом заливу, да би се стекла слика о угођајима којима се користио у друштву двадесетак одабраних, треба навести само неколико ситница: хотел се налази на самој плажи, гостима су на располагању два базена са морском водом, два дечија базена, један затворени базен, сауна, масажа, јакузи, тениски терени и све врсте спортова на води.

Оно што издваја овај хотел, а што је земаљски користио, је смештај у бунгалову са засебним, приватним базеном. Сувишно је даље набрајање клима уређаја, барова, сателитских телефона и телевизора. Битно је да знамо где нам се оно лето изгубио земаљски.

Ни његови саборци нису мого заостајали, тако је Душан Михајловић летовао у турском летовалишту чесме. Иако нам ово име звучи помало профано, треба знати да је то уствари ексклузивно место у којем бораве само најбогатији (углавном турски) бизнисмени. за његов боравак у Чесми везан је и један бизаран податак. Од турских власти је тражио да му се обезбеди тачно 20 (двадесет) телохранитеља. Турци су му одмах понудили двојицу, што је Михајловић глатко одбио. На крају, као добари домаћин, турска полиција му је обезбедила свих тражених 20 пратилаца, иако им није одговорено на питање зашто му је потребно толико обезбеђење.

У истом месту, само у другом хотелу, боравио је и Динкић, али уз далеко скромније обезбеђење, уз само двојицу телохранитеља.

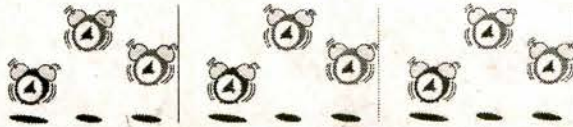
ОВДЕ ЈЕ ЛЕТОВАО ЋИНЋИЋ

БЛЕСИМЕТАР

ВЛАСТ КАО ЧУДЕСАН ЕЛИКСИР

„Нема председника владе у Европи који даје противречније и конфузније изјаве од господина Ђинђића. Он схвата да Лабус нема шансе, па све рачуна како да, када Коштуница победи остане на месту председника Владе. Та функција је исцрпљујућа, мало плаћена, али чудесно привлачна за њега. Власт је чудан еликсир од кога неки помисле да су свемоћни“. Борђе Мамула високи функционер ДСС („Национал“)

ВЛАХОВИЋ НЕМА ПОЈМА О ЧЕМУ ЈЕ РЕЧ

„Данас је јавност од самог почетка упозната с тим која су предузећа у процесу приватизације. То се објављује у великом броју новина. Битно је да људи имају начин да дођу до информација, а да ли ће искористити то је њихова ствар. Затим, ми смо начело транспарентности институционализовали тако што смо јасно разграничили оно што ради министарство од онога што ради Агенција за приватизацију. Министарство креира политику приватизације. Имплементацију појединачних планова је задатак Агенције. Између Министарства и Агенције је Кинески зид. Мене кад питају докле је стигао поступак приватизације неке фирме, ја кажем да немам појма“. Александар Влаховић министар за привреду и приватизацију у Влади Републике Србије („Репортер“)

ОНА ХОЋЕ „ТАЈ СЕКС“ ОКУПАТОРСКИ КЕКС

„Један део земље је окупиран. Имате разне видове окупације. Србија не би преживела ових година дана да није било те међународне помоћи. Ми треба да будемо срећни што су они ушли и помажу ову Србију овако како је помажу“, Соња Бисерко, председник Хелсиншког одбора за људска права у Србији, („Репортер“)

ЂИНЂИЋ, ПАПА И КАРДИНАЛИ

„Кад погледате костимирани клоунове из ДОС-а, видите Ђинђића као папу, Кораћа и остале као кардинале, сем Батића, који још није примио хришћанство“. Александар Тијанић публициста и саветник за медије председника СРЈ др Војислава Коштунице („Репортер“)

СВИ БИ ЗАВРШИЛИ У ХАГУ

„Првенство смо освојили грешком! Американци нису добро прегледали Буровића, јер да су видели да има истовираног Дражу Михајловића на рамену, не би нас пустили ни да уђемо у земљу и сви би лепо завршили у Хагу.“ Бора Ђорђевић вођа групе „Рибља чорба“ („Репортер“)

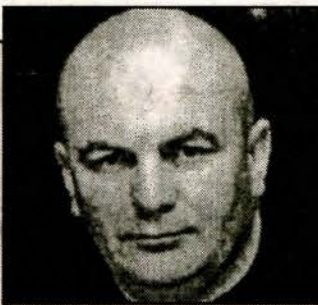

ПОГОТОВУ „ЈА“ И МОЈ „ТРЕЋИ ПУТ“

„Све време се моји противници на неки начин смењују. Није ни важно како се они зову, просто зато што постоје два супротстављена става у Србији, а постојали су и пре 2000. године. Заступам треће становиште, нешто што сам увелико пре избора 2000. године назвао трећим путем. С једне стране, уочава се, када је реч о односима према свету, спремност на беспоговорну и безрезервну сарадњу, макар то било и на нашу штету, један однос ђачића према страном чиниоцу, великим земљама поготову, неким земљама поготову, једној земљи поготову, одређеним међународним финансијским институцијама поготову, премда све то не мора бити тако“. Војислав Коштуница председник ДСС и председник СРЈ кандидат за председник Србије („Репортер“)

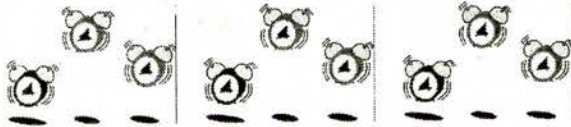
ВЛАСТ УВЕК ВАРА НАРОД

„Народу је ваља доста оних који само у изборним кампањама обећавају бољитак, а када дођу на власт раде само у свом и интересу своје партије. У протеклих десет година ми смо имали много избора и увек су политичари умели да преваре народ. Главна фора им је била напад на актуелни режим, чиме су добијали симпатије бирача и гласове, а да би дошли на власт праве коалицију са онима које су крвнички нападали.“ Драган Марковић-Палма потпредседник Странке српског јединства („Сведок“)

БЛЕСИМЕТАР

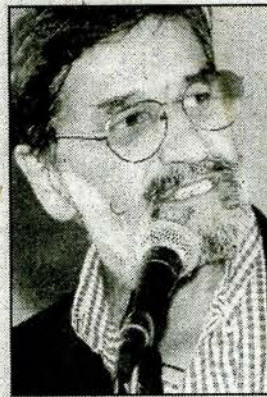

КАД ТЕ ВИШЕ НЕ БУДЕ

„Има пуно аналитичара који се баве социјалним инжињерингом и који имају идеалне идеје. Боље би било да Коштуница буде генерални секретар Уједињених нација, а ја да будем председник Европског парламента. Има генијалних идеја, али је реалност другачија. Ми смо дошли на раскрсницу и хоћемо ли наставити овим тешким путем куда идемо, или ћемо, као што каже Коштуница: „Не живимо добро, хајде да застанемо мало“. Па, кад ћемо живети боље? Кроз сто година...”

Мирољуб Лабус потпредседник Савезне владе и кандидат грађана за председника Србије, оснивач ДС-а и Геј 17 пљус („Репортер”)

О „ВАЛТЕРУ” СВЕ НАЈБОЉЕ, А ЗА БАТУ НЕЋЕ ДА ГЛАСАМ

„Да сам у жирију фестивала сигурно бих га подржао. Бата је неоспорно велики глумац. За изборе га нећу подржати. Не зато што имам нешто лично против њега, већ зато што заступа партију која је била десет година на власти и чије су идеје превазиђене. Скоро је немогуће да се та партија поново устолличи”. Драган Николић глумац („Репортер”)

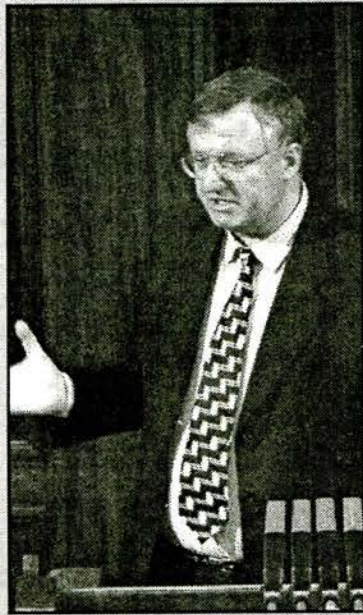
БУДАЛЕ САМЕ НИЧУ

„Како Лабус уопште има образа да дође у Чачак? Али као што наш народ каже – будале се не сеју, него саме ничу. а, што се тиче тог надувенка Бојана Зечевића, ко је он уопште? Шта је тај умислио, чуо сам како се шири по Економском факултету и изиграва неког заводника приводећи студенткиње. Бићу стрпљив, ишчупаћу му уши после избора...” Велимир Илић председник Нове Србије („Национал”)

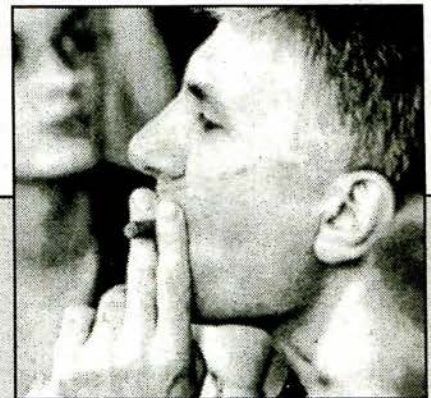
НИКАД – ДА КОШТУНИЦЕ НИЈЕ БИЛО

„Али Коштуница је ипак главни кривац пред историјом српског народа, да њега није било Ђинђић никад не би постао председник српске владе, никад Мирољуб Лабус не би био потпредседник Савезне владе, никад Горан Свилановић не би био министар иностраних послова, Владан Батић министар правде, Душан Михајловић министар унутрашњих послова, Жарко Кораћ потпредседник владе Србије. Никада Гашио Кнежевић не би био министар просвете, то је један сатаниста... Видели смо какве оргије прави Министарство просвете кроз кампове које они организују...” Др Војислав Шешељ председник Српске радикалне странке будући председник Србије („Сведок”)

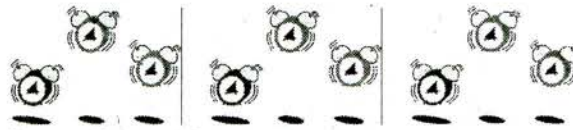
БРАЗИЛ, КОЛУМБИЈА И ЂИНЂИЋ

„На самом почетку председничке кампање постало је јасно да је та кампања усмерена против Владе Србије. Када један озбиљан председнички кандидат каже да је Србија балканска Колумбија, наравно да ће страни инвеститори бити уплашени и шокирани и да им неће пасти на памет да инвестирају у Србију”. Зоран Ђинђић, премијер Републичке владе („Национал”)

ДОСОМЕТАР

Зврр... Зврр... Зврр... Звррррррррррррррр...

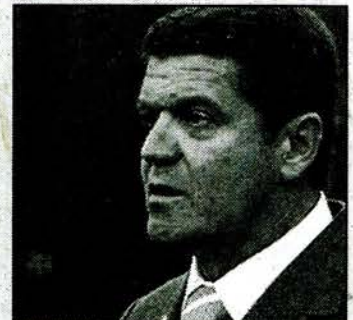
ГОЛО ДА ГОЉЕ НЕ МОЖЕ

„Од увођења веронауке у школе ми смо имали неколико контаката са црквом и не могу рећи да смо увек били истомишљеници, али су сви контакти били у рукавицама, ни један контакт није био голом руком, ни један није био испод појаса.“ Гашо Кнежевић министар образовања у републичкој влади („Репортер“)

ДУВАЉКЕ И СВИРАЉКЕ

„Белић и Динкић само лупају у бубњеве и свирају трубу, а дување и лупање нема везе са музиком. Постоји само Ненад Чанак, али њега не доживљавам као конкуренцију, јер он ништа није снимео.“ Борислав Пелевић председник Странке српског јединства („Репортер“)

ПРЕМИЈЕР БЕЗ ПРОБЛЕМА

„Ја у послу немам емоција, емоције чувам за породицу. Ја пословно могу са Садамом Хусеином да сарађујем, ту немам никакв проблем.“ Зоран Ђинђић српски премијер („Репортер“)

ЗЕЧЕВИЋ – ИШЧУПАНИХ УШИЈУ

„Биће прилике да том Лабусовом портпаролу Бојану Зечевићу ишчупам уши, јер ме је назвао фашистом. Нема разлога да журим, нећу да ме после Лабус окривљује да сам крив за његов изборни неуспех. Само нека он дође у Чачак, па да одмеримо снаге. Кошћуница је имао препун трг, видећемо да ли ће он успети да скупи и трећину.“ Велимир Илић председник Нове Србије („Национал“)

ДОБАР МЕШАНАЦ

„Динђић (мешавина Ђинђића и Динкића) до сада је потрошио три од укупно огромних пет милиона евра одвојених за судули план да од сер Слабачка Лабуса направи вођу Срба. Да би у томе успео, гитариста диктира најпрљавију кампању од кад постоје избори и од кад постоји Србија.“ Александар Тијанић новинар – саветник председника СРЈ („Национал“)

СТОП ЗА ПРЕВРЕМЕНЕ ПАРЛАМЕНТАРНЕ ИЗБОРЕ – РАСПРОДА НИЈЕ ЗАВРШЕНА

„Ми смо више пута рекли да није добро да имамо превремене парламентарне изборе у 2002. години јер то може да врати процес на почетак. Ово је један озбиљан пројекат који захтева изградњу институција, одређено време да би смо ушли у онај период континуиране имплементације, јер ми данас имамо малтене дневна дешавања. Тендери, аукције, берзанска продаја акција из Акцијског фонда, двадесет шест предузећа је у процесу реструктурирања, а до краја године ће бити свих четрдесет и четири, што значи оживљавамо и велике системе. Већ од средине 2003. године нема никаквих проблема за превремене парламентарне изборе. Не верујем да ће било која власт која ће сутра доћи бити у ситуацији да битно мења предложени концепт приватизације и курс брода који плочи у правом правцу.“ Александар Влаховић министар за привреду и приватизацију у Влади Републике Србије („Репортер“)

ГЕЈ 17 ПЛУС И ЈОШ ПО НЕШТО

Имам савезнике. На терену имам савезнике, највећи број странака ДОС-а су ми савезници, имам активисте у својим изборним штабовима, имам Г17+, на крају имам, оно што је најважније, народ са којим разговарам. То су људи који ме подржавају. Њихове очи, њихова нада, њихове стрепње и њихова веровања, то је оно што ми даје снагу.“

Мирољуб Лабус потпредседник савезне владе и кандидат грађана за председника Србије („Репортер“)

Педест разлога због којих на изборима за председника Србије треба гласати за др Војислава Шешеља, кандидата Српске радикалне странке

ШЕШЕЉ НАШ ПРЕДСЕДНИК

У бурном полтичком животу Србије, до сада се дешавало све и свашта, а народ је ћутао и трпео. По свој прилици праг толеранције народа је згажен и народ хоће нове ванредне парламентарне изборе, којима ће досманлијска власт бити почишћена са свих државничких и важних функција, али премијер Србије Зоран Ђинђић их избегава. Зато је важно да на предстојећим председничким изборима победи др Војислав Шешељ, који је обећао расписивање ванредних парламентарних избора, што подразумева промену србијанске власти. Српски народ сада има прилику да на председничким изборима покаже да је досегао потпуну рационалност и зрелост, али и да је избрисао страначко – идеолошке замке, зато треба да одлучи: да ли жели даље да гута празне досманлијске риболовачке приче, или заиста жели да и Србију, коначно, представља прави домаћин, коме су част и поштење приоритети, а истина једина категорија за вредновање правих путева Србије!

1. Зато што не одступа већ више од десет година од својих политичких ставова, па чак ни у ситуацијама у којима је због тога био утамничен.

2. Зато што и поред изузетног образовања и вокабулара, ипак, говори језиком народа, грози се употребе страних речи, јер сматра да је српски језик довољно богат.

3. Зато што је увек изузетно добро информисан. Сматра да је сваки човек информисан онолико колико жели, а озбиљан политичар, по његовом мишљењу мора увек да предњачи у информисаоности.

4. Зато што инсистира на критици, јер сматра да уколико нема критике долази до стварања интелектуалне баруштине. Повезује критику и стварање, јер једно без другог не могу да функционишу.

5. Сматра да је вербална агресивност неопходна у здравом друштву, које као такво подразумева и оштру, добронамерну и општекорисну критику, захваљујући којој се друштво развија у позитивном правцу.

6. Зато што се грози елитизма и сматра да је елитизам болест декадентних друштава, а елитисти, којих има и у Србији, су по његовом мишљењу, најчешћи кандидати за издајнике.

7. зато што сматра да сваки политичар мора да има неки свој имиџ, нешто по чему је препознатљив, и по мишљењу др Шешеља, само политичари који инсистирају на политичкој озбиљности као сопственом имиџу, могу да буду успешни и убедљиви у послу којим се баве.

8. Доследност је његова основна карактеристика, а сматра да је сваки политичар који води доследну политику предодређен за успех и успешну комуникацију са народом, јер само народ вреднује и оцењује рад и залагање политичара.

9. Упорност је карактерна особина, која је изузетно изражена код др Шешеља, од својих циљева и идеја не одустаје, а упорност, врло често повезује и са талентом, јер сматра да се без правог талента у животу ништа не постиже.

10. Зато што не крије да се политиком бави из љубави, а када је објашњава, држи се Аристотела, који каже да је

политика највиша привилегија слободних људи. Инсистира да се политиком бави на дуге стазе и објашњава да је политика, суштински, велики изазов за сваког одговорног човека.

11. Зато што се не фолира, и зато што признаје да се политиком бави ради освајања власти, а прави политичари морају да имају јасне циљеве и креативне идеје и да буду спремни на одређени ризик.

12. Зато што воли српски народ и бори се за остварење националних интереса свог народа и државе, али исто тако поштује и уважава и друге народе и њихову традицију.

13. Зато што своје политичко-идеолошке циљеве и интересе саопштава отворено и јавно, не либећи се да их брани и супротстави се својим неистомишљеницима.

14. Зато што одлично познаје светску и националну историју, инсистирајући на чињеници да Србе историја никада није штедела најгорих могућих искушења, наглашавајући, како смо један од ретких народа коме се историја понавља.

15. Грози се политичке лакомислености и похлепности оних који су на власти, јер су то углавном несигурни и себични људи окренути само личном, а не општекорисном добру.

16. Зато што не воли улизице, јер сматра да су предређени за издајнике и слуге туђих влада и режима.

17. Зато што сматра да је рат велико, тешко и опасно искушење за сваки народ, у рату гину најбољи и зато се рат по сваку цену, уз компромисне договоре мора избегавати. Само мудри политичари и добри преговарачи са јасним циљевима могу да спрече ратна пустошења и убијања.

18. Власт доживљава као велико искушење скопчано са великим ризицима, а онај ко влада мора да буде лишен жеље и воље да напаости другима. Такође, по Шецељевом мишљењу онај ко влада мора да буде руковођен артикулисаној утопијском идејом, која у догледно време може постати стварност.

19. Зато што сматра да је демократија облик политичког режима, а основна срж демократије је у слободном изражавању воље народа, Што подразумева вишепартијски принцип и слободне парламентарне изборе.

20. Зато што сматра да је опозиција основа демократских принципа, а инсистира на здравој опозицији, која чека своју праву шансу, како би народу доказала да је довољно озбиљна и способна да заслужи народно поверење, које ће касније у власти оправдати.

21. Зато што поштује веру и религију, сматрајући да човек који нема вере не може имати ни обзира ни морала

22. Зато што је први међу српским политичарима схватио значај политичког маркетинга, али никада сулудо није трошио новац на помодне маркетиншке трендове.

23. Такође, први међу домаћим политичарима је схватио значај и улогу медија, који подразумева и искривљену слику, медијски рат и много тога, али зато сматра да се и медији као нужно зло морају критиковати мењати заједно са друштвом.

24. Зато што не трчи за успехом у баналном смислу, а по његовом мишљењу успешан човек је само онај човек који се стално бори за остваривање постављених циљева, и у тој вечној борби проналази задовољство и инспирацију.

25. Зато што не тежи популарности, јер је сматра променљивом категоријом, а такође тврди како успех једне политичке странке, ни у ком случају не сме бити везан за популарност појединих њених чланова.

26. Зато што сматра да је сваки посао, а нарочито посао политичара јаван посао и као такав подложен критици, и зато сматра да се од јавности ништа не сме крити и тајити.

27. Зато што од своје приватности не прави фаму и помодни маркетинг, јер сматра да свако ко се бави јавним послом, аутоматски губи велики део приватности.

28. Зато што се грози аферашких манира и склоности ка преувеличавању небитних сегмената људских живота, живота јавних личности, јер је крајњи циљ сваке афере нека прљавштина.

29. Зато што је частан и одговоран човек, политичар, а сматра да је част највреднија карактерна људска особина, и ако се једном изгуби, тешко се врати.

30. Зато што је скроман и што тако васпитава своја четири сина, а скромност је за њега особина која се стиче васпитањем, јер превише гордости и бахатости води у крајности, које се тешко могу контролисати и готово никада зауставити.

31. Зато што своју жену никада не меша у јавни живот, али је зато поштује и уважава, али без жеље да је меша у политичке воде.

32. Зато што је добар и искрен пријатељ, склон да критикује и хвали, а такође такав пријатељски однос показује и према знанцима и незнанцима.

33. Зато што је духовит и воли да се шали, а када има прилику воли да својим досеткама увесели и случајне незнаце, таквих је примера било много у општини Земун, на пријему грађана.

34. Зато што није намћор и злопамтило, не љути се без разлога, а и када се наљути, љутина га брзо прође.

35. Зато што уме да се радује и да се смеје досеткама и шалама на свој рачун, чак кад о њему духовито, са приметном дозом ироније говоре и његови политички противници.

36. Зато што не уме да мрзи и гаји негативне емоције, јер сматра да је мржња погубна емоција и увек више разара онога који мрзи, него онога ко је предмет те мржње.

37. Зато што сматра да је сумња једна од највећих људских привилегија, јер сумњати може само онај ко зна да мисли.

38. Зато што уме да поштује саговорника, па ма ко то био, али одлучно бранећи своје ставове.

39. Зато што не бежи од политички супротстављених мишљења, испољених кроз дијалог „непомирљивих”, у коме по неписаном правилу побеђује своје политичке противнике.

40. Зато што је реалан, али не одустаје од својих циљева и идеја пред реалним опасностима.

41. Зато што воли изазове, а политику и свој политички ангажман, такође схвата као изазов од кога и народ и држава, у одређеном тренутку могу имати користи.

42. Зато што није кукавица и не склања се иза некаких привилегија и вештачки подигнутих зидова и баријера, већ се супротставља на све демократске и дозвољене, цивилизоване начине.

43. Зато што је храбар да изговори истину, чак и када је то забрањено, или непожељно, па га зато износе из скупштинске сале.

44. Зато што води битку за српство када светски глобалистички токови и досманлијски режим то не дозвољавају и са подсмењом говоре о свему националном и традиционалном.

45. Зато што отворено говори о томе како сада немамо озбиљну државу, већ мафијашку државу којом влада мафија.

46. Зато што не подноси криминал, мафијаше и криминалце и зато што се свим дозвољеним средствима бори против њих.

47. Зато што аргументовано напада досманлијску власт за лажи и преваре, које су понудили народу на изборима 2000. године, а данас се живи још горе и гладније него у Милошевићево време.

48. Зато што спрема добру бирачку контролу на свим бирачким местима на предстојећим изборима за председника Србије, и зато што се за функцију председника бори због опште-друштвене добити, а не личне користи.

49. Зато што води једноставну и скромну предизборну председничку кампању, јер је напросто неморално трошити ненормалне суме новца, док су народ и држава на рубу глади и егзистенције.

50. Зато што је обећао расписивање ванредних парламентарних избора, који ће бити фер и поштени.

ПЕТАР ПАНИЋ ОТКРИО КАКО ЈЕ ЛАЖНИМ СВЕДОЧЕЊЕМ, УЗ ПОМОЋ СНИМКА НЕМАЧКЕ ОБАВЕШТАЈНЕ СЛУЖБЕ, ТРЕБАЛО ДА ПОМОГНЕ ХАГУ И ДОМАЋИМ САРАДНИЦИМА ОВЕ АНТИСРПСКЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ ДА ОПТУЖЕ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

ПУКЛА КАРИКА У ЛАНЦУ ФАБРИКОВАНИХ ЛАЖИ

На специфичан начин о проф. др Војиславу Шешељу сведочи Петар Панић, човек који је до 5. октобра био шеф његовог обезбеђења и који се ових дана покајао због свих лажи и клевета изречених на рачун лидера свих српских патриота у данима после државног удара. Ово сведочење или боље рећи покајање не само да доказује да је будући председник Србије човек чисте прошлости, него и открива каквим се механизмима користи досманлијска власт у покушају елиминисања свог највећег противника

Петар Панић је први пут после октобарског пуча проговорио истину 5. августа 2002. године, на конференцији за штампу у београдском „Медија центру“. Конференције је лично заказао под називом „Шта сам све и како морао да радим за Војислава Шешеља“, па је његово покајање пред бројним новинарима имало карактер прекрета достојног најбољих трилера. Наравно, његове речи пренео је само мањи број домаћих медија, оних који су успешно одолевали досманлијским цензорима. На почетку конференције Панић је одмах објаснио због чега је износио истине о проф. др Војиславу Шешељу.

Петар Панић: Даме и господа новинари, моје име је Петар Панић. У последњих десет година радио сам као телохранитељ Војислава Шешеља, председника Српске радикалне странке. У последњих годину и по дана систематски сам уцењиван од досовске власти да вршим нападе на свог бившег шефа и пријатеља др Војислава Шешеља. Владимир Поповић Беба и Горан Весић су искористили моје дугогодишње пријатељство и познанство са једним функционером ДОС-а да би ме контактирали и потом уцењивали да о Војиславу Шешељу и Српској радикалној странци износим најгнусније лажи. Име тог човека, функционера ДОС-а нећу да кажем, јер он није директно умешан у ово, он је само извршавао наређења Владимира Поповића Бебе, Горана Весића, Горана Петровића, тадашњег начелника Државне безбедности и Радета Терзића, државног тужиоца.

Уцене су почеле на тај начин што ми је преко тог мог пријатеља предочено да ће ми досовска власт великом брзином убрзати неке судске процесе који се воде против мене и да ће ме отерати у затвор. Конкретно, то су случајеви из БК телевизије, када је адвокат Никола Баровић премлаћен, моја туча са комшијом у Земуну око неког киоска и нека два, три моја судска спора која имам од раније. Морам да кажем да су у тој намери били јако озбиљни и то су ми отворено показали тако што су мог кума Сашу Јовановића који је истовремено радио и као телохранитељ, осудили на велику временску казну, значи отерали су га у затвор, без икаквих доказа и на правосудно невероватан начин.

Намере и претње су биле веома озбиљне и ја сам под њима морао да попустим.

Прво што су тражили од мене је да врбујем Александра Вучића, генералног секретара странке, са којим сам јако близак пријатељ, с којим се приватно дружим, да га врбујем да изађе из Српске радикалне странке, јер ће га наводно избацити из стана у ЈУ бизнис центру. Наравно, напомене

нули су ми, ако у било ком случају ова информација, да преговарам са њима, процури у јавност или ако обавестим Шешеља, да ће ми судске спорове убрзати брзином светлости и да ћу се иза решетака наћи пре него што могу и да замишлим у најдирњој ноћној мори. Значи, био сам озбиљно уцењен и нисам имао другог избора него да радим оно што ми кажу. Са Вучићем сам контактирао, рекао сам му да би било добро да напусти Воју да не би остао без стана, да му не би избацили жену и дете на улицу, да не би имао проблема у животу. Вучић је био запрепаћен. То је трајало извесно време, то моје убеђивање. Вучић је, наравно, то рекао Во-

јиславу Шешељу и Војислав Шешељ је укључио своје механизме одбране. Предосетио је, вероватно, о чему се ради и да би ме дискредитовао као опасног сведока напао ме је у медијима да сам, наводно, покушао да отнем генерала Ојданића, а било је још сличних оптужби на мој рачун.

Владимир Поповић Беба и Горан Весић организовали су ми састанак са шефом Државне безбедности Гораном Петровићем и државним тужиоцем Србије Рајетом Терзићем. Састали смо се у ресторану „Милошев конак“ у Кошутњаку у девет сати ујутру. Тада су ми понудили новац, нов идентитет, програм заштићеног сведока који је требао да буде усвојен у Скупштини Србије, само да на најтежи могући начин теретим и лажно сведочим против Војислава Шешеља.

По налогу Горана Весића ступио сам у контакт са бившим потпредседником општине Земун, Владимиром Башкотом. То је онај човек, сећате се сигурно, кога је Шешељ ухватио у неким мутним радњама у општини Земун, па је овај, после када је избачен, напао Шешеља да има базен са сланом водом у својој кући у Батајници. Тога се сигурно сећате. То је тај човек, с њим сам ступио у контакт и он ми је дао материјал који је он лично дуже времена фабриковао против Војислава Шешеља. Био сам принуђен да тај материјал објавим, с тим што морам да кажем да сам се трудио колико сам могао да све то на неки начин ублажим, да би што мање штете нанео Војиславу Шешељу и Српској радикалној странци. Намерно сам давао акценат на неке пикантерије из тих измишљених оптужби, да тако кажем, као што су швалерке, а избегавао сам да га теретим за најтежа кривична дела као што су убиства и сличне ствари, где бих га својим сведочењем директно отерао у затвор. Од мене су тражили да лажно сведочим да ја и неколико људи из тадашњег обезбеђења имамо сазнања да је Оливер Барет, бивши члан и српски четнички војвода, по Шешељевој налогу заклао Паску Јовић. То је жена Слободана Јовића, функционера Српске радикалне странке, који је пре неколико година отишао из странке. Значи, то су јако перфидно смислили да би моје сведочење и сведочење још неких људи из обезбеђења који су напустили Шешеља када и ја, директно теретили Шешеља. Оливер је у међувремену погинуо у неком револверашком обрачуну, мртва уста не говоре. Шешељ би имао велике проблеме да се из тога ишчупа и да се од тога одбрани.

Одуговлачио сам, иако је, наравно, било још притисака. Највећи притисци су били за то кривично дело, и највећи притисци су били да пристанем да сведочим да сам ја тукао Николу Баровића у студију БК телевизије. Намерно сам одуговлачио са тим сведочењима, причао сам неке друге ствари. Неважне, онако пикантне, али које директно нису доводиле Шешеља у опасност да га одмах ухапсе и отерају у затвор. Притисци на мене су били страшни. Једноставно, док сам био на путу ван Београда, супруга ме је уплашена позвала и рекла да је дошла полиција и неколико телевизијских екипа испред куће и да хоће да је избаце са двоје деце на улици. Био сам запрепашћен, али сам схватио о чему се ради. Наиме, ја сам ту кућу купио 1997. године, савим легално. Добио сам сагласност Министарства финансија, исплатио сам троје власника куће. Они су у суду оверили уговор у којем се види да сам им паре исплатио на руке, да немају више никаквих потраживања на мој рачун, те да ме уводе у несметан посед куће. Све сам то лепо и легално урадио, али нисам ту кућу укњижио на своје име, јер нисам имао намеру да је продајем, тако да ми то није ни било важно. Знате, пола Новог Београда и пола Земунa је укњижено, па ништа. Било ми је важно да имам оверен купопродајни уговор, да сам исплатио уговорену цену и да за ту кућу не дугујем ништа. Комуналије и све остало сам превео на своје име и наставио сам нормално да живим. У тој кући сам живео, оженио сам се, родило ми се двоје деце и онда наједном у некој вансудској парници појављује се неки човек који тврди да сам ја ту кућу отео, који чак није ни

BEOGRADSKOG DIZDAN

SKANDALOZNO

Barović vodom polio Šešelja, završio u Irudentnom centru!

IZVINJAVAMO SE GLEDAOCIMA

Prva brutalna napada: Branka Munjizu

U kioske ni Zemun

VELOHRANITELJ

PANIĆ

DRSKOM PIŠTOLJA

GA BRANKA MUNJIZU

BRANKA MUNJIZU

био власnik у време продаје куће, него син власника и износи неке јако чудне приче у јавност. Без обзира на све, полиција је дошла у намери да ми избаци жену и децу напоље. Не знам да ли се неко од вас сећа, било је ту неколико телевизијских камера. Схватио сам о чему се ради, позвао сам свог човека за контакт и рекао: „У реду, сарађиваћу, пристајем”. Одмах после мог позива, непуних 10 или 15 минута, та иста полиција која је дошла да ми избаци жену и децу напоље, разјурила је новинаре. Изјавили су, дословно: „Људи, грешка је” и тако се то завршило. Наравно, морао сам заузврат да им кажем где Шешел, наводно, држи огромне паре. По проценама Горана Весића и Владимира Попо-

вића Бебе то је било између 30 и 50 милиона марака. Нисам имао појма шта да им кажем. Зато сам их замајавао неким измишљеном причом, да има једну собу у кући где само слаже паре. Просто, пошто сам лицитирао бројку од 50 милиона марака, а то је огромна сума новца, проширио сам измишљотину причом да држи паре код свастике, затим да држи паре код таште. Уопште, врдао сам на све могуће начине.

Заборао сам да вам кажем, то сам све говорио генералу Бошкуну Бухи у градском СУП-у. Тај састанак је организовао Владимир Поповић Беба. Значи, у поподневним часовима сам отишао тамо и то сам лично њему испричао. Питао ме је за оружје које поседује Шешелјево обезбеђење. Знао сам да они, то су момци са којима сам десет година радио, имају само дозволе за пиштоље и да немају друго оружје. И зато сам слободно и намерно лансирао причу да имају зоље, ракетне бацаче, да имају осе, да имају противваздушни ракетни бацач, стрела 2Н, да имају најстрашније наоружање које постоји на земаљској кугли. Очигледно да су ми поверовали, јер су направили једну страшну акцију, упали су код десетак припадника Шешелјевог обезбеђења, и то истовремено у све њихове куће. Значи, то је била једна координисана акција. И нисам нашли ништа, код једног су нашли једну бомбу, код свих осталих су нашли пиштоље са дозволом и нису могли да их ухапсе и оптуже.

Притисци су постајали све жешћи. Уцењивали су ме на све могуће начине.

Решио сам да више не попуштам уценама, они су поново донели неки налог за моје иселење, значи следи избацивање моје породице на улицу. Решио сам да више не попуштам и да се борим. Купио сам нови стан, преселићу се у њега. Значи, имам кров над главом и нећу више да попуштам притисцима, нападима и уценама Владимира Поповића Бебе, Горана Весића и других људи из ДОС-а.

То би било то. Сада сам спреман да одговорим на ваша евентуална питања.

• **Када су вас последњи пут контактирали? Односно, када је била последња уцена и о чему се радило?**

Петар Панић: Контакти трају стално. У вези смо преко овог мог дугогодишњег пријатеља који је сада функционер

ДОС-а, чије име нисам хтео да спомињем. Значи, преко њега ме контактирају, контактирају ме свих ових дана, свакодневно ако им затреба. С тим што сам решио, као што сам рекао, да више не попуштам, него да се борим, па нека се деси шта год хоће.

• **Од када нисте у обезбеђењу Војислава Шешеља, пошто је овде најављено да сте бивши?**

Петар Панић: Да, после петооктобарских догађаја, можда неколико дана после тога, посвађао сам се са Шешељем зато што док нисам био присутан, због рањавања које сам имао, то обезбеђење није било како треба, није било онако како сам га оставио док сам био шеф обезбеђења Српске радикалне странке. И раније, често сам долазио у сукоб са Шешељем, дешавале су се и свађе које су трајале по месец или два, често нисмо разговарали.

Он је самовољан, није хтео да поштује било какву процедуру везану за обезбеђење. Стално је желео да се слободно креће, што се тотално не уклапа у концепцију озбиљног обезбеђења. Углавном због тога сам с њим долазио у сукобе.

• **С обзиром да кажете да вас већ дуго уцењују, зашто сте се сада одлучили да проговорите о томе, дакле, зашто баш сада? И ваш однос са Чуметом и Стакљеним, не знам их по именима, али овако по надимцима?**

Петар Панић: Па, ево овако, рећи ћу вам, решио сам сада да проговорим зато што су пред изборе кулминирале уцене. То можете и да претпоставите. Значи, сада су притисци најјачи, тражи се да лажно сведочим и да га теретим за најтежа кривична дела што би Шешеља вероватно стрпало у затвор одмах, тако да не би стигао, као незгодан кандидат за председника Србије, уопште да се појави на српској политичкој сцени.

Што се другог питања тиче, не знам на какве односе мислите. Љубишу Буху лично познајем неколико година, човека који ме је ранио исто сам познавао и нисам ни у каквим односима са њима, немам никакав контакт.

• **Да ли ви имате доказе за те сусрете? Зато што би могли да вас туже за тешку клевету. Мислим, да ли има-**

те неких конкретних доказа, да ли сте ви то снимали? То ће бити ваша реч против њихове.

Петар Панић: Па, нисам могао. Смешно је да снимам шефа Државне безбедности, да ја њега снимим, а не он мене. Али сведоци постоје. Вероватно неће смети да сведоче. То су људи који раде у ресторану „Милошев конак“ у Кошутњаку. Они вероватно неће смети да сведоче да је био Раде Терзић, државни тужилац, или шеф Државне безбедности Горан Петровић. А нека ме туже слободно.

• **Реците ми шта очекујете после оваквог јавног наступа?**

Петар Панић: Очекујем да ће ме после овога оставити на миру и да неће смети да предузимају више никакве кораке, никакве претње и уцене према мени, јер је цела домаћа јавност сада упозната са овим.

• **Па што то нисте урадили раније?**

Петар Панић: Знате, једноставно нису ти притисци били толико јаки као сада уочи избора. Успевао сам да их, да тако кажем, ескивирам, неким измишљотинама о мање важним стварима, на први поглед пикантним за јавност. Тако сам доста дуго успевао да их заваравам. Међутим, сада у предизборној кампањи кренуло се ђоном, значи он мора да се уклони као председнички кандидат, мора да се стрпа у затвор. Очигледно се њега највише плаше.

• **Извините, какви су сада ваши односи са Војиславом Шешељем?**

Петар Панић: Никакви. Никакви, иако га виђам, седимо један поред другог у судници у Четвртном општинском суду када се одржавају претреси везани за суђење око догађаја у БК телевизији. То су моји једини контакти са Војиславом Шешељем.

• **Да ли сте сада ангажовани у нечијем обезбеђењу?**

Петар Панић: Не, нисам ангажован.

• **Можете ли о том састанку са шефом Државне безбедности и државним тужиоцем нешто ближе да кажете? Када је то било? Где сте седели? Шта сте пили?**

Петар Панић: Датума се не сећам. Седели смо за првим столом када се уђе од врата десно. Био је присутан Раде Терзић, био је присутан Горан Петровић, био је присутан и тај

мој пријатељ који је одржавао контакт између мене и тих људи из Државне безбедности и тужилаштва. Седели смо неких сат, сат и по. Раде Терзић ми је рекао да не бринем, да ће ускоро у Скупштини Србије бити усвојен Закон о заштити сведока, нешто слично као у Америци, да могу слободно да причам о најтежим кривичним делима, да кажем да сам у њима учествовао и да ми неће фалити длака с главе. Горан Петровић је у тој ситуацији изигравао лошег лицацаца, па је рекао: „Па, знаш, није то баш тако, можда ће нека мања временска казна бити примењена према теби”. Значи, играле су се класичне игре, топло - хладно.

• Кажите нам који је то месец био, оријентационо.

Петар Панић: Почели су у пролеће прошле године. Значи, ти први контакти и притисци десили су се у пролеће прошле године. Не могу тачно да вам кажем датум, али су били константни. Непрекидно сам био на вези, стално сам био на контакту и вероватно ће сада, после ове конференције, када укључим мобилни телефон, зазвонити и питаће ме шта то радим.

• Мислили смо оријентационо, када сте били у ресторани, којег месеца. Када сте се састали са њима у ресторану?

Петар Панић: Мислим да је то било у марту или априлу.

• Прошле године?

Петар Панић: Прошле године. Значи, пролеће 2001. Али су пре тога већ постојале уцене, притисци и претње.

• Састали сте се само вас четворица?

Петар Панић: Да.

Нешто касније, у интервјуу за „Велику Србију”, Петар Панић је изнео много више детаља, његово ишло су нејасно после конференције за штампу скинуће маске свих главних актера, инспирајора и организатора ове неуспеле подzemне акције на дискредитовању проф. др Војислава Шешеља. Први индиректан доказ о њиховим Панићевих навода стигао је из уста познатог Радеја Терзића који се огласио ирилично несипрејним саопштењем за јавност. У својственом јавном изјављивању тврдио је да се, истинито, састао са Петром Панићем, али из ипшитоно другачијег разлога. Наводно, хтео је да од Панића купи некакав половни аутомобил. Невероватно, тужилац кујује половни аутомобил од човека поштив кога је подигнуто неколико кривичних оптужби! Ипшовремено, у новинама се појавила и изјава Горана Весића који је одлучно тврдио да опшито не познаје бившег шепохранителја проф. др Војислава Шешеља. Логично, прво ипшитање упућено Петру Панићу, односило се уприво на њиховост изјава ових досових функционера.

Петар Панић: Сада ја морам да демантујем Весића. Видели смо се неколико пута и то на углу улица Маршала Бирјузова и Царице Милице, где он иначе станује. Налазили смо се у касним вечерњим часовима, обично око поноћи, и то да би ми саопштио где да идем, којим новинама да дам интервју, како да нападнем Шешеља, странку и сличне ства-

ри. Исто важи и за Владимира Поповића Бебу, са њим сам се четири пута састао, два пута на углу улица Дурмиторске и Сарајевске, а два пута на углу Дурмиторске и Слобода-на Пенезића Крдуна, где и станује. Ово са Терзићем и не треба да демантујем, то је смешно, где баш њему да продајем ауто?

Ето, Раде Терзић је све лепо признао. Не кошта ништа, а много значи. Није тешко бити фин.

• Зашто сте тек сада изашли у јавност са истином о председничком кандидату Српске радикалне странке?

Петар Панић: У суштини, постоје два јака и једнака разлога. Први је моја савест. Било је питање тренутка када ћу да проговорим, нисам више могао да живим са овим лажима.

Други разлог су поновљени притисци од истих људи, да поново изађем у јавност са причом против Шешеља и радикала. То им је сада, у овој предизборној кампањи, потребније више него пре, осећају да је јачи кандидат од њиховог Лабуса, па су кренули на њега жестоко. Али, ја у томе више не желим да учествујем.

• Саопштење за јавност сличног садржаја упутио је и Александар Стефановић, да ли је то човек за везу чије име нисте хтели да откријете на конференцији за штампу?

Петар Панић: Десило се оно што сам очекивао. Беба и Весић су извршили страхан притисак на мог пријатеља Александра Стефановића који је посланик Батићеве странке у Скупштини Србије да демантује оно што сам рекао. Зато је морао да ме нападне, да каже свашта о мени.

Новинарима нисам хтео да откријем његов идентитет, али су то урадили они. Ипак, верујем да их је разочарао, јер је саопштење доста млако и неуверљиво, у сваком случају сигурно није онако оштро како су ова двојица то наручила. Уосталом, одмах после моје конференције за штампу, Стефановић ме је назвао и убрзо и дошао код мене. Био је видно узбуђен, мокар од зноја као да су га извадили из бунара. Рекао сам му да ова ситуација не мења мој однос према њему и да остајемо другови без обзира на то шта кажу Весић и Беба.

сам му да ова ситуација не мења мој однос према њему и да остајемо другови без обзира на то шта кажу Весић и Беба.

• На конференцији за штампу поменули сте измишљане оптужбе за убиство Паске Јовић, што је и најморбидније дело за које је требало да буде оптужен проф. др Војислав Шешељ. Постоји ли још таквих фалсификата, да ли је планирано да оптужите председничког кандидата Српске радикалне странке за још таквих дела?

Петар Панић: Тешко је све испричати за нешто више од сат времена колико је трајала конференција. Најцрња од свих измишљотина требала је да оптужи Шешеља за ратне злочине. Смислили су да после мог и још једног или два сведочења Шешељ буде послат у Хаг.

Тражили су да кажем да је Војислав Шешељ пред мојим очима и пред Александром Стефановићем заклао неколико муслиманских заробљеника. Као доказни материјал требало је да буде коришћена видео-касета коју је Владимир Поповић Беба добио од немачке обавештајне службе. На касети се види Војислав Шешељ како обилази положаје српских бораца. Јасно се запажа да је касета снимљена тајно, да Шешељ није имао појма да га снимају док обилази ратиште и док у једном ципу разговара са официрима српске војске. На идеју да ме ангажују вероватно су дошли зато што се у једном делу овог снимка видимо ја и Александар Стефановић. Обојица смо добили налог од Владимира Поповића Бебе да сведочимо да је тог дана, после разговора са официром који је Шешељу рекао да „ми, Срби, не знамо да наплатимо своју крв“, Шешељ отишао до једног затвора у којем су били муслимански заробљеници и да је тројицу лично заклао.

За овакво сведочење и мени и Стефановићу је понуђен нов идентитет и огромна сума новца, са којом смо могли живети у некој другој земљи. Иначе, још увек имам ову касету. Искористио сам прилику да је украдем од Александра Стефановића, преснимио сам је, а затим вратио. Ради сопствене сигурности, снимак сам умножио у неколико примерака и чувам их на различитим местима. Снимак траје десетак минута, а вероватно га је направио шпијунском камером неки од официра који ради за немачку обавештајну службу. Шешељ је снимљен из непосредне близине и лепо се види да он нема појма да га снимају. Такође, Војислав Шешељ поставља питање колика прети опасност ако муслимани из Тузле пусте некакав шлор, ако минирају неку хидроцентралу.

Поуздано знам, то ми је речено, да је један примерак ове видео-касете добила Карла дел Понте која је уз помоћ мог и Стефановићевог сведочења трабало да састави оптужницу за ратне злочине против Војислава Шешеља. Нема смисла да ову касету понудим било којој телевизији у Србији јер сам сигуран да због медијске блокаде нигде неће бити објављена.

• У нападима на лидера радикала страдали су и многи други људи, доведен је у питање и опстанак читавих по-

родица када сте набројали наводне љубавнице др Шешеља. Блатили сте и успешне пословне људе, тако сте рекли да сте видели када је Влајко Вујић донео кофер пун пара и предао га др Шешељу, а сада седимо у кући у којој су сви прозори и сва врата производ фабрике „Вујић-Ваљево“. Шта о томе имате да кажете?

Петар Панић: Жао ми је што сам тада то морао да кажем, против тих људи немам ништа, али, једноставно, то је стајало у оном материјалу којег сам добио од Владимира Башкота, на чијем је крају уместо потписа стајало „Удружење грађана за Земун“.

Тако је сведочио Петар Панић, некада човек из непосредног окружења проф. др Војислава Шешеља којег је данашња, веома демократска, досманлијска власт одабрала и обрадила у маниру најцрње стаљинистичке праксе. И није ово само сведочанство о власти која је зајашила Србију, то је и потврда да је проф. др Војислав Шешељ исправан човек на правом путу, политичар који је непремостива препрека свима који Србију пљачкају, који јој не желе добро и који су у политику ушли само зато што су проценили да им је тако најлакше да се обогате.

Наравно, такви људи не бирају средства у обрачуну са лидером српских радикала, будућим председником Србије проф. др Војиславом Шешељем.

Шта све нису покушали, да забране Српску радикалну странку, да оцрне њеног председника, да прете, заплаше, уцењују. Када им све то није помогло, позвали су своје туре у помоћ, сетили се Хага у сред предизборне кампање. Толико провидан потез могли су да повуку само очајници, уплашени да ће на крилима народа проф. др Војислав Шешељ победити на изборима за председника Србије.

Само, нису узели у рачуницу да наспрам себе имају противника који није просечан, који је одолео и много јачим притисцима, који нема намеру да одустане од своје праведне борбе. Све док Србија не буде очишћена и срећна, док је не види онакву какву је прижељкују све српске патриоте.

Српска радикална странка је у светлу чињеница које је јавно изнео Петар Панић поднела кривичну пријаву против главних актера прљаве кампање која је имала за циљ нарушавање угледа странке и њеног председника проф. др Војислава Шешеља. Како до тренутка излажења овог броја Велике Србије није стигао никакав одговор, највероватније ће уследити приватна шужба против поменутих функционера досовског режима

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
Земун, Трг победе бр. 3
Београд, 6. августа 2002. године

ДРУГОМ ОПШТИНСКОМ
ЈАВНОМ ТУЖИЛАШТВУ У БЕОГРАДУ

На основу члана 222 Законика о кривичном поступку, Српска радикална странка подноси

КРИВИЧНУ ПРИЈАВУ

Против:

1. Горана Весића, саветника савезног министра унутрашњих послова,
2. Владимира Поповића – Бебе, директор Бироа за комуникације Владе Републике Србије,
3. Горана Петровића, бившег начелника Ресора државне безбедности Министарства унутрашњих послова Републике Србије, а сада функционера савезног министарства за иностране послове,
4. Радета Терзића, Окружног јавног тужиоца у Београду због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 242 став 1 КЗ Републике Србије

Дана 5. августа 2002. године Петар Панић из Београда, одржао је конференцију за новинаре и јавност обавестио да је под претњама и принудом од стране окривљених почев од 5. октобра 2000. године морао у јавности и преко медија да износи најгнусније лажи о председнику Српске радикалне странке проф. др Војиславу Шешељу. Изјавио је да су претње биле озбиљне и делимично остварене.

Од Петра Панића је досманлијска власт, преко окривљених, захтевала да износи неистините чињеничне тврдње о проф. др Војиславу Шешељу. Окривљени су обезбедили да се преко средстава јавног информисања преносе Панићеве неистините чињеничне тврдње о проф. др Војиславу Шешељу. Преко једног функционера ДОС-а, чије име није саопштио, Панић је био у сталном контакту са окривљенима. Окривљени су од Панића тражили да као бивши телохранитељ проф. др Војислава Шешеља лажно сведочи на околности:

1. где проф. др Војислав Шешељ крије 30 до 50 милиона немачких марака,
2. да је Оливер Барет по налогу проф. др Војислава Шешеља убио Паску Јовић, супругу Слободана Јовића бившег члана Српске радикалне странке,
3. да је по налогу проф. др Војислава Шешеља претукао адвоката Николу Баровића након инцидента у емисији БК телевизије.

Принуда је остварена озбиљним претњама да ће окривљени убрзати кривични поступак који се води против Петра Панића, једног од окривљених у случају адвоката Николе Баровића, да ће убрзати судски поступак који има са компшијом из Земуна, као и два до три судска спора од раније. Осим убрзања кривичних поступака, према изјави Панића, предочили су му да ће бити осуђен уколико не сарађује и не извршава налоге које му поставе. Да су ове отворене претње озбиљне доказали су тако што је Панићев кум Саша Ивановић притворен због једног инцидента у коме је спасавао оца. Његов кум је окривљен због покушаја убиства уз монтирање догађаја да

је Саша употребио пиштољ и испалио 12 метака. Догађај је имао потпуно другачији ток. Сашин млађи брат је у том инциденту нанео повреде нападачима. Да истина о том догађају није битна када је у питању озбиљна претња према Панићу, најбоље доказује што је и адвокат Саше Ивановића приликом подношења жалбе „погрешно“ чак и име браћеника.

Када је Панић увидео да су претње озбиљне морао је да пристане да сарађује са окривљенима и да по њиховим налозима износи клевете против проф. др Војислава Шешеља.

Од Панића су захтевали да врбује Александра Вучића, генералног секретара Српске радикалне странке, да напусти Српску радикалну странку, јер у противном окривљени има да искористе своје позиције и нареду да се Вучић исели из стана, а ако Панић не сарађује да ће наредити да се и он са породицом избаци из стана или да се хитно нађе иза решетака због свих дела која му се стављају на терет. Панић тврди да је морао да ради по налозима окривљених и да је контактирао са Александром Вучићем.

Са окривљеним Гораном Весићем и Владимиром Поповићем – Бебом је имао неколико састанака у присуству пријатеља који је један од функционера ДОС-а. Са окривљеним Гораном Петровићем и Радетом Терзићем одржао је састанак у ресторану Милошев конак у пролеће 2001. године и то у 9,00 сати ујутро. Тада су му окривљени нудили новац, нови идентитет и да ће бити заштићени сведок уколико лажно сведочи, односно изјави да је проф. др Војислав Шешељ учествовао или организовао криминалне радње, на основу којих би могао да се стрпа у затвор. Панић је 10 година био у обезбеђењу проф. др Војислава Шешеља и могао би да буде значајан сведок за наводно Шешељеве криминалне радње до 5. октобра 2000. године.

Окривљени Горан Весић је био досманлијски налогодавац који је тражио да Петар Панић мора јавно да саопшти лажне податке о проф. др Војиславу Шешељу које му достави Владо Башкот. Башкот је као потпредседник Скупштине општине Земун, када је локалну власт у Земуну вршила Српска радикална странка, ухваћен у неким „мутним радњама“ због којих је смењен. Тако је Петар Панић у јавним изјавама које су објавили медији, на основу лажних података и конструкција Владе Башкота, прозивао проф. др Војислава Шешеља за базен и цистерне које свакодневно превозе морску воду. Петар Панић је по сопственом признању, износио и обавештавао јавност о свим подацима које му је доставио Владо Башкот.

Озбиљност претњи и принуде од стране окривљених Петар Панић је описао на следећи начин. Док је боравио у иностранству жена га је преко мобилног телефона обавестила да се у кући налази полиција која се припрема да је исели из

куће. Мада је Панић кућу легално купио, а да то није укњижено, појавио се син претходног власника куће са измишљеним наводно спором због чега интервенише полиција. Истог тренутка Панић је из иностранства позвао познаника, високог функционера ДОС-а, који је био стална веза са окривљенима и потврдио да пристаје на сарадњу. Након тог телефонског разговора, полицајци који су дошли да избаце Панићеву породицу потрудили су се да разјуре присутне новинаре, тврђом да је по среди велика грешка.

Једна од озбиљнијих претњи је свакако и састанак код начелника ГСУП-а Београд. Тада је од Панића затражено да достави податке о наоружању радника обезбеђења проф. др Војислава Шешеља. Како је Панићу добро познато да нема нелегалног оружја код радника обезбеђења, да би отклонио сметње саопштио је полицији да обезбеђење Српске радикалне странке поседује „осе“, „стреле“, ракетне бацаче, против-ваздушне ракетне бацаче и остало наоружање. Након полицијске интервенције у кућама радника обезбеђења испоставило се да сви имају уредне дозволе за оружје, па се упад и препад од стране полиције претворио у промашену службену активност полиције. Панић је на конференцији за новинаре признао да је морао да сарађује са окривљенима. Пошто није могао да се одупре претњама и принуди, а није желео лажним сведочењем против проф. др Војислава Шешеља да му причини штету, окривљене је снабдевао подацима који се могу назвати „пикантеријама“ и то о швалеркама, новцу, обезбеђењу и сличним стварима.

Панић је на конференцији за новинаре одговарао и на новинарска питања: где се састао са окривљеним Терзићем и Петровићем; да су по сваку цену инсистирали да лажним сведочењем проф. др Војислава Шешеља стрпају у затвор и помере са политичке позорнице; да ли је члан које странке; да ли је у контакту са проф. др Војиславом Шешелом и нарочито зашто тек сада јавно говори о претњама и принуди.

Панић је изјавио да је донео одлуку да о свему овоме обавести јавност како би отклонио претње, принуду, уцене и друга средства притиска да не би био злоупотребљен у предизборној кампањи. Тврди да је створио услове за безбедност своје породице и да ће после обавештавања јавности окривљени одустати од принуде и претње.

Панићево јавно признање шта је све морао под притиском и претњама окривљених да уради јасно указује да су окривљени извршили кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 242 КЗ Републике Србије. Они су искористили своја службена овлашћења, а у једном делу и прекорачили службена овлашћења да би преко клеветничких изјава Петра Панића нанели штету и теже повредили права проф. др Војислава Шешеља. Окривљени Горан Весић, као народни посланик и саветник савезног министра унутрашњих послова, није имао службено овлашћење да било шта тражи, а још мање да налаже Панићу, а поготово да од њега захтева да лажно сведочи против проф. др Војислава Шешеља. Окривљени Владимир Поповић - Беба, као директор Бироа за комуникације Владе Републике Србије обезбеђивао је да се у средствима јавног обавештавања објављују клеветничке тврдње о проф. др Војиславу Шешељу и то како оне које је под принудом давао Петар Панић, тако и клеветничке тврдње других лица уколико су усмерене на повређивање права проф. др Војислава Шешеља.

Окривљени Раде Терзић, као Окружни јавни тужилац у Београду у сваком погледу је прекорачио службена овлашћења јавног тужиоца када је претњама и принудом захтевао да Петар Панић лажно сведочи. Он је Петру Панићу обећао нови идентитет и статус заштићеног сведока, најављујући посебан закон о заштићеним сведоцима. Окривљени Горан Петровић, као начелник Ресора државне безбедности злоупотребио је своја службена овлашћења и положај претњама да ће Панић бити смештен у затвор уколико не сарађује, односно не пристане да лажно сведочи како би се по сваку цену проф. др Војислав Шешељ сместио у затвор.

Окривљени су злоупотребили своје службене положаје, овлашћења и прекорачили границе службених овлашћења, навођењем, под претњама и принудом, Петра Панића да лажним сведочењем и клеветничким изјавама нанесе штету и теже повреди права проф. др Војислава Шешеља. Основни циљ окривљених је био да се по сваку цену проф. др Војислав Шешељ смести у затвор, политички дезавуише у јавности, представи у негативном контексту и на тај начин одврате бирани од проф. др Војислава Шешеља и Српске радикалне странке. Панићево јавно признање најбоље указује како се водио и данас води медијски рат против Српске радикалне странке и њеног председника. Окривљени као службена лица злоупотребили су своје службене положаје да би клеветничке тврдње о проф. др Војиславу Шешељу које дају некадашњи телохранитељи и чланови странке биле средство уклањања са политичке сцене.

Панићеве тврдње о принуди и притисцима које је саопштио на конференцији за новинаре објавиле су скоро све дневне новине у издањима за 6. август 2002. године (Национал, Глас јавности и др.). Јавно признање шта је све морао под притисцима и претњама да ради Петар Панић и како су окривљени поступали као службена лица, захтева да се поднесе ова кривична пријава да се расветле све околности и утврде чињенице ради кривичне одговорности окривљених.

Предлажемо да Друго општинско јавно тужилаштво у Београду поведе кривични поступак против окривљених Горана Весића, Владимира Поповића - Бебе, Радета Терзића и Горана Петровића за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 242 став 1 КЗ Републике Србије и оптужи надлежном суду, са предлогом да се окривљенима изрекну најстроже казне прописане законом.

У Београду,
6. августа 2002. године

Српска радикална странка

**КО ЈЕ ВЛАДИМИР БАШКОТ,
ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ ПЕТРА ПАНИЋА ФИЛОВАО ФАЛСИФИКАТИМА**

БАШКОТИЗМИ ИЛИ УМОТВОРИНЕ УХВАЋЕНОГ У КРАЂИ

Од морске воде у базену до водоплавних Бусија, у том широком дијапазону кретале су се измишљотине Владимира Башкота, општинског функционера којег су радикалске власти много пре избора 2000. године избациле због разних злоупотреба и малверзација

Бившег потпредседника општине Земун Владимира Башкота шира јавност је упознала управо у тренутку када је постао бивши, када је избачен из фотеле потпредседника коју је дебело злоупотребљавао. Његов лик искрсао је поново када га је Петар Панић означио као умотворца гомиле фалсификата, првенствено на рачун проф. др Војислава Шешеља, који се истакао својим егзибицијама непосредно уочи септембарских избора 2002. године.

Срачунато прескачући чињеницу да је избачен из општине којом су управљали српски радикали засуо је медије бујицом лажи, баналних конструкција и апсолутних нелогичности. Наравно, све у функцији блаћења Српске радикалне странке и нарочито њеног председника проф. др Војислава Шешеља. Искључиво у ту намену, тадашња власт, иако су српски радикали партиципирали у Влади народног јединства, отворила му је широм све своје медије. А било их је много, само нешто мало мање него што их данас поседују досманлије. Била је то права медијска хајка коју је предводила једна личност са маргина политике. Отворите новине (било које, и владине и тзв. опозиционе) у њима Башкот, упалите телевизор, на њему опет Башкот. Гле чуда, човек усред предизборне кампање проговорио о свим могућим неправдама и злоупотребама које је, ето, трпео све те године. И одједном више није могао да трпи и ћути, морао је да пљуне све радикалско.

У овом тренутку, пошто се Владимир Башкот за разлику од Петра Панића још увек није показао, ред је да се наведу све његове тадашње оптужбе и тачку по тачку разложе на саставне чиниоце како би путем логичког закључивања и расположивих чињеница доказали о каквим се опскурним фалсификатима ради.

1. Ружење Земуна

Изношење оптужби на рачун проф. др Војислава Шешеља и Српске радикалне странке Владимир Башкот је у свим медијима редовно започињао тезом о „ружењу Земуна“. По њему, од када су српски радикали преузели локалну управу у овом делу Београда, дошло је до потпуног урбанистичког хаоса. Као најупечатљивије примере навео је следеће архитектонско-неуралгичне тачке:

- Дунавски кеј, претворен у сеоско вапариште
- Првوماјска улица, препуна киоска

Само је заборавио да каже да његов лет из општине Земун има управо везе са киосцима, тачније са оних 8 (осам) дозвола за киоске у Главној улици за које је надлежна служба, под његовим ултиматумом, морала да изда све потребне папире.

Наравно, то му није сметало да оптужи проф. др Војислава Шешеља (као бившег) и Стеву Драгишића (као актуелног) председника општине управо за издавање дозвола широм Земунa. Иако му је било добро познато (као и данашњој локалној управи у Земуну) да радикалске власти нису имале никакве везе, нису издале дозволе за већину објеката јер то није у општинској надлежности. Што због локација које припадају граду Београду и његовим институцијама, што због других фактора.

Његово виђење Дунавског кеја одлично се уклапа у снобовски миље из којег је потекао и који у Земуну сачињава узак круг људи, оних који се опиру било каквом напретку. Данас, после досманлијских рушења, овај део града изгледа као права пустара у којој владају пси луталице.

Уосталом, оно што се не свиђа Башкоту, не значи да је одбојно већини грађана. Кеј је врвео од живота, за летњих жега окупљало се у његовим баштама више хиљада грађана у чије име се дрзнуо да говори избачени потпредседник.

2. Бусије

Пратећи хронологију Башкотових лажи из прошлог предизборног циклуса, види се да је увек на друго место стављао Бусије, насеље које је, по њему, изграђено на водоплавном терену, где је све покривено водом више од 6 месеци годишње, где није могуће ископати септичку јаму, а камоли подрум.

Данас је то насеље у близини Батајнице са близу 1700 кућа. И нико никада није имао проблема са поплавом. Сви имају септичке јаме, неколицина подруме и сви су захвални српским радикалима што су за мале паре дошли до плацева, па тако и до крова над главом. Нарочито су захвални проф. др Војиславу Шешељу, којег је Башкот оптужио да је преварио ове људе. Лако је отићи у Бусије, до њих из Батајнице вози аутобус 703, па да се види колико је тачна Башкотова констатација: „Тако је Шешељ, под маском добротинитеља, додатно унесрећио српски народ“.

3. Кућа у Батајници

На коференцијама за штампу Владимир Башкот је терен за главни удар увек припремао причом о урбанизму, да би се свом жестином обрушио на проф. др Војислава Шешеља тек у трећој тачки свог сценског наступа. Новине су то истицале курзивом, а телевизије пуштале директну Башкотову изјаву која је, дословно, гласила: „Војислав Шешељ је, у двојном објекту у Батајници, у коме је имао половину, истерао станаре из другог дела куће и све укњижио на своје име“.

Истина је, као и обично, становала на другом месту. Бројна породица Шешељ је већ дуже времена осећала хронични недостатак стамбеног простора, те је због тога контактирала у више наврата са власником друге половине коју је споменуо Башкот. Тек након низа година, власник је пристао да прода свој део у којем ионако никада није становао, нити је у њему било ко боравио. Једноставно, човек је дуже времена имао различите планове са својом половином куће, па када се испоставило да му је много практичније да је прода, то је и учинио. И ту није било никакве присиле или било каквих мутних радњи о којима је говорио праведник Башкот. И ово се лако може проверити, то зна читав комшилук породице Шешељ. Да не спомињемо човека који је продао свој део куће.

4. Базен са морском водом

Када је већ споменуо кућу, Башкот је једноставно морао да у причу уведе базен. Ваљда је оценио да је тако најлакше проф. др Војислава Шешеља поистоветити са дедињским богаташима и владарима, што је поуздан пут да се неки политичар огади народу. Са ове временске дистанце, чини се да је тај део „башкотизама“ најчешће и акцентираан у јавности, вероватно због тога што га је Башкот допунио једном пикантеријом-тврдио је да је базен напуњен са 18 цистерни морске воде.

У овој тачки је заиста направио велики пропуст у својим измишљотинама. Потребно је само мало логике, па ће одмах бити јасно да се ради само о злобној конструкцији која нема никакве везе са физиком, ако ништа друго. Базен са обичном водом је веома тешко одржавати, неопходне су различите хемикалије за регулацију бактериолошке исправности, против таложена или алги које су права напаст за акваријуме, а камоли за базене. Са морском водом је још горе, корисници таквог базена би већи део дана провели у одржавању, углавном због зарајућег деловања соли или других елемената и једињења којима обилује морска вода. Јасно, за свако купање био би коришћен по један нови филтер за воду, јер би он-

ај од пре неколико сати био потпуно уништен. Барем једном седмично базен би морао да буде потпуно испражњен ради замене керамичких плочица које би у базену са морском водом експресно отпадале.

Када се све сабере, било би ту мало времена за купање, тако да морску воду у базенима могу да приуште само хотели или виле у близини морске обале, зато што базене редовно треба празнити и прати слатком водом.

У овом случају Башкоту треба признати да заиста има маште, али исто тако да му је прљава, да је све своје мождане вијуге злоупотребио из најнижих побуда, да се освети човеку који га је ухватио у крађи.

Закључак

Потрошени Владимир Башкот досманлијама није био од користи пошто га је употребљавала власт коју су оборили државним ударом. Његова појава, вероватно су тако проценили, нанела би им више штете него користи, јер би их поистовестила са претходницима. Зато је коришћен као човек из другог плана, суфлер који иза сцене шапуће глумцима делове текста. У овом случају, главни глумац је био Петар Панић. Био, одбио је да наизуст изговара туђе умотворине. Зато је озбиљно доведен у питање наставак комедије која нам се сервира сваког дана.

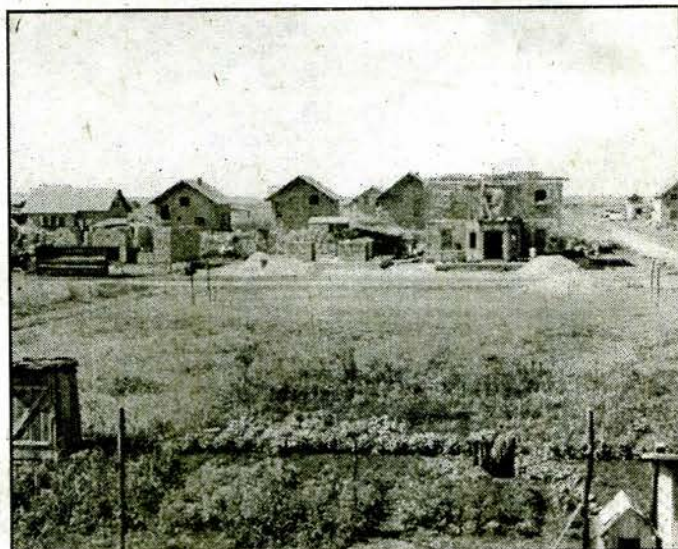
На сцени су остали само понеки суфлер и режисери којима ће после сведочења Петра Панића бити све теже да пронађу глумце за овакве нечасне улоге.

Бусије

Првомајска улица у Земуну

Зашто је за Србију најгори избор Лабус

ЛЕГАЛИЗАЦИЈА

ШТАПА

Србија у којој данас живимо је, пре свега, резултат наших лоших процена, а онда и најгорих одлука народа – гласача на протеклим изборима 2000. године. Са друге стране оваква Србија, јадна тужна и гладна у којој смо на ивици губитка и државе и народа, резултат је рада коалиције коју предводи једна осредња политичка странка чији лидер има претерано изражене властодржачке амбиције, па је зато себе окружио патуљастим, несавесним и несвесним политичарима, који нам данас као "најбољи избор" за председника Србије предлажу Миролуба Лабуса. Да ли ће грађани Србије и овога пута подлећи изузетно јакој медијској кампањи која прати Лабусову кандидатуру и слаткоречивим обећањима о "брзом уласку у Европу" и тако занемарити чињеницу да је Миролуб Лабус, руку под руку са Зораном Ђинђићем ову земљу и овај народ довео до просјачког штапа, видећемо 29. септембра, а до тада да се подсетимо заједно, зашто је Миролуб Лабус најгори избор за председника Србије.

И ШАРГАРЕПЕ

Нашу стварност овог тренутка обележавају мутирани, такозване, демократске институције, које предводе мали и недовољно образовани политички ликови – патуљци, које је одабрао Ђинђић, како би што лакше и брже од једног поносног и храброг народа и државе која има вековну традицију, заједнички ишчупали оно мало преостале енергије и новца, и тако задовољили интересе својих ментора са Запада, који ће их касније наградити неким новим функцијама и напредовањима у Европи, а нас оставити на сметлишту бивших народа и држава. Само у таквој Србији у којој се непрестонао преплићу лоше изрежирани политички дизајн и одличан медијски маркетинг, стварајући вештачку политичку поларизацију, а који уједињени, све више збуњују народ, Зоран Ђинђић може да влада. Зато и јесте неопходно, по мишљењу лидера Демократске странке, да на председничким изборима у Србији победи безлични и бледуњави кандидат ДОС-а Миролуб Лабус. Из тих разлога је за Лабусову кампању, до сада, утрошено ужасно много пара, а чије су то паре, за сада нико од досманлијских величина не говори.

Политички дилетанти и мутанти

Вештачки створена и наметнута поларизација између само двојице кандидата ДОС-а Миролуба Лабуса и Војислава Коштунице, смишљено је изрежирана у кабинету премијера Ђинђића, који је проценио да ће оваквом поларизацијом, једним ударцем убити две муве: Лабус ће победити, Коштуница постати умртвљени и компромитовани политичар, који ће се коначно због своје „необавештености“ згадити народу, а прави и једини озбиљни опозициони кандидат др Војислав Шешељ у потпуности маргинализовати пред најездом способног Лабуса и неспособног Коштунице. Да ли ће народ прогутати бачени мамац, више није дилема чак ни за Ђинђића, јасно му је да Лабус може, после ових избора, најбрже да отпутује у Европу, а ако хоће нека води и свог партијског саборца Ђинђића, јер српски народ неће зажалити ни за једним од њих двојице.

Наиме, читава игра је, ма колико била добро осмишљена и добро медијски пропраћена, смешна, јер народу је доста досманлијских обмана због којих им данас крчи стомак.

Шарене лаже и још понешто

Ово је политички рат између онога кога српски народ, никада ни на једним вишестраначким изборима, није подржао и оних који се боре за стабилнију државу и нахрањени народ. Све шарене лаже које излазе из премијеровог кабинета, па макар биле и полуистините у српском бирачком телу само стварају гнев и отпор, а народ се све чешће пита: ко је тај Мирољуб Лабус, коме ми треба да верујемо.

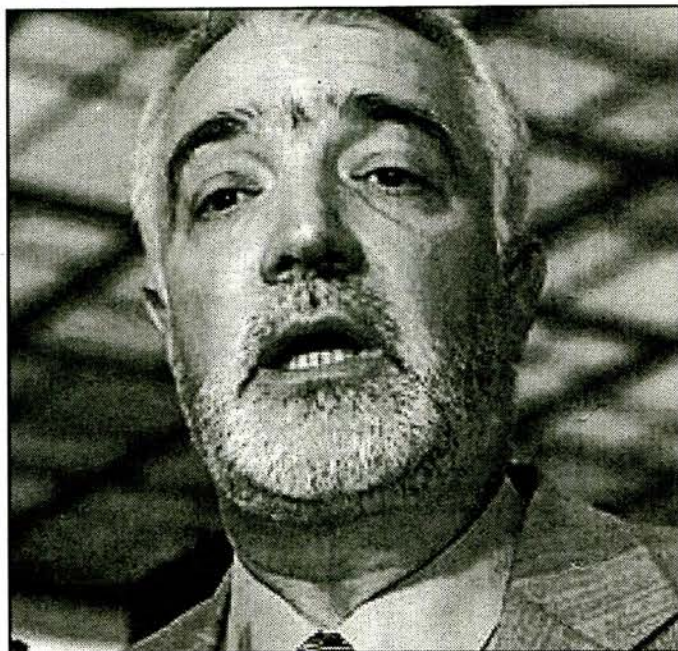
Упорно бежећи од ванредних парламентарних избора и негирајући њихову неопходност Зоран Ђинђић је запао у сопствену замку, и сада чека крајњи исход; ко ће на председничким изборима победити Војислав Шешељ или војислав Коштуница. Цаба му и свесрдна помоћ америчке администрације и Хашког трибунала, као највернијим асистентима у операцији „одумирање српског народа и државе”, јер народ Србије овога пута неће погрешити. Народ жели промену досманлијске власти и зато ће гласати за др Војислава Шешеља, који је обећао расписивање ванредних парламентарних избора. Шта ће српски народ у Европи, у коју нас хитро и потуљено „води” Лабус, када су нам буђелари празни, а стомаци крче?! Да нам, можда, Европа неће помоћи да решимо економске проблеме или привредни колапс у коме смо захваљујући незналицама и нерадницима, који само слаткоречиво трабуњају, а онда затварају фабрике и отпуштају раднике, а онда те исте фабрике продају за неколико евра, помоћи! Неће, јер ми Европу интересујемо исто онолико колико је тангирају проблеми Авганистана.

Шешељева победа, шок терапија за Ђинђића

Мирољуб Лабус који је кандидат Зорана Ђинђића, за председника Србије јесте само још један премијеров економски рулет, за који се антисрпски премијер одлучио, после краћег размишљања, а шок терапију о којој је толико пута говорио, након избора и победе Војислава Шешеља, мораће, некако, да преживи сам. Наиме, диктатура и безвлашће у које су нас потпуно свесно, руку под руку, увели Ђинђић и Лабус, један на републичком, други на савезном нивоу, ускоро ће се окончати.

Свака Лабусова данашња прича, који је иначе, у једном тренутку, нешто пре Нове године, можда и био популаран у народу, као мирни брадати чикица, који не прича пуно ни о реформама ни о сукобима ДОС-а са опозицијом као ни о унутаркоалиционим свађама, данас је добила нове оквире и димензије. Лабус је откривен у правом светлу. Заправо, мирни чикица Мирољуб Лабус показао је своје право лице и кренуо на председничку функцију са пуно жара, по команди свог партијског команданта Зорана Ђинђића, али кријући се иза групе грађана. Политика двојног морала, која је основна карактеристика прекоокеанске америчке администрације, „демократски” се преселила и у Србију.

Принцип: једно причај, друго ради – Ђинђић и Лабус су увели и у наш политички живот. Ко то не спозна на време, горко ће се кајати, али срећом таквих је мало... На каквом је то „добром путу Србија”, најбоље зна премијер, а осећа српски народ. Шта је добро у Србији, захва-

љујући реформама о којима нам говоре досманлије? Да ли је добро то што су укинуте националне банке, а хиљаде радника остало без посла. Да ли је добро то што су продате цементаре, и то под сумњивим околностима, оне које се доносиле позамашне приходе? Да ли је добро то што се сваког дана затвори по једна фабрика, а радници остају без посла. Да ли премијер мисли да таквим реформама Србију водим добрим путем.

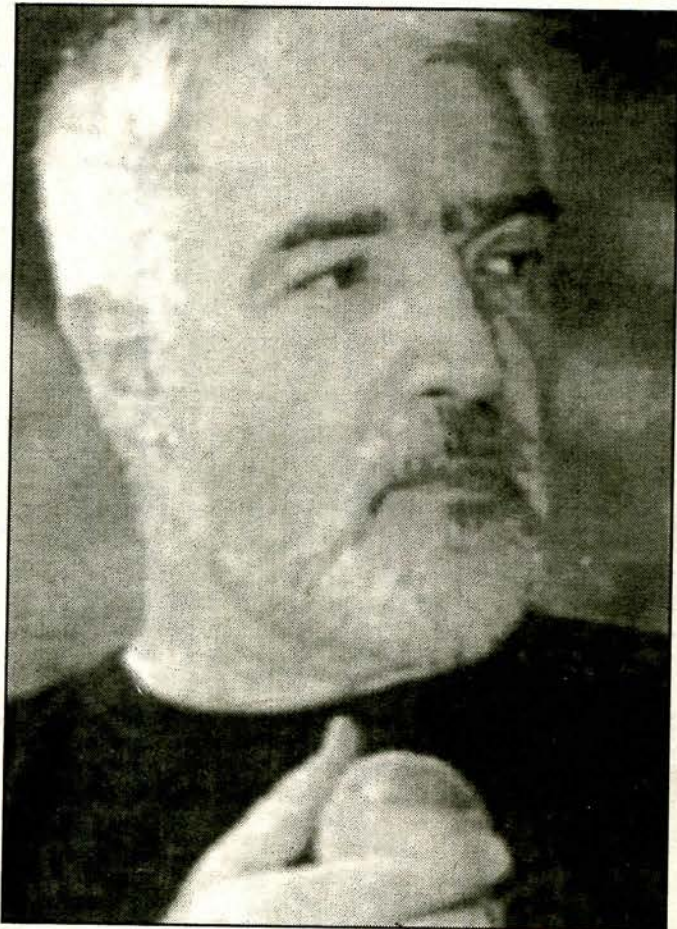
Пут незадовољних и гладних

Какав је то пут у коме су сви грађани незадовољни. Ако то премијер и његов председнички кандидат још увек нису сазнали нека прошетају улицама било ког града унутар Србије и то без обезбеђења. Тек онда, после такве шетње, можда би им неке ствари биле јасније, ако им већ нису постале јасне.

По сопственом признању, Лабус тврди како не воли ризике, онда је још мутније зашто се кандидовао за председника Србије, није ваљда стварно помислио да има било какве шансе да победи било ког озбиљнијег политичара. У својој предизборној кампањи потпредседник Савезне владе, Ђинђићев председнички кандидат почео је да опонаша свог лидера и да говори у метафорама, које ваљда ни сам не разуме. Који су то економски подухвати и захвати успешности, које је он направио као потпредседник Савезне владе, да би данас о себи говорио као о економском стручњаку? Да ли су његови амерички пријатељи одмрзли средства наше државе, која су нам наметнули санкцијама од пре неколико година? Шта је по том питању урадио човек који не воли ризике Мирољуб Лабус. Можда није хтео да ризикује и изгуби наклоност и покровитељски став америчке администрације? По сопственом признању, Лабус истиче како нема проблема са владом републике Србије, зашто бих и имао када ради под диригентском палицом Зорана Ђинђића. Шта је Лабус урадио како би решио економску и привредну кризу у држави, чији председник жели да буде. Ништа, осим што прича празне приче, и много обећава...

Ко, кога лаже

У једном од предизборних интервјуа, Лабус тврди да као највећег савезника у овој предизборној кампањи има – народ. Можда, али који народ, то нам није рекао, јер тешко да ће било који српски радник који је остао без плате и посла, захваљујући реформама које Лабус подржава, дати своју подршку ономе ко му отима хлеб из уста! Можда му амерички народ даје подршку, под условом да су чули за њега, али какве то везе има српском несрећном и бедом?

Кандидатура Мирољуба Лабуса за председника Србије, као ни јавна и отворена подршка Зорана Ђинђића и његових сателита, није оставила равнодушним ни многе политичке прилепке унутар ДОС-а. Било је ту многих унутаркоалиционих свађа, али премијер је одлучио да је Лабус – прави кандидат. Онда се Лабус путем државних медија, који су потпуно у функцији његове предизборне председничке кампање, прао као није проблем ДОС-а он, Мирољуб Лабус, већ су то некаква унутаркоалициона трвења и размимоилажења, у којима се и он, ето, сасвим случајно нашао. Да ли је баш Мирољуб Лабус толико искрен

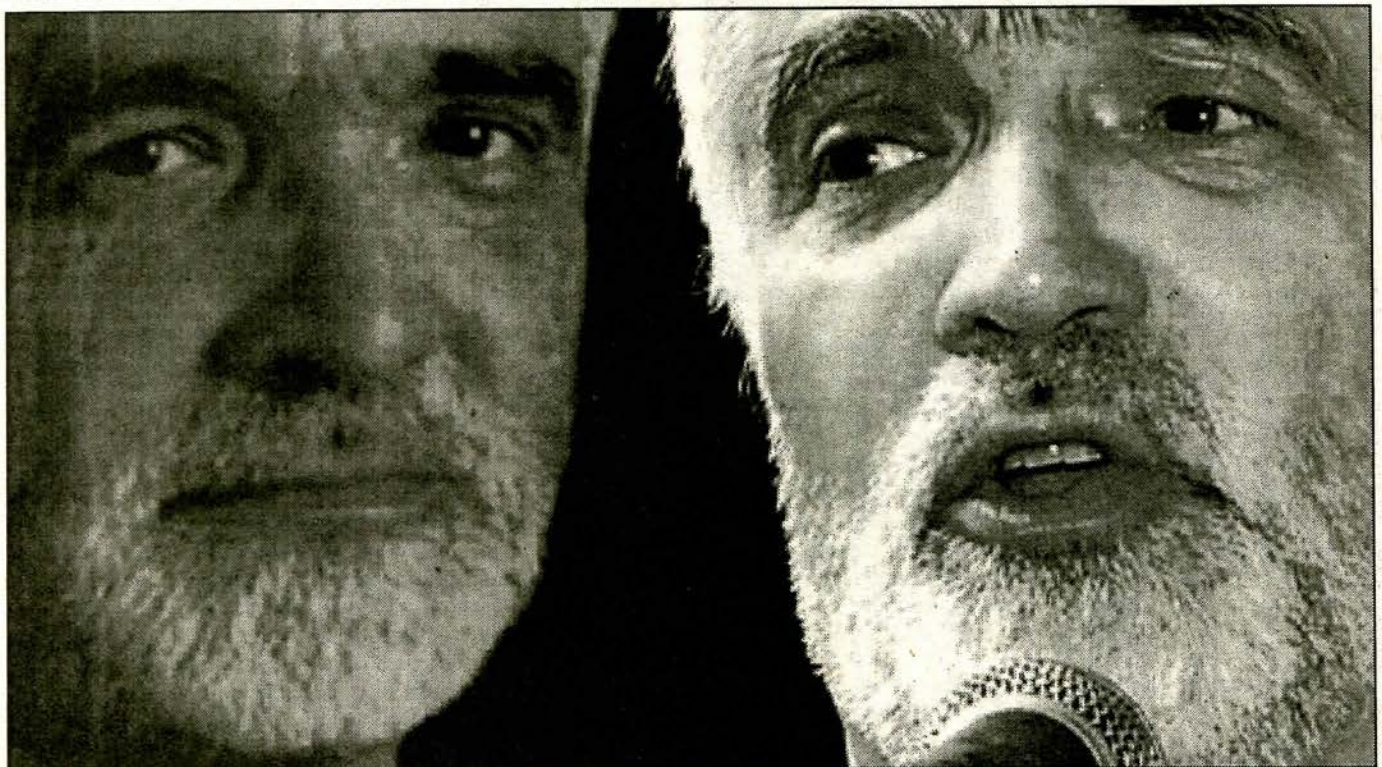
и тако добронамеран како жели да се представи србијанским бирачима, није на нама да процењујемо, али јесте да обавештавамо и указујемо.

Говорећи о том шта је добро за Србију Лабус је почео од политичког мира и социјалног консензуса, што нам није намера да оспоравамо, али да ли је он тај који ће створити и одржати политички и социјални мир, и то реформама због којих су многа уста гладна? Лабус говори о некаквој економској сигурности пензионера и радника, затим обећава толико посла да ће сви отпуштени, а и незапослени радници до краја живота имати посла и одличне плате; које ће им омогућити завидни животни стандард. Још једна празна досманлијска риболовачка прича, која би требало да упеца што већи број гласова!

Лоше намере и списак лепих жеља

Истини за вољу, да су Лабусове жеље и добре намере заиста такве, како их он представља током својих предизборних сликања, за добробит социјалног мира и задовољства, он би већ као врхунски економски рулеташ, нешто позитивно урадио. Међутим, то је списак лепих жеља бирача и лоших намера Мирољуба Лабуса, који не бира средства и приче како би убедио српски народ да је он најбољи избор за Србију?! Да није опасно и тужно, и да се не дешава нама, било би смешно. Међутим, наша стварност је таква, климава и несигурна, а ми смо, захваљујући Ђинђићу и Лабусу, данас, као народ и држава на добошу, јер они распродају све што им доноси било какву зараду: од српских глава Хашком трибуналу, преко предузећа, до вековне српске земље. Политика двојног морала из америчког конгреса, уселила се у наш савезни и републички парламент, па нам досманлије нуде једну лепо упаковану причу, док нам раде о глави.

Да ли је, и зашто Мирољуб Лабус најбољи избор за Србију, процените сами. Руку на срце, Лабус се ових дана јавно хвали, како је „кључ у његовим рукама“, а шта је онда са изборним кључем који се огледа кроз бирачку вољу народа, и да ли је могуће да Мирољуб Лабус, заиста верује у оно што му је Ђинђић обећао, да ће постати нови председник Србије. Ако је и од доброг чикице Лабуса – много је!

ПРОЧИШЋАВАЊЕ ПОСЛАНИКА

Да ли су посланички мандати ДСС престали да важе, или ће се на ванредној седници, која би ускоро требало да се одржи и на којој би се одлучивало о прихватању Уставне повеље између Србије и Црне Горе, посланици ДОС-а под контролом Чедо Јовановића, односно Зорана Ђинђића понашају као да се претходно ништа није догађало, што би значило да познаша посланичка лица из ДСС остају у скупштинским клупама, остаје да видимо после председничких избора. Дакле, рекло би се у Србији је све замрло, и буквално све зависи од будућег председника; да ли ће то бити Лабус, Кошћуница или Шешељ, остаје да сачекамо 29. септембар и прерођавање гласова. За сада, српски народ је рекло би се, већински неодређен, а између Шешеља, Кошћунице и Лабуса је минимална разлика и то у користи лидера српских радикала. Да ли то значи да ће Србија коначно добити правог домаћина, који је на примеру оштинске власти у Земуну показао како се и са мало новца може успешно водити брига о грађанима – видећемо!

Септембарски дани протичу у знаку председничке изборне кампање. У трци за место председника Србије има знаних и незнаних фаца, али ипак је највише превараната и ликова двојног морала. Има незналица и полиглота, обавештених и необавештених кандидата, часних и нечасних. Једно је извесно, сви језде Србијом и обећавају грађанима све оно што мисле да ће им донети већи број гласова. Међу њима, таквим председничким кандидатима нашла су се и позната имена, добро знаних и доказаних (на позитиван или негативан начин) политичара: Вук Драшковић, др Војислав Шешељ, а онда се после већ уобичајеног „хоћу-нећу”, њима придружио и Војислав Кошћуница. „Валтера”, Лабуса и остале и не треба рачунати у озбиљне и доказане политичаре, мада би им можда то пријало, али стварност је по правилу другачија од оне слике коју желимо да створимо о себи...

Безобзирност Ђинђићеве власти

Са друге стране посматрано, онако како јесте, док борба политичара тече око места председника Србије, наша српска стварност уз такозвану реформаторску владу Зорана Ђинђића није више само сива већ је загазила у дебело црnilо. То црnilо, наслућивало се одавно, али сада је сасвим извесно: заснива се на „лепим жељама” (анти)српског премијера и његових најближих сарадника и најбезобзирнији је пример апсолутизма једне диктаторске власти која је оличена у Зорану Ђинђићу!

Наиме, само двадесетак дана од почетка редовног јесењег заседања Скупштине Србије, нико са сигурношћу не може више да тврди какав је њен посланички састав. Колико која политичка странка има посланика, нико не зна осим премијера Ђинђића. Опет, са друге стране посма-

трано, ових дана требало би да се одржи ванредно скупштинско заседање на коме би се посланици одлучивали о доношењу Уставне повеље између Србије и Црне Горе, јер рокови за њено одржавање су одавно прошли, а неизјашњавањем по овом питању успорава се и доводи под знак питања чак и пријем савезне Републике Југославије у Савет Европе, што наравно треба да подразумева макар минимум одговорности власти и свега што су у изборној трци обећавали српском народу 2000. године.

Извесно је да ће будућа скупштинска седница, било редовна или ванредна бити под великим бременом изненађења и неусклађених мишљења, али да ли ће, односно ко ће попустити премијер Ђинђић, или на пример Батић и његових осам посланика (ДХСС), који су већ много пута нагласили како неће гласати за усвајање Уставне повеље будуће заједничке државе Србије и Црне Горе, или на пример, за сада, искључени посланици ДСС-а?! Ђинђићевом владалачком клану остаје још дилема како ће се изјаснити и осам посланика Нове Србије, јер се Веља Илић, односно његова политичка странка изјаснила стајањем на страну Војислава Коштунице.

Власт ипак зависи од бирача

Нешто се сасвим сигурно мења, можда је процес спор, по мишљењу народа, али је отпочео и то је оно што мучи антисрпског премијера, нарочито у овим предизборним данима, када опстанак његове владе, односно власти зависи од воље грађана, односно промашеног председничког кандидата ДС-а Мирољуба Лабуса, а зна се да Ђинђић и Демо-

кратска странка никада нису били омиљени код народа и да су се дочепали власти захваљујући Коштуници, чијих посланика, за сада, према ономо што смо чули из различитих скупштинских и страначких (ДС) обавештења, у скупштинским клупама нема! Ко ће пред вољом народа, због задржавања власти попустити Коштуница или Ђинђић!? Данак власти је понекад непланирано скуп, али то је неминовност политичара који не хају за бриге и проблеме народа, а наша основна преокупација од када је ДС на власти јесте како остати на послу и како преживети уз јадне самохвалоспеве реформаторске владе, чији је изгледа једини смисао уништавање сопствене државе и народа.

Скупштински посматрано, ако се вратимо само неколико месеци уназад, схватићемо да је проблем настао због изузетно изражене воље и намере владајуће досманлијске већине да у Скупштини Србије обезбеди јаку и стабилну посланичко-гласачку већину, која аутоматски подразумева аминовање свим небулозним и негативним (по народ) одлукама владе Србије, а све са једним циљем: по сваку цену и не бирајући средства и начин избећи ванредне парламентарне изборе.

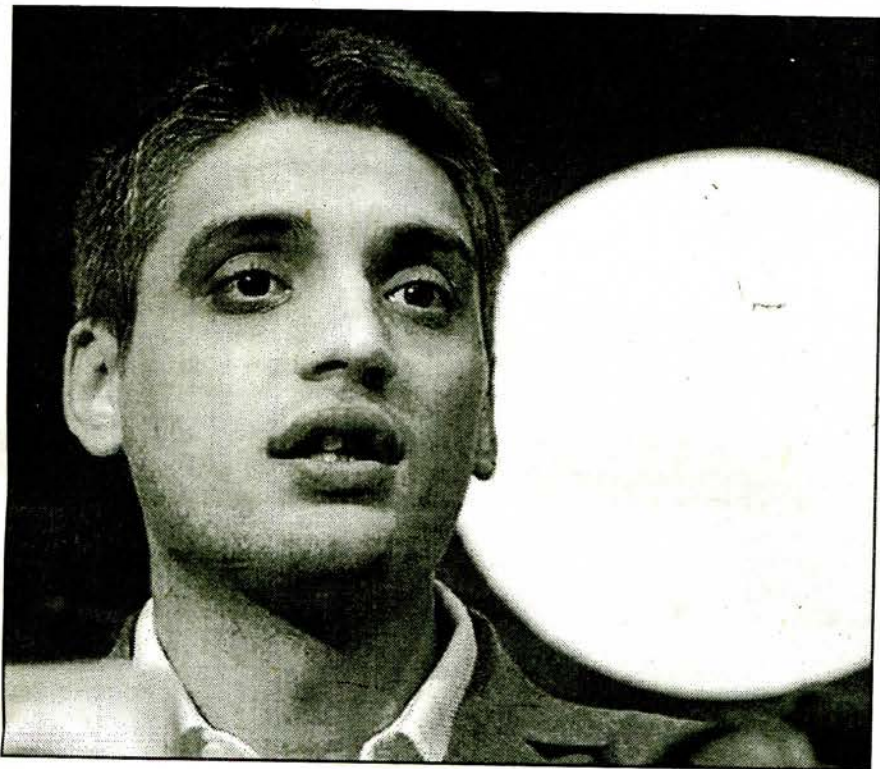
Избегавање ванредних парламентарних избора

Дакле, избегавање ванредних парламентарних избора постао је основни циљ премијера Зорана Ђинђића. Ако је премијер првобитно и мислио да доношење и изгласавање будуће Уставне повеље заједничке државе Србије и Црне Горе, па чак ни председнички избори неће представљати никакав проблем, јер системом уцена постиже по његове интересе, пожељне договоре са комби-странкама ДС-а, силно се преварио и тако је данас доспео у ћорсокак из кога, по свој прилици неће изаћи као победник, јер му се смеје срећа побеђено!

Ђинђићев став како је „прича о замени посланика за њега завршена“, те да је одузимање мандата само „педагошки поступак“, зато што свако мора да сноси одговорност због улазака у одређене коалиције, које подразумевају „поштовање“ одређених коалиционих интереса, што подразумева ваљда, по Ђинђићу и потпуно савијање кичме те самим тим и рад, односно гласање против народних интереса, изазвало је буру негодовања, и то не само код ДСС-а, већ и код осталих политичких организација, а посебно је ускомеша-

је које се искључиво баве испуњавањем жеља Запада?

„Албус” или Шешељ „бити ил’ не бити”

У међувремену Србију су захватили нови председнички избори, и као да је све стало, не баш као да је стало, већ је објективно стало... Сви су се посветили својим кандидатима, односно њиховим предизборним кампањама за председника Србије. Зоран Ђинђић, константно троши новац (поставља се питање: чији је то новац) у ненормалним количинама на изборну кампању за председника Србије, свог личног кандидата Мирољуба Лабуса, који је напрасно почео да посећује манастире и неконтролисано (кад треба, али и кад не треба) невесто, се крсти и моли, јер Ђинђићев опстанак на власти је најизвеснији уз, друга му, Лабуса, а све остало не подразумева „наставак реформаторске политике најуспешније владе у транзицији”!? Коштуница, који се нећкао да ли ће се кандидовати или не, започео је своју турнеју по Србији убеђујући српски народ како је за све крив Ђинђић, што је по природи ствари – немогуће, јер му је сам Коштуница омогућио премијерско

место, и не само то, омогућио је Кораћу и Гаши Кнежевићу да нам упропаштавају младост, будуће нараштаје накарадно васпитавају, омогућио је добром глумцу да постане лош министар за културу, и да све оно што је традиционално и вредно хладно препусти „зубу времена” и његовом несналажењу. Затим, Коштуница је тај који је омогућио Душану Михајловићу, човеку за све друштвене системе и власти, да постане министар полиције, а да овај и сам има проблема са полицијом, (макар финансијском), омогућио је Ненаду Чанку да још жешће плује по Србији, и ко зна коме још све да се домогне ушупканих фотеља власти.

Дакле, чак и ако није желео Коштуница је несвесно и исхитрено довео Србију и њен народ на руб пропасти и одумирања. Да ли је онда морално да он буде њен будући необавештени председник – процениће народ.

ло народ. Опет, са друге стране, онај који је 2000. године, фактички добио изборе и на савезним, председничким а касније и на ванредним парламентарним изборима гласове народа, а који је је као председник показао несигурност и необавештеност, одлучио је пред ове републичке председничке изборе да се огласи, објашњавајући на почетку своје предизборне кампање за председника Србије, како ће они који су покрали мандате у Скупштини Србије, ипак морати да изађу пред суд народа на парламентарним изборима, и то ванредним, који нам, по његовим речима ускоро предтоје, али и пред суд Европе, надајући се да ће оваковом реториком пробудити интересовање и пркос српског народа, што би по његовој процени требало да гарантује победу, још увек не зна како ће његови посланици проћи на редовном односно ванредном заседању Скупштине Србије: остају или не остају у посланичким клупама!?

Садашњи посланички сазив у Скупштини Србије – неизвестан

Оно што је овог тренутку сасвим извесно и јасно, уколико би се на наредној скупштинској седници заиста десило да посланицима ДСС-а, јадна и набеђена једва напабирчена скупштинска већина одузме мандате, отвара се питање легитимитета Републичке владе. Наиме, опште је позната ствар да је на прошлим ванредним парламентарним изборима 2000. године, заиста победио ДОС, али поред ДОС-а било је придодато др Војислав Коштуница, па се поставља питање да није било тога, ко би гласао за Владана Батића, Душана Михајловића, Зорана Ђинђића, Веселинова, Чанка, Влаховића, Ђелића или све оне гребаторе и отпаднике који се данас шепуре користићи привилегије власти док народ гладује, а држава, захваљујући њиховој неспособности и поданичкој политици према Западу, лагано одумире?

Сви у ДОС-у, као по команди се слажу да је требало донети нови изборни закон Србије, и да је за читаво замешаљство које имамо данас у Скупштини Србије, крив прошли режим, односно њихов изборни закон, а то што није донет нови, правдају реформама у које се упустила нова србијанска власт? Да није трагично, било би смешно, али све се то препуцавање политичара одвија по леђима народа, а ко је за то крив: прошли режим или досманлијске харачли-

Др Шешељ ноћна мора досманлија

Оно што је сасвим извесно, јесте чињеница да коалиција ДАН уноси додатну нестабилност у редове ДОС-а. Не само јавном подршком Коштунци већ, што је за Ђинђића најопасније, оснивањем новог посланичког клуба у Скупштини Србије. Нова политичка превирања унутар ДОС-а подразумевају и ново прегруписавање снага у парламенту Србије, што подразумева нове бриге за Зорана Ђинђића, мада он за сада, у свим медијима објашњава како нема бојазни за реформаторску владу и њен опстанак, све је видљивије како његове метафоре, имају све мање смисла и све више личе на брзоплето изречене идиотлуке, ваљда је због тога и одлучио да посети „великог брата“ Америку, не би ли му америчка администрација у кључном тренутку прискочила у помоћ!

Уосталом, упитан за коментар заокрета коалиције ДАН, Ђинђић је самоуверено тврдио како то неће померити однос снага унутар Скупштине.

Све оно што је ових дана саткано у једно основно и суштинско, а ипак, нерешиво питање, а

што је Ђинђићева ноћна мора, јесте: шта ако на изборима за председника Србије, заиста победи др Војислав Шешељ, а сви абери који долазе из народа говоре у прилог тој тврдњи? У случају победе др Шешеља све је извесно и кристално јасно: расписивање нових ванредних парламентарних избора. – уз сагласност или без сагласности Зорана Ђинђића! Дакле, то подразумева нови посланички сазив и нову владу, што опет значи и ревидирање рада такозване реформаторске Ђинђићеве владе, које Ђинђића и његове најближе сараднике може отерати на доживотну робију, а све олако и непромишљено потписане уговоре иза којих стоји транспарентна антисрбијанска власт, враћа на почетак и нова разматрања!

Дакле, Ђинђићев страх је потпуно оправдан јер зна колико је грешан и шта га све чека, зато нема ни ванредне, а ни редовне скупштинске седнице ни на видику, јер се чекају крајњи изборни резултати: ко ће бити председник Србије – онај ко је под Ђинђићевом контролом – Лабус, или др Војислав Шешељ који ставља тачку на агонију укидања српске државе и народа.

Ђинђић хоће да сруши Коштуницу

ИМА ЛИ МЕСТА ЗА ТАЈСОНА

На победничка врата власти, Коштуница и Ђинђић су дошли заједно, пучем од 5. октобра 2000. године. Међусобно су расподелили функције: Коштуница председник СРЈ, а Ђинђић први човек србијанске владе. Уселили су се у функционерске фотеље, али су и даље функционисали под називом ДОС. Убрзо је почео сукоб на релацији између њихове две демократске странке, жуте и безбојне. У нездравој политичкој ситуацији, у којој се више није знало ни ко је ко, ни шта је шта, пред очима превареног и напуштеног народа започео је љути унутаркаолициони бој. Још увек се не зна ко је победник у том сукобу, мада је ДСС, под будним оком свог лидера Војислава Коштунице изашао из ДОС-а, и почео да се понаша као опозиција. Српском гласачу ништа више није било јасно, нарочито онима који су гласали за ДОС – Војислав Коштуница, а не за ДОС – Зоран Ђинђић. Ових дана, у Јеку предизборних кампања за председника Србије, све чешће се могу чути кулоарске приче, како је српски премијер Зоран Ђинђић, дефинитивно, одлучио да уништи Војислава Коштуницу. Добро упућени тврде да у томе има потпуну помоћ Америке, шта је истина, ускоро ћемо сазнати

Друштвенополитичком јавном сценом, захваљујући ДОС-у, данас, пред очима народа шетају разноразни политички мутанти и незналице и готово без изузетка, сви се мешају у оно што не знају да раде: вођење државе поверено је људима који немају дана радног искуства, и онда је сасвим јасно куда нас све колективно то одводи. Политичка реалност у Србији одавно не постоји, демократски принципи о којима свакодневно слушамо бајке, емитоване путем контролисаних медија, представљају само слово на папиру, без шансе да икада заживи. У таквом ко-

лориту између властодржачког лудила посвађаних коалиционих партнера, са једне стране, и народног проблема преживљавања, са друге стране тешко да се било ко може снаћи и објаснити шта се то стварно дешава у Србији.

Беда, глад и отпуштање симболи реформаторске Владе

Имитација парламента изродила је као крајњи продукт и имитацију рада Ђинђићеве реформаторске владе, и више нико са сигурношћу не може рећи о каквим реформама говори власт, јер оно што је голим оком видљиво, а као последица Ђинђићеве власти, јесте беда, глад, затварање фабрика, отпуштање радника, покушења и опет нова покушења, како бисмо се што пре приближили стандардима Европе. Које је још стало до Европе, када је гладан, јесте питање на које нико од досманлија неће да одговори. Изгледа да је досманлијским харачлијама, овог тренутка, једино важна непољуљана власт. Заправо, досманлијска власт је одавно пољуљана и питање је дана када ће се сурвати низ литицу побеђених, и постати део ружне српске прошлости, а њени актери биће на рубу срама, а појединци неће побеће ни од осуде националне историје. Међутим, изгледа да то досманлије и није много бринуло, све док Ђинђић није направио „грешку“ и расписао изборе за председника Србије.

Ако погледамо у блиску прошлост, која је обележена примерима бешчасног досманлијског владања у Србији, видећемо само друштвенополитичко сивило, које су наметнули политички мутанти из ДОС-а, (не)рад незналица, али и слугански однос српске власти према интересима Запада.

Трула досманлијска прича (не)владања Србијом

У читавој двогодишњој досманлијској причи владања Србијом, издвајају се разни сукоби и афере у којима су активно учествовале две највеће политичке партије ДОС-а, ДСС и ДС, и наравно, њихови политички подрепци из ма-

њих, готово непостојећих странака, које сасвим сигурно на власт не би дошле ни помоћу најуспешнијих мађоничарских трикова. Међутим, сви заједно имали су много среће јер је народ хтео да се ослободи претходне власти по сваку цену. У тој игри победника и побеђених, часних и нечасних, посебно место, захваљујући свом немешању у политички и јавни живот Србије, имао је те 2000. године Војислав Коштуница, који је и био носилац изборне листе ДОС-а, и на савезном и републичком нивоу. Дакле, Ко-

штуница је, рекло би се, срећним сплетом околности, постао нови миљеник српског народа, његов рејтинг је растао из дана у дан и након избора. Многим лидерима и лидерчићима ДОС-а, то није одговарало, јер су се већ дочекали власти и Коштуница, сав смушен и при том, још и необавештен, почео је да им смета...

Борба супротстављених интереса

У досманлијским игријама владања и отимања од државе и народа, свакодневно су се водиле борбе супротстављених интереса, које су рађале нове и нове афере, у којима су по неписаном правилу активно учествовали функционери Демократске странке Србије и Демократске странке. Српски народ, прво је на све афере гледао као на део демократских принципа, јер су досманлије све своје унутаркоалиционе сукобе, тако објашњавали, а онда се гладном народу све то дефинитивно згадило, а уместо беса због преваре и обећане шарене лаже 2000. године, српски народ као да је запао у колективну депресију.

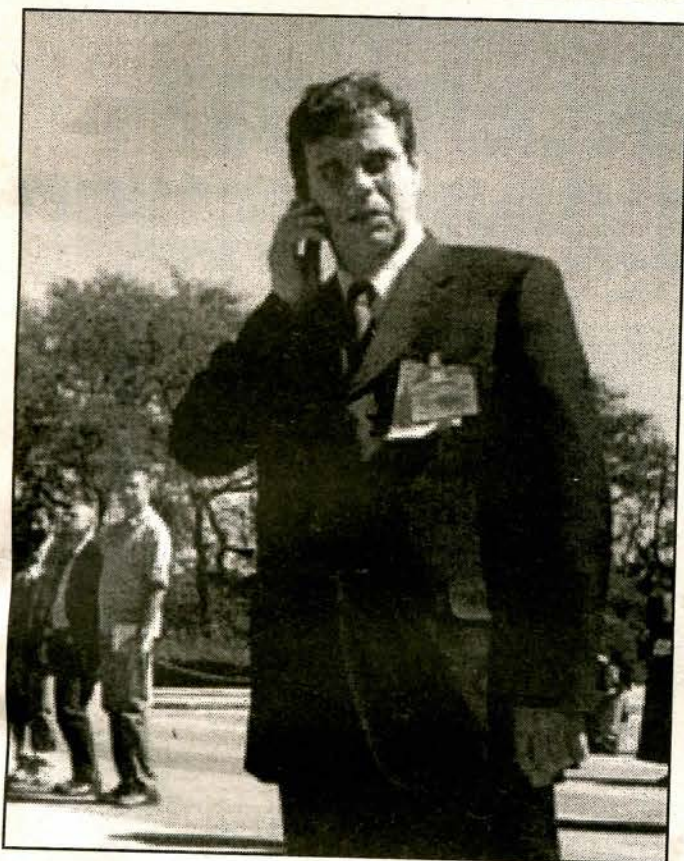
Дакле, ту јадну ситуацију одумирућег српског народа и државе, једино је успевала на тренутке да пробуди најјача опозициона политичка партија Српска радикална странка, која је народу јасно и гласно указивала на све досманлијске грешке и промашаје, због којих највише трпи српско народно биће.

ДОС је срљао из једне у другу аферу, Коштуница је губио поене код народа, а Ђинђићеви најближи сардници су вешто користили све податке о најближим сарадницима и саветницима актуелног председника савезне државе. Прљав политички веш о ДСС и Војиславу Коштуници, пливао је на све стране по Србији, али ни функционери ДСС, нису остајали дужни Ђинђићу и његовим сарадницима. Тако смо сазнали да је Ђинђићу и његовој досманлијској властодржачкој властели јако близак и мафајишки клан Сурчина, а онда је и пензионисани генерал Павковић, стао на страну Ђинђића и добио његов благослов.

Ко је растурио ДОС

Тако је српска политичка сцена уместо способног и одговорног председника добила необавештеног Коштуни-

цу, а уместо радног и промишљеног премијера, који вуче паметне и корисне потезе за своју државу и народ, добила је нервозног и унезвереног папу, који све народне невоље и проблеме решава празним и лоше повезаним метафоричним причама.

Да ли је Ђинђић растурио ДОС зато што, како тврде функционери ДСС-а, није могао Коштуницу да стави под своју „папску“ контролу, или је то урадио Коштуница, јер му је досадило да иде на „јавно исповедање“, тек данас имамо разбуцани, а још увек, владајући ДОС, чији политички патуљци и остаци уз Ђинђића, неће ванредне парламентарне изборе, на једној страни, и на другој, опозицију и народ који хоће нове, ванредне парламентарне изборе. Ових дана о томе све интензивније говори и Коштуница на својој предизборној промоцији по српским градовима и селима.

Дистрибуција страха од евентуалног расписивања ванредних парламентарних избора, натерала је Зорана Ђинђића да направи још једну грешку; одлучио је да на брзину, усред лета распише изборе за председника Србије. Исхитрен потез, који је свакако највише погодио Милутиновића, јер то подразумева да није више под Ђинђићевом заштитом од Карле дел Понте, и данас, када је све јасније да Ђинђићев и ДОС-ов председнички кандидат Мирољуб Лабус, нема никакве шансе да прође код народа. Ђинђић се већ, по устаљеној навици, одлучио да не проверава вољу народа на сопственој грбачи, јер му је јасно да га српски народ не воли и неће, па се одлучио за провереног му, и верног Мирољуба Лабуса, који при том има и значајну подршку Америке.

Изиграна демократска правила

Политичка и демократска правила, сасвим сигурно не постоје у Србији, и данас је то сасвим јасно и наивним и лаковерним грађанима, јер државни медији под Ђинђићевом контролом, ставили су се у апсолутну функцију извештавања са предизборних путовања само једног кандидата – Мирољуба Лабуса, а то љути српски народ. Тако

је Ђинђић из жеље да сачува сопствену функцију и фотелју, али и да се обрачуна са Коштуницом, једном за свагда, па ако треба и са Шешелјем, расписао председничке изборе у Србији, и несвесно ове председничке изборе претворио у јавно суђење себи и ономе што је учинио Србији.

Дакле, Ђинђић је уз свесрдну подршку америчке администрације, у једном тренутку, летос, док је Коштуница као председник СРЈ, седео са Хавијером Соланом и политичким лидерима Црне Горе, покушавајући да пронађе решење за заједничку државу Србију и Црну Гору, одлучио да једном за свагда матира Војислава Коштуницу и избаци га из јавног политичког живота Србије, Европе и света. Наиме, лукави премијер, који је изгледа од филозофа највише волео Фројда, смислио је начин како ће спречити Коштуницу да се кандидује на председничким Изборима Србије.

Избори – тест за Коштуницу

У први мах, и самом Ђинђићу и америчкој администрацији, чинило се да су успели у свом науку, јер Коштуница није ни хтео, а ни могао да да оставку на место председника СРЈ, јер би на тај начин, претпоставља се, разбеснео Хавијера Солану и Европску заједницу, који се „батргају“ да пронађу најбоље решење за заједничку државу Србију и Црну Гору, и свака евентуална Коштуничина оставка на председничку функцију, подразумевала би још једно његово одуговлачање и тактизирање, чиме је одавно почео да љути светске моћнике. Изгледало је да је Коштуница у процепу, а за то време Ђинђић је кандидовао Мирољуба Лабуса, који је, по његовом мишљењу, имао реалне шансе, уз богату и помпезну, медијски подржану кампању да постане нови председник СРЈ.

У тој игри обрачунавања „реформатора“ и „необавештених“, и њиховом надвлачењу и огољавању, најгоре је прошао народ, који се сада дефинитивно осећа изневере-

тивне предизборne промоције и кампању која подразумева њихово одсуство са функција које још увек обављају. Са друге стране, и један и други, на својим промотивним скуповима обећавају куле и градове, нуде шарене лаже са више или мање „демократског“ целофана и финоће.

Није тешко видети да је Шешељ најбољи

За то време, једини озбиљни кандидат за председника Србије, лидер српских радикала др Војислав Шешељ, медијски је сатанизован и готово да га нема ни на једној телевизији. Зашто је то тако?

Само зато што је Ђинђић схватио да је својим непромишљеним политичким рулетом расписивања избора, а ради елиминације Војислава Коштунице, залутао кроз Фројдове лавиринте. Наиме, антисрпски премијер није рачунао да је српском народу доста друштвено-политичке јереси у којој су, руку под руку, активно и врло ажурно учествовали и Зоран Ђинђић и Војислав Коштуница, а да је по мишљењу народа, Лабус, само још једна Ђинђићева марионета која ће служити интересима Запада, а не националним интересима Србије. Зато се српски народ окрећу ка онима који обећавају само оно што им функција председника Србије дозвољава, а то је ванредно расписивање парламентарних избора. Са друге стране, српски народ жели да на функцији председника, најзад добије добродо и часног домаћина, а лидер српских радикала је то доказао на примеру Земуна, када је, са суженим ингеренцијама и малим новчаним средствима показао како прави домаћин брине о својим грађанима. Изгледа, да је српском народу близу свануће, јер др Шешељ заиста јесте оно што нам овог тренутка треба, да нас колективно пробуди и раздрма, окрене себи самима, и да коначно почнемо да радимо, да се вратимо на посао, који смо због реформаторске и рулетске политике, коју је заговарао Ђинђић, погубили негде на путу ка свету и Европи.

ним, јер заиста никоме није јасно да ли је Лабус и даље потпредседник Савезне владе и да ли је и колико озбиљан Војислав Коштуница у обављању функције председника СРЈ, ако се зна да су и једна и друга страна кренуле у ак-

Уместо предизборне укрштенице као разбигра тест

ТЕСТИРАЈТЕ СОПСТВЕНЕ ПРЕДСЕДНИЧКЕ МОГУЋНОСТИ

У току ових септембарских дана док нас мучи полазак деце у школу и избор између веронауке и грађанског понашања, као и остављање зимнице, евентуално повећање цене струје, али и ко ће бити нови председник Србије, да бисмо ублажили тензију стварног живота предлажемо вам разбигру, која ће вам можда помоћи да схватите какав вам председник Србије највише одговара. Наиме, одговорите на постављена питања, замишљајући себе као председничког кандидата, искреност је пожељна ради вас самих, а све остало је на нивоу шале и зато, уколико вам време и услови беспарице то дозвољавају нашалите се са собом!

1. Међу многобројним именима кандидата за председника Србије, видите и своје име, кандидовао вас је комшилук и родбина.

Како би сте реаговали:

- а) Одустајем унапред јер ме то заиста не занима, нека се политиком баве неко други
- б) Одушевљен сам јер знам да су моје реформаторске идеје најпоузданије, и већ унапред себе видим као председника
- ц) Можда бих, али нисам сигуран шта желим, шта могу да дам и како да се изборим са актуелним и нагомилаanim проблемима
- д) Не знам, можда нешто погрешим, па ми као Милутиновићу запрете Хагом, а ја се не накупим довољно лове
- е) Једва чекам да се обрачунам са овим криминалцима који су до сада водили антисрпски политику

2. Дефинитивно сте се прихватили кандидатуре за председника Србије и одмах

- а) Кајем се, што су ме убедили рођаци и пријатељи на нешто за шта, ипак, нисам био спреман
- б) Залажем се за фер и поштену кампању и политичку борбу, у којој ћу јавности предочити какве све предности представља мој ум и рацио, моје идеје и моје иностране везе
- ц) Бих – не бих, ни сам још увек нисам сигуран како ћу се изборити са овима који су у данашњој српској власти, а да ли ћу се уопште борити против њих, да ли ћу им бити саучесник или „Мика контраш,, још ни сам нисам одлучио, има времена
- д) Знам да сам бољи од свих, у свим државнички важним преговорима, мораћу да учествујем и климам главом, па макар подсећао и на „телећу главу”
- е) Крећем храбро у борбу са владајућим неистомисљеницима, јер ја сам частан и поштен човек, борим се за

своју државу и свој народ, а нема већег поноса и задовољства од тога

3. Своју предизборну кампању водићу сам и уз помоћ других, јер је схватам као

а) Ко зна како ћу је водити, ја сигурно још увек не знам да ли бих ово или оно, најбоље би било када би ми неко помагао

б) Сигуран сам у оно што говорим јер ће ми пријатељи из иностранства помоћи да реализујем своје идеје, па макар оне биле и на штету мог народа и моје државе

ц) Победа или пораз, још ни сам не знам шта ми више одговара, ваљда ће ме већ неко из мог изборног штаба обавестити, шта је боље и памтније, најбоље би било када се никоме не бих замерио, али живот „Калимера“ је једна тужна јадиковка, само да побегнем од овог цртаног јунака

д) Пажљиво осмишљен скуп обећања и лепих жеља које се у потпуности поистовећују са жељама народа је оно што ми доноси победу, зато ћу играти на ту „сигурицу“

е) Јавно изречена обећања морају бити испуњена, зато ћу обећати само оно што ми пружају оквири председничке функције

3. Себе у председничкој улози замишљате као

а) Човека, несигурног у себе, али и у друге, јер сумња је доказ нашег постојања, па ћу од ситуације до ситуације импровизовати како будем знао и умео, а да ли ћу знати – не знам

б) Учествоваћу и изградњи нових глобалистичких граница, борићу се са Американцима, на њихов начин против тероризма и поштоваћу њихову химну, њихов закон и њихове постулате вредновања, па чак и када то не одговара интересима оних који су ме бирали, јер важно је учествовати и зарадити. Све је у суштини борба за новац и друштвени глобалистички престиж, нарочито када је у питању сарања са ММФ-ом

ц) Можда нећу сваки пут знати шта ми се дешава са земљом, народом и најближим сарадницима, али имаћу добру вољу да се јавно извинем и покајем, а ако треба признаћу да нисам ни знао шта се све дешава, али ваљда ћу то пребродити тако што ћу некога од сарадника – улизица сменити. Генерали најлакше падају, зато ћу се одлучити када дође време

д) Својом реториком и достојанственим држањем освајаћу срца нових бирача, ослањаћу се на политику изједначавања сиромашних и богатих и ићи ћу утабаним и испробаним стазама вишедеценијских победника

е) Искреног човека који не подилази ни власти ни народу, а ни жељама и прохтевима размажених иностраних партнера, јер све је ствар равноправних договора и уметности преговарања

4. Постали сте председник, после славља први радни дан искористићете на следећи начин:

а) Можда бих прошетао по згрди да се поздравим са својим комшилуком, јер сам међу познатима најсигурнији, а можда бих ипак, и отишао до свог председничког кабинета да видим шта ме у њему, односно ко ме све тамо чека

б) Позваћу возача и провозачу се главним улицама, махаћу својим бирачима, а онда ћу поносно ушетати у свој кабинет, баш као што то чине амерички председници и онда ћу се обратити народу путем медија. Величаћу своју победу као победу народа, а онда ћу заказати састанке са водећим светским државницима, да видим да ли је преостало још неко парче Србије за продају

ц) Најлакше би било да неко други осмисли како треба да изгледа мој први председнички дан, па да ме кроз неколико дана обавести шта ми ваља чинити

д) Сазваћу своје најближе сараднике, нећу им се захваљити, јер је победа моја, а онда ћу им поделити радне задатке, а ја ћу уживати у најлепшем дану мог председничког мандата, а када све прође...

е) Позваћу актуелног премијера да се договоримо око расписивања избора, ако не пристане, прогласићу ванредно стање, које ће трајати пола сата, распустићу Скупштину, и у оквиру председничких надлежности расписућу ванредне парламентарне изборе

5. Затим ћу своју пажњу и интересовања усредсредити на:

а) Можда би требало да проучим Устав и схватим све његове мањкавости, а можда се позабавим питањем Косова и Метохије, а можда би најбоље било да ћутим и шупшам се и да пустим друге да раде

б) Одмах ћу погледати свеску у којој се уредно бележе пријеме светског нивоа, по читавој Европи, најавићу и потврдити свој долазак јер се само на пријемима тог типа и калибра постижу важни монетарни договори, наравно, прво ћу подмирити своје потребе, а онда ћу се ускладити са ино-партнерима

ц) Лепо би било од мојих сарадника да ме обавесте, ако могу на време да ли ми предстоји нека афера у којој ћу опет бити смешан и необавештен, срећом па су ми саветници сигурни и поуздани

д) Нагомилани проблеми се морају решавати, а ја не знам како зато се нећу мешати у свој посао

е) Кренућу у преговоре око решавања питања Косова и Метохије, у исто време радићу на унутрашњем решавању проблема између Србије и Црне Горе, јер српски проблеми морају се решавати јединственом снагом и вољом

6. По вашем мишљењу Србија на чијем челу ћете бити Ви, изгледаће као:

а) Не знам нисам о томе размишљао, али ваљда ћу нешто одглумити, јер глума је мој прави и једини посао, помоћи ће ми улога „Валтера“

б) Европски стандарди морају бити коначно поштовани и у Србији, а сва законска решења која су у супротности са законским решењима Европе, биће промењена, јер морамо се прилагодити пријатељима

ц) Ваљда ће ми већ неко коначно рећи да ли су пале санкције, шта је са Берлинским зидом, где је Милошевић и шта је са Авганистаном и да ли смо коначно победили Осаму бин Ладена

д) Србија је одувек савремена држава, имамо чак и метро, станове за младе научнике, градимо мостове тако да ја у суштини нећу имати много посла

е) Ревидираћу све уговоре које је склопила претходна власт, а који су штетни за Србију и српски народ, поставићу нове услове за равноправни дијалог и уважавање Србије и српског народа. Нећу да ме се поколења стиде због тога што су неки квазисрби покушали да укину Србију и српски народ

7. Као председник који зна шта хоће и може, пре свега од себе, а онда и од других захтеваћу

а) Да нико не касни на снимања и медијска појављивања, јер на тај начин остављамо утисак одлично уигране екипе

б) Својим ино-партнерима јасно ћу ставити до знања колико волим да примам скупочене поклоне, заузврат ћу их наградити причом коју желе да чују, замазаћу народе очи неким кредитним варијантама, па макар оне биле и неповољне, битно је да сачувамо тешко стечни углед и демократске принципе, због којих нас данас уважава читав свет и Европа

ц) Само када би неко још хтео да ме обавести одакле докле је Србија и шта бих требало да обиђем, а не стрпају ме у авион, ја мислим идем у Приштину, а стигао сам у Њујорк

д) На примеру сопствене породице показују колико су угодне и пријатне привилегије власти, па ћу се постарати да се вратим на Дедиње са кога су ме демократским путем и насилно избацили ови са којима данас тесно сарађујем

е) Од свих својих сарадника рад и поштење, јер сам одлучио да се обрачунам са свим криминалцима и подземљашима. Искоренићу мито и корупцију и коначно ће се народ окренути раду и стварању бољег живота

8. Од мене као председника народ очекује

а) Да увек будем пристојно нашминкан и да научим написати текст, да им машем са председничког балкона и причам приче са снимања, које једног дана могу да постану и наша стварност. Није лоше бити добар глумац, а није тешко ни бити фин

б) На Западу председници прво објаве списак своје имовине, поћићу њиховим примером, али ипак, народу се не може баш све рећи, тако да ћу понешто сакрити од њих. Направићу велику свадбу својој кћерки, која ће бити пренета кроз двоминутну репортажу у ударном термину дневника, нека народ види да власт, а поготово председничка породица није недодирљива

ц) Можда народ очекује да коначно излечим своју необавештеност, али то је мало теже, јер напосто од научничког рада и бављења државничким, важним пословима, ја постајем све више расејан, али нећу се више жалити

д) Очекује народ да рехабилитујем све моје другове, које неки прозивају само зато што добро сарађујемо са досманлијском влашћу, а то је сасвим природно, јер сарадници се не могу сваки пут бирати по симпатичности

е) Да не излазим из радних оквира и надлежности председничке функције и да одржим обећања која сам дао током предизборне кампање, а то је за почетак расписивање ванредних парламентарних избора

РЕЗУЛТАТИ:

Највише одговора под а)

Уколико имате највише заокружних одговора под а) значи да сте попут мачке и како год Вас баце дочекате се на ноге. Истина, волите да задивљујете људе, мада вас то понекад и збуњује, па вам у глави ствара одређену конфузију, али ви би сте били пристојни глумац – председник, баш као што би то у неком случају могао бити и Велимир Бата Живојиновић, ипак, држите се онога што најбоље знате како се не би догодило да најближа родбина и комшилук почну на ваш рачун да збијају шале.

Највише одговора под б)

Уколико сте се на овом шаљивом тесту одлучили за одговоре под словом б) ви сте човек акције. Умете лепо да причате и дајете слаткоречива обећања због којих ће касније, можда, неко и испаштати. Ваш узор за председничког кандидата је Мирољуб Лабус, који се иза својих пријатних осмеха и лепих, а прилично нејасних и штурних обећања улагује и свету Запада, али и народу. Ипак, није све у улагивању и послушничтву, не може се сваки пут кроз смешак потписивати нешто што ће кроз извесно време створити нерешиве проблеме са великим последицама. Зато се држите својих идеја и слаткоречивих прича, али обазриво са непознатим људима у крају, јер не воле сви људи да слушају хвалоспеве којима се сакрива стварност. Проблеми се морају решавати на темељнији и одговорнији начин

Највише одговора под ц)

Уколико сте се определили за одговоре под ц) припадаете групи људи која није спремна сваки пут да се ухвати у коштац са стварним проблемима. Некако вам је много лакше и безболније да стварно стање и решавање проблема препричате другима, јер онда, по вашем мишљењу – кривица није на вама, већ на неким другим људима. Вама је најприближнији начин размишљања Војислава Коштунице, који

је због своје необавештености и празног ораторства и неиспуњених обећања одлучио да постане „Калимеро“, али то је бежање од истине. Зато водите рачуна да вам се не догоди да на добром путу залутате, јер сте се ослонили на туђу одговорност, јер онда је касно за покајање и правдање!

Највише одговора под д)

Годинама сте обећавали другима, оно што су вама неки други обећавали и вишедеценијске навике су остале. Нисте спремни да се мењате, али јесте спремни на сардњу и послушност уколико то одговара вашим личним интересима. Јасно је да вам Бранислав Ивковић као идол за председника Србије можда највише личи и пристаје, али не могу се идеологија, а ни ставови мењати преко ноћи. Зато поведите рачуна, јер вам се може догодити да на путу до успеха останете сами, а самоћа је тешка јер људи су пре свега социјална бића и по некаквом неписаном правилу живе у заједници.

Највише одговора под е)

Ви сте одлучан и храбар човек, свестан свих проблема и недаћа кроз које пролазе ваша држава и народ. Поносни сте на своју српску традицију и дичите се својим народом. Што не подразумева да не поштујете и не волите друге народе. Напротив, са вама као са човеком који у сваком тренутку зна шта хоће, жели и може, једноставно је разговарати, али на равноправним основама. Не допада вам се ситуација у којој су се нашли ваша земља и ваш народ зато врло често реагујете аргументовано и оштро, а ваша критика је суштински позитивна, јер се супротстављате онима који од сопственог слепила не препознају ни врину, ни лисицу, па теже некаквим квазивредностима, које нам намеће Запад. Ваш политички идол је др Војислав Шешељ и зато бисте волели да уместо вас, који сте победили на овом шаљивом тесту, у стварном животу Србије на месту председника видите лидера Српске радикалне странке

др Војислава Шешеља!

Истакнути револуционари октобарског пуча ове године су решили да се, уочи вруће предизборне јесени, добро одморе и напуне батерије за нове окрашаје са проф. др Војиславом Шешељем. Само их он брине, са осталим политичарима (типа натапираног млакоње) који се, као, буне, навикли су да излазе на крај уз минимум труда, уз две - три шале и пошалице.

Тако је земљски премијер Србије Зоран Ђинђић летовао на грчком острву Крит, у делукс хотелу Свети Никола, који се налази у истоименом заливу. Да би се стекла слика о угођајима којима се користио у друштву двадесетак одабраних, треба навести само неколико ситница: хотел се налази на самој плажи, гостима су на располагању два базена са морском водом, два дечија базена, један затворени базен, сауна, масажа, јакузи, тениски терени и све врсте спортова на води.

Оно што издваја овај хотел, а што је земаљски користио, је смештај у бунгалову са засебним, приватним базеном. Сувишно је даље набрајање клима уређаја, барова, сателитских телефона и телевизора. Битно је да знамо где нам се оно летос изгубио земаљски.

Ни његови саборци нису много заостајали. Тако је Душан Михајловић летовао у турском летовалишту Чесме. Иако нам ово име звучи помало профано, треба знати да је то у ствари ексклузивно место у којем бораве само најбогатији (углавном турски) бизнисмени. За његов боравак у Чесми везан је и један бизаран податак. Од турских власти је тражио да му се обезбеди тачно 20 (двадесет) телохранитеља. Турци су му одмах понудили двојицу, што је Михајловић глатко одбио. На крају, као добар домаћин, турска полиција му је обезбедила свих тражених 20 пратилаца, иако им није одговорено на питање зашто му је потребно толико обезбеђење.

У истом месту, само у другом хотелу, боравио је и Динкић, али уз далеко скромније обезбеђење, уз само двојицу телохранитеља.

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешелево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија,

дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију "Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића". Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајнији аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

КЊИГА ИЗЛАЗИ ИЗ ШТАМПЕ
11. ОКТОБРА 2002. ГОДИНЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

**КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН
КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ**

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА
ПРАВО НА ПОПУСТ ОД 70% ИМАЈУ СВИ ЗАИНТЕРЕСОВАНИ
КОЈИ КЊИГУ КУПЕ ДО 31. ОКТОБРА 2002. ГОДИНЕ**

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ШЕШЕЉ

наш председник

**29. СЕПТЕМБРА НА ИЗБОРИМА ЗА
ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
ЗАОКРУЖИТЕ БРОЈ**

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ